

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

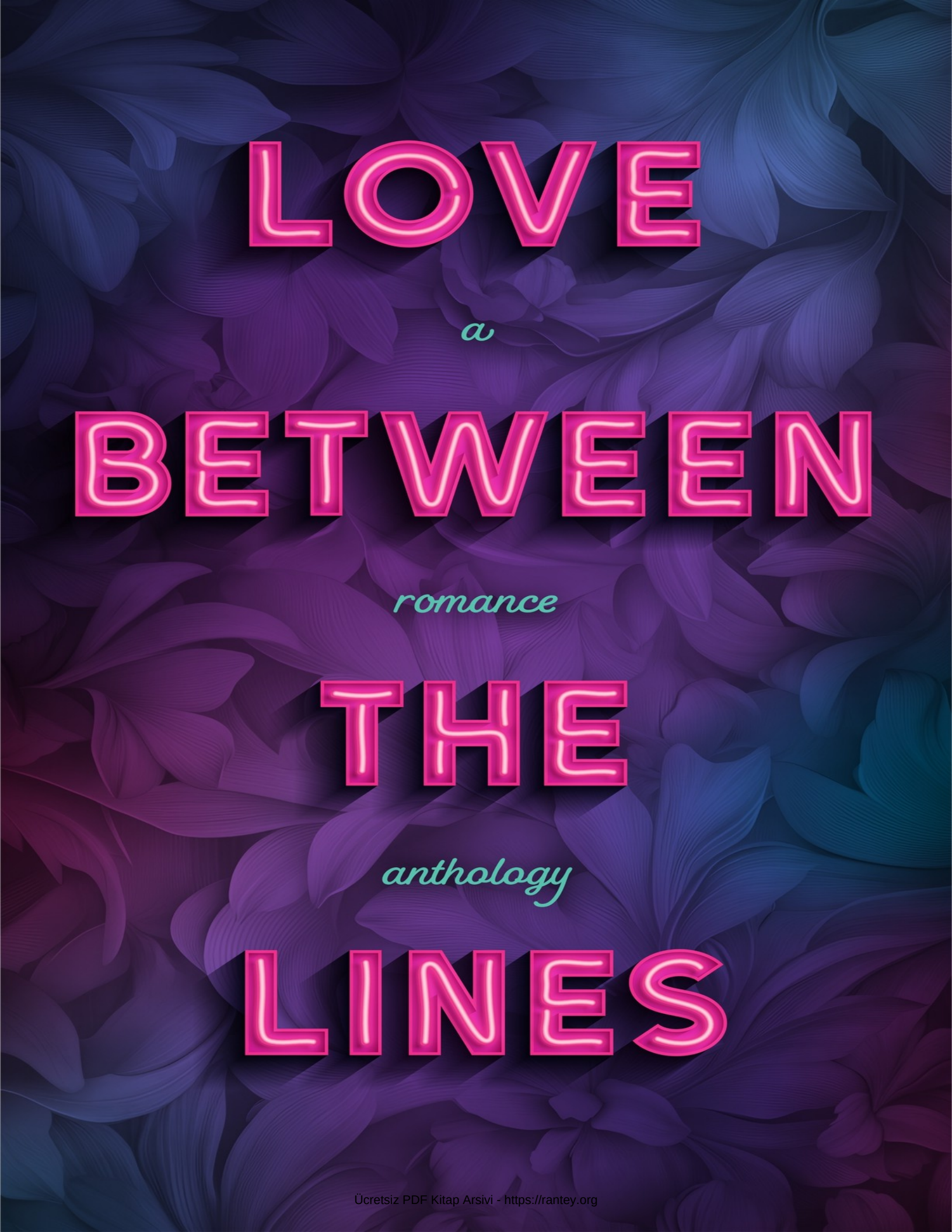
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE

a

BETWEEN

romance

THE

anthology

LINES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

love between the lines

Telif Hakkı© 2025 Luna Day, Ellory Douglas, Marlee Ryan, Mimi Gunn, Ivy Dawes, Violet Pearce.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bunun istisnası, bir gazete veya dergide ya da internette bir eleştirmen tarafından yapılan kısa alıntılar olabilir. Yukarıdakilerden herhangi birini gerçekleştirmek telif hakkı yasasını ihlal etmektir.

İzin talep etmek için iletişime geçin: lunadayauthor@gmail.com

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle (yaşayan veya vefat etmiş), binalarla, ürünlerle ve bazı yerlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü Artificial tarafından yazılmamıştır. İstihbarat.

Ciltsiz ISBN: 978-1-7383011-8-8

E-kitap ISBN: 978-1-7383011-9-5

Düzenleyen: Yaban Gülü Romantikleri, Simply Spellbound

Kapak : Simons & Glade Kitap Tasarım, [@simonsgladebookdesign](https://simonsgladebookdesign.com) Düzelti:

The Wild Rose Romantics

Ciltsiz ilk baskı Ocak 2025.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

love between the lines

A Romance Anthology

luna day ellory douglas marlee
ryan Mimi Gunn ivy dawes
violet pearce

Love Lit Press

Aşkın kelimelerden daha fazlası olduğunu anlayanlara. Bazen sevişmekle ilgilidir.

Keyfini çıkarın.

STORIES

STUPID CUPID by Luna Day

fated mates
strangers to lovers
mythical romance

heat

THE HAND-OFF by Ellory Douglas

age gap
athlete x trainer
sports romance

heat

LOVE INK by Marlee Ryan

best friend's brother
forced proximity
contemporary romance

heat

ALL MY LOVE by Mimi Gunn

matchmaking
strangers to lovers
small town romance

heat

SKELETON MDS4A by Ivy Dawes

paranormal
rivals to lovers
dark academia

heat

BE MINE by Violet Pearce

small town
black cat x golden retriever
romantic comedy

heat

contents

1. [Aptal Aşk](#)
[Tanrısı](#)
Luna Günü
2. [The Hand-Off](#)
Ellory Douglas
3. [Aşk Mürekkebi](#)
Marlee Ryan
4. [Tüm](#)
[Sevgileriml](#)
[e Mimi](#)
Gunn
5. [İskelet MDS4A](#)
Ivy Dawes
6. [Benim Ol](#)
Violet Pearce

[Teşekkür Yazarlar](#)
[Hakkında](#)
[Wild Rose Romantics tarafından da](#)

aptal aşk tanrısı

...

Luna Günü

aşk tanrısı

Connie Fran- cis'in sesi hoparlörlerden yankılanarak Cupid'in ne kadar kaba ve aptal olduğunu söylerken, **"BU SİKTİĞİMİN ŞARKISINDAN NEFRET EDİYORUM,"** diye mırıldandı. Belki de ona ayarladığı *dört eşleşmeden* hiçbirine şans vermemişti. Dört lanet ruh eşi ve hâlâ o lanet şarkıyı yazıyor. Ofladı ve birasını granit bar tezgahına çarptı.

Yanında oturan koyu renkli, dalgalı saçlı kadın, bar taburesinde dönmeden önce tiksinti dolu bir ses çıkardı. Adamın bakışlarıyla karşılaştı ve "Seni rahatsız eden bir şey mi var koca adam?" diye sordu.

Ona mı bakıyordu?

Diğer tarafındaki koltuğa baktı. Boştu. Bar tıka basa dolu rağmen tam arkasında da kimse durmuyordu. Kadına döndüğünde mavi gözleri hâlâ yüzünde sabitti.

Alnı kırıştı. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Başka kiminle konuşuyor olabilirim ki?" Etrafına çılgınca işaretler yaptı.

Vay anasını. Onu görebiliyordu. Onu incelemek için bir an ayırdı. Re- ally onu içine çekti. Elbette, yılda bir kez yaptığı görevlerini yerine getirdikten sonra bu gece bara ilk girdiğinde onu fark etmişti. En kısa sürede

Saat gece yarısını vurduğunda, dünyada bir sürü bira içip sefalet içinde boğulmaktan başka yapmak istediği bir şey yoktu. Ama kız gözüne çarpmıştı.

Omuz hizasındaki saçları narin bir dalgaya sahipti ve esmer renginin derinliği açık tenini ve pembe yanaklarını dengeliyordu. Sevimli. Sevimli bir insandı. Yüzüne çizdiği ve açıkça ona yönelttiği çatık kaşlarıyla bile.

Etrafındaki aura güzel bir leylak rengi ile parlıyordu ama mürekkep gibi siyah dallarla lekelenmişti. Numara yapıyordu. Ağzından çıkan huysuz sözler aslında ona ait değildi. Bir şey onu kızdırıyordu ve hıncını ondan çıkarıyordu.

Ama ona yardım etmesi gerekmiyordu. Ayın on dördü sona ermişti. Bir kez daha, yılın diğer üç yüz altmış dört günü arasında sıradan bir gündü.

Elini kalın, siyah sakalının üzerinde gezdirdi. Gitmeli miydi? miydi? Bu durumda protokol neydi ki? Özür dileyip, bardaki iri yarı yabancı hakkında fazla düşünmemesini umarak kaçmalı mıydı?

Kararını verdi: "Seni rahatsız etmek istememiştım, aşkım."

Homurdandı, sonra iç çekti. "Kusura bakma. Beni rahatsız etmiyorsun. Valen- tine Günü beni hep sinirli bir ruh haline sokuyor."

"Ben de," dedi ve kadeh kaldırma taklidiyle bira bardağını ona doğru kaldırdı. "Berbat bir güne."

Elindeki kadehi kaptı ve onun alkışlarına karşılık verdi. "Berbat bir güne," diye yineledi ve kirli bir martiniye benzeyen bir yudum alıp taburesini bar tezgahına bakacak şekilde geri çevirdi.

Siyah dallardan biri etrafından dağıldı.

Bu durumun peşini bırakması gerektiğini biliyordu. Bu durumda kuralların neyi gerektirdiğinden tam olarak emin olmasa da, o kadarını biliyordu. Ama kadeh kaldırdıktan sonra bakışları yere düşmüştü ve dirseğini bara dayamış, başını ellerinin arasına almış hali, *kızgın* olmaktan çok daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Kederli görünüyordu.

Son bir kez daha bu işe devam edip etmemesi gerektiğini sorguladıktan sonra bir nefes aldı ve "Neyin var?" diye sordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye mırıldandı, hâlâ yüzünün yan tarafını avucunun içinde tutuyordu.

Omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum ama gerçekten istiyorum. Eğer bana söylersen."

Taburesini ona doğru çevirirken, kabarık, kırmızı kumaşla kaplı uzun bacaklar onunkilere sürtündü. Sıcak bir vızıltı adamın

bacağına ve uyluğuna.

Tuhaf. Genelde bunu o yapardı. Bu onun işiydi. Silkindi ve bunu bir arızaya bağladı. Bu ilk kez olmazdı. Son birkaç yüz yıl içinde bir ya da iki arıza yaşamıştı. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, son on yılda hayatının son birkaç bin yılından daha fazla aksaklık ve hata yaşamıştı. Değişen zamanı suçladı.

Arkadaşlık uygulamaları, yapması gereken şeyle -insanların mükemmel eşlerini bulmalarına yardımcı olmak- en iyi şekilde dalga geçti. Ancak bugünlerde insanlar hızlı bir çözüm ya da anında bir cevap istiyordu. Birini tanımak için zaman ayırmak istemiyorlardı. Bir temel oluşturmak istemiyorlardı. Sadece hızlı bir sevişme istediler.

Bunun için kimseyi suçladığından değil. Onun da kendi ihtiyaçları vardı. Nadiren karşılanan ihtiyaçlar. En son ne zaman tenine bastırılan birinin sıcaklığını hissetmişti? Çok uzun zaman önce, işte o zaman.

"Kulağa klişe gelecek ama yalnızlıktan bıktım. İlişkiler bende hiç yürümüyor ve nedenini bilmiyorum. Otuz bir yaşımdayım ve hiç biriyle bir yıldan fazla çıkmadım." Göğsünün kabarmasına neden olan derin bir iç çekti. "Belli ki aşkı hak etmiyorum."

Ağzından çıkan alaycı ses tamamen istemsizdi. "Bu doğru değil."

Gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

İçten bir kahkaha özünden fişkırdı ve boğazından döküldü. Kısa süreli de olsa gülümsemek iyi hissettirdi. Keşke konuştuğunu bilseydi. "Çünkü herkes sevgiyi hak eder. Sadece bazı insanlar bunu kabullenmekte diğerlerinden daha zorlanır, anlıyor musun?"

İçkisini eline aldı ve bir yudum aldı. "Ben buna açığım. Aşkı istiyorum. Sadece onu bulmak kolay olmadı, hepsi bu."

"Kolaylaştırmak kolay olmadı," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Pardon, neydi o?"

"Hiçbir şey. Benim için de kolay olmadı."

"Gerçekten mi?" Bakışları adamın vücudunda gezinirken sol kaşı kalktı ve adamın nabzının hızlanmasına neden oldu. "Buna inanamıyorum. Hele de *sen*, yani *sen* gibi görünüyorken."

Homurdandı ve kendine baktı. Alışılmışın dışında bir şey yoktu. Her zaman görünürdü. Elbette, kıyafetleri bu gün ve çağda , ama bu daha çok gereklilikten ziyade rahatlık arzusundan kaynaklanıyordu. İnsanların onu görebilmesi gibi bir şey değildi.

Ama modern giysileri ona eski Roma tuniğinden çok daha iyi uyuyordu. Mavi kotu ve beyaz tişörtü çok daha hoştu ve çok daha az kaşındırıyordu. Sakalını güzelce kesmişti, çünkü saçının başının dağılmasına tahammül edemiyordu. Yaklaşık elli yıl önce, boynunu kaşındırmasından bıktığı için uzun saçlarını kestirmişti. Artık sadece kulaklarının ucuna kadar uzanıyor, yüzünün etrafına düşüyordu. Sık sık gözlerinin önünden itmek zorunda kalıyordu. Belki de kısaltmalıydı... İnsan kadınlar bu şeyleri çekici buluyor muydu?

Gözlerini devirdi ama dudaklarını bir gülümseme süsledi. "Yani, insanlar üzerindeki etkinizi bilmeniz gerekir... değil mi?"

Birasını kavradı ve uzun bir yudum almadan önce başını salladı. Konuşma onu bir şekilde eğlendiriyor olmalıydı, çünkü aurasından bir başka siyah dal kayboldu.

"Tamam, koca adam. Her şeyden önce, çok büyüksün. Geniş omuzlar, kalın göğüs, muhtemelen 1.80'in çok üzerinde bir boy. İkincisi, *karanlık ve karamsar* bir havan var, bu *da* pek çok kadının hoşuna gider. Ben de dahil. Ve üçüncüsü, gördüğüm en havalı dövmelelere sahipsin. Nasıl öyle göründüklerini bile anlamıyorum." Adamın pazusunu süsleyen pembe iksir şişesini işaret etti. "Sanki parlıyorlar."

"Öyleler," dedi ve kolunu döndürerek fiyonk ve ar-row'u, içinde ANNE yazan kalbi ve dikenlerle tamamlanmış gülü gösterdi. Kolunu çevirirken kızın yüzünün aydınlanışını izledi. Dürüst olmak gerekirse, dövmeleleri onu da hâlâ gülümsetiyordu. Apollo'ya ne zaman yeni bir tane ekletse, on ya da iki yıl boyunca dikkatini çekiyordu.

Apollo'nun daha geçen yıl eklediği aşırı girintili anahtar deliğiyle kilidin izini sürerek, "Yani öyle *görünüyorlar*," diye açıkladı.

"Hayır, yani parlıyorlar. Bu bir numara değil."

Başını eğdi, parmakları desenlerin üzerinde gezinirken kolunu inceledi ve vücuduna elektrik dalgaları gönderdi. Tekrar söylüyorum, bu karıncalanma hissine onun neden olması gerekiyordu, onun değil.

"Anlamıyorum," dedi kısık bir sesle.

"Bu basit bir büyü. Hatta düşük seviye büyü. Eğlence için iyi, daha fazlası değil."

Kadın homurdandı ve adam bu sese gülümsedi. Kızın pembe aurası eski rengine dönmüştü. "Tamam, koca adam. Sanırım bir gece için yeterince bira içtin."

"Bu sadece üçüncü biram. Ve dediğin gibi, ben *iri* bir *adamım*."

Göğsünü işaret etti.

Onu göğüs kafesinden dürttü ve göğsüne şimşek çaktı. "Büyü gerçek değildir."

Hâlâ uzanmış olan parmağını tuttu ve bırakmadan önce sıktı.

"Yüzde yüz öyle. Ben bunun canlı kanıtıyım."

"Parlayan dövmelerin yüzünden mi?" diye alay etti.

Ne kadarını açıklamak çok fazlaydı? Artık işin içindeydi. En iyisi ileri atılmaktı. "Hayır, *benim yüzümden*. Benim varlığım. Sizin insanların buna büyü derdi. Ya da belki büyücülük veya ilahi. Biz buna gündelik hayat diyoruz."

Yanındaki güzel kadın taburesinde geriye yaslandı. "Pekâlâ. Bu konuşma beni tuhaflandırmaya başladı. Seksi olduğunu biliyorum ama sanırım bir iki vidan gevşemiş olabilir."

Onun gitmesini istemiyordu. Ona her dokunduğunda, daha fazlasını arzuluyordu. Şimdi bitemezdi. "Bunu kanıtlayabilirim. Barmene beni görüp göremeyeceğini sor."

Tek kaşı alnının üstüne fırladı. "Ne?"

"Beni duydunuz. Tüm bu bardaki herhangi birine yanınızda oturan adamı görüp göremediğini sorun." Sesindeki çaresizliği bastırmak zordu ama başardı.

Barmene el salladı, sonra onu yanına çağırdı. "Kulağa saçma gelecek ama solumda oturan adama zırvalamayı kesmesini söyleyebilir misin?"

"Ne adamı?" diye sordu barmen.

"Ha-ha. Çok komik. Çılgın dövmeleri olan iri yarı dev adam." Adamın alnının kırışmasını izledi. "Koca kıçlı birasını mı içiyor?"

Barmen etrafına baktı ve onu geçti.

Taburede yanında duran Cupid'in iri gövdesini vurgulamak için kollarını açtı. "Tam burada!"

Barmen boğazını temizledi. Aurası mavi renkte titreşiyordu; içinde sıkışıp kaldığı durumdan rahatsız olduğu belliydi. "Kendinizi iyi hissediyor musunuz bayan? Size bir taksi çağırmamı ister misiniz?"

"O sadece-ben sadece-boşver. Boş ver. Ben iyiyim, her şey yolunda," diye karmakarışık bir şekilde kekelerken yanakları kıpkırmızı oldu.

Barmen ona şöyle bir baktı, dudakları şaşkınlıkla büzüldü ve diğer müşterilerine döndü.

"Neden seni göremiyor?" diye sordu, koltuğunda bir kez daha ona baktı.

"Çünkü kimse beni göremiyor. Söylemeliyim ki, bunca yıldır hiçbir insan tarafından görülemedim. Sen özel olmalısın, aşkım."

"Sadece iki içki içtim. Bir şekilde halüsinasyon görüyor olabilir miyim? Biri bardağıma bir şey mi attı?" diye kendi kendine mırıldandı, iki parmağı yanağını çimdikliyordu.

Birasından bir yudum aldı. "Kimse sana ilaç vermedi. Bana da kimse ilaç vermedi. Ama benim de kafam en az senin kadar karışık. Bunun olmaması gerekiyordu."

"Seni görmemem mi gerekiyordu?"

"Beni gören birinin olmaması gerekiyordu. Aşk tanrısı bir efsane, fantastik hikayeler ve ucuz tatillerin varlığıdır. Kimse bana gerçekten inanmıyor. En azından artık değil."

"Whoa-slow down. Aşk Tanrısı mı? Bana Aşk Tanrısı olduğunu mu ? Kalp şeklinde bir okla etrafta uçan şişman bebek mi? Tombul yanakları ve tatlı bir gülümsemesi olan? Kabarık, beyaz kanatları mı var?" Elleri kırarak iki yanındaki iki kanadı canlandırdı.

Midesinin çukurundan yuvarlanan bir kıkırdama geldi. "Tek ve biricik. Gerçi medya bunu gerçekten yanlış anladı. Bunun arkasında Mercury'nin olduğundan şüpheleniyordum. Her zaman eşek şakaları yapar."

Kendini sabitlemek için bir elini bara koydu ve adamın gözlerinin içine baktı. "Diyelim ki sana inanıyorum. Buraya neyi kutlamak için geldin? Başarılı bir Sevgililer Günü daha mı?"

"Burada üzüntülerimde boğuluyorum çünkü yine berbat bir Sevgililer Günü geçirdim." Tembel bir parmakla bira bardağını işaret etti ve dördüncü kez doldurdu. Hiç eskimeyen bir güç: tezahür.

Bardağında sıvı belirince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sihir," dedi parmaklarını oynatarak.

Başını ileri geri salladı. "Bağışla beni ama Sevgililer Günü'nün berbat geçmesi *senin* suçun değil mi?"

"Son otuz yıldır işimi yapmaya çalışıyorum ama son zamanlarda teknoloji beni mahvetti." Barın diğer tarafındaki müşterilere işaret etti, neredeyse hepsi ya oturmuş telefonlarına bakıyordu, ya telefonları ellerindeydi ya da telefonları önlerindeki bar tezgahının üzerindeydi - asla ulaşamayacakları bir yerde.

Omuzları çöktü. "Bilmiyor muyum? Artık birini gerçekten tanıyamıyordum gibi hissediyorum. Sadece sağa kaydır, sola kaydır,

Sağa kaydır. Sadece sevişmek istiyor. Oh, az önce beni hayaletledi. Oh, bu adam hala annesiyle yaşıyor."

Yaşadığı yorgunluk sadece beden dilinden bile anlaşılıyordu. Bunu ona söylemek için lanet olası yeteneklerinden hiçbirine ihtiyacı yoktu. Yine de kalbine bakmanın bir zararı olmazdı, değil mi?

"Görünüşe göre birkaç talihsiz ortak noktamız var," diye homurdandı.

Gözlerinin onun vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin verdi ve varlığının özüne odaklandı. Ruhunun bir eşte aradığı unsurlar gelmedi. Bunun yerine, çevresi bulanıklaştı ve kafası temizlenmeden önce bir an için uğuldadı. Tekrar denedi. Aynı tuhaf his bu sefer daha güçlü bir şekilde beynini sardı ve görüşü kısa süreliğine karardı.

Ona ne oluyordu böyle? Ne zamandan beri komutla birinin kalbini okuyamıyordu?

"İyi misin?" diye sordu, gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar endişeli sözleriyle ortaya çıktı.

Başını iki yana salladı. "Bu çok garip bir şey. Seni okuyamıyorum. Bunca yıldır -ki çok uzun bir süredir- bir insanı okumakta hiç başarısız olmadım."

"Vay canına. Demek o kadar umutsuz vakayım, ha?"

"Bundan hiç şüphem yok, Bayan...?" diye devam etti, kadının ona adını vermesini umarak. Tek bildiği, barda yanındaki seksi kadının hâlâ onun deli olduğunu düşündüğüydü.

"Alma."

"Güzel bir kadın için güzel bir isim." Göğsünün derinliklerinde bir şey onu çekiştiriyordu. *Alma*. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Neden bu kadar tanıdık geliyordu? "Anlamı ne?"

"Eğer anneme inanılacaksa, ki her zaman öyle değildir, bu ruh demektir."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Gerçekten. Kadının sözleri Adriyatik Denizi'nin kükreyen gelgitleri gibi üzerine çöktüğünde bir an için kalbi durdu. Nedenini açıklayamadı.

"Ve sanırım sana Cupid dememi bekliyorsun?" diye sırttı, sözleri onu kendi kafasından çıkardı.

Omuz silkti. "Bana diyecek başka bir şey yok, aşkım. Benim adım bu." "Tamam, Aşk . Boktan bir gece geçirdin. Ben de boktan bir gece geçirdim.

Meseleleri kendi ellerimizle çözmeye ne dersiniz?

bu Sevgililer Günü'nde?" Alma uzandı ve gözlerinin önündeki bir tutam saçını fırçaladı.

Öne doğru eğildiğinde, allık rengi bluzunun etekleri yukarı kalktı ve kemerinin altından görünen bir dövmenin üst kısmı adamın gözüne çarptı.

"Görünüşe göre sende de biraz mürekkep var. Ne olduğunu paylaşmak ister misin?" diye sordu, başparmağını açıkta kalan deride gezdirerek.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" Dudaklarını yaladı ve bar kayarak adamın elini avuçlarının içine aldı. Temasla birlikte nefesi bedenini terk etti ve uzuvlarına bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Bana iki kez söylemek zorunda değilsin," diye inledi, kendini barın arka koridorundan tuvaletlere doğru çekti.

alma

Aşk Tanrısı'nın onu banyo lavabosunun üzerine yatırmasına ve onunla birlikte olmasına izin vermek üzereydi. Ya da kuruntulu bir aşk tanrısının

-Ama inanılmaz derecede yakışıklı bir adam onu banyo lavabosunun üzerine eğdi. Öyle ya da böyle fark eder miydi?

Pek sayılmaz.

Parlak pembe tavşanı dışında herhangi bir şeyle hareket etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. İşte parlayan dövmelerle kaplı, beyaz tişörtü göğsünü en lezzetli şekilde germiş, aşk ve arzu tanrısı olduğunu iddia eden bu dev adam Eğer çöküşünden kurtulmak için tek bir yol seçebilseydi, o da bu olurdu. Bin yıl geçse de bu durumu hayal edemezdi. Hatta bir milyon yıl.

Muhtemelen büyü Cupid sikişinin tadına bakmak... kahretsinsin. Bu kadar cazipti.

Tek kabinli tuvaletin kapısını itti ve dev adamı arkasından çekti. Kapıyı yavaşça kapattı ve sürgüyü çevirdi.

"Şu dövmeği görelim aşkım," dedi, sesi kavrulmuş şeftalilerin üzerine sürülmüş ılık bal gibi alçak ve zengindi.

"Buraya gel ve bir göz at." Dilini çıkardı ve pembe cilalı parmağıyla onu işaret etti.

Onu lavaboya doğru itti, sert elleri yanlarından aşağıya doğru bir yol izleyerek kalçalarına indi. Bir parmağını eteğinin kemerinden içeri kaydırarak, kalça kemiğini ve tek dövmesini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti.

Vücudundaki gerginlik sadece bir anlığına görülebildi. O kadar çabuk geçti ki, bunu hayal bile etmiş olabileceğini düşündü. Ama hayal etmemişti. Kaslarının kasılma ve gözlerinin parlama şekli yanlış anlaşılamazdı. Ve sonra o ifade kayboldu. Elleri bacaklarından aşağıya doğru inip eteğini beline kadar çekiştirirken vücudu bir kez daha gevşedi.

Sormak zorunda kaldı. "Bunu istediğine emin misin?"

"Her zamankinden daha fazla, aşkım," diye homurdandı önünde dizlerinin üzerine çökerken. "Bacaklarını kaldır," diye emretti omzuna dokunarak.

Kesinlikle bir sorun varmış davranmıyordu, bu yüzden kesinlikle bir sorun yaratmayacaktı. Bacağını kaldırarak yüksek topuğunu nazikçe adamın omzuna koydu ve bacaklarının arasında ona yer açtı.

Yüzünü tangasının köşebentine doğru ileri geri sürerken sakalının gıdıklaması uyluklarının iç kısmında oynaştı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. Bal ve şarap gibi."

Temas ve övgü karşısında tüm vücudu ürperdi. Adam onu iç çamaşırından ısırdığında nefesi kesildi ve başını geriye attı. Ağzı ona yapıştı ve kumaşın içinden emdi. Kadın öne doğru sıçradı ve ayağını sertçe adamın gövdesine bastırdı. Adamın elleri kalçalarına doğru uçarak onu kendine doğru çekti ve yüzünü tamamen kalçalarının arasına gömmesine izin verdi.

Kendisiyle adamın büyük olasılıkla büyüğü ağzı arasında duran tek şey küçük siyah tangasıydı ve Tanrım, adamın onu bir daha asla görmemek üzere üzerinden çekip almasını istiyordu.

"Şimdi seni yiyeceğim aşkım, tıpkı olduğun gibi. İyi bir kız ol ve istediğin kadar gürültü yap. Biraz cesaretlendirilmeyi severim." Sesi duman ve seks gibiydi ve istediği her şey kalçalarının arasında gürlüyordu.

Bu da sihrinin bir parçası mıydı?

İki güçlü parmağı tangasının altından kayarak tangayı yana doğru çekerken inleyerek kabul etti ve nefesini tuttu. Onun amını gördüğünde çıkardığı inilti, daha önce bir erkeğin çıkardığını duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Bu ses amcığının nabzını hızlandırdı ve onun için yanıp

"Aman Tanrım," diye nefes aldı adam dilini yarığından geçirirken. "Lanet olsun."

Ağız sıcaktı, dili yaladıkça amının tamamını kaplıyor, karnının içindeki basıncı artıran yavaş ve şehvetli bir tempo belirliyordu. Ona baktı, ancak delici kahverengi gözlerinin ona baktığını, dilini içine gömerken onu izlediğini gördü.

Temposu arttıkça merkezindeki ısı kıvrılıyor, bacaklarından aşağı yayılıyor ve boynuna tırmanıyordu. "Devam et," diye fısıldadı, gözleri çırpınarak kapandı.

Parmaklarının kalçasının arkasına doğru bir yol izleyerek nazıkçe dokunması nefesinin kesilmesine neden oldu. Parmakları içine girdiğinde, kadın sırtını dikleştirdi ve girişini memnuniyetle karşıladı. Adam daha önce milyonlarca kez yapmış gibi kızın amına girip çıkıyordu. İki kalın parmak ve bir şişman dil bu gece boşalması için gereken tek şeydi.

Adamın saçlarını avuçlarının arasında kavradı. "Bitir beni. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Hiçbir şeyi değiştirmede. Dilinin aynı istikrarlı hızı, parmaklarının aynı nazık pompası ve onu zirveye çıkardı. Doruk noktasının dalgaları üzerine çöktüğünde, elleri adamın saçlarını çekerek bir çığlık attı. "Evet, oh lanet olsun-evet," diye , orgazmının artçı şokları vücudunda dalgalanırken amını tekrar tekrar onun ağzına soktu.

Sonunda ayaklarının dibindeki tanrıyı serbest bıraktığında, adam geri çekildi, dudaklarını yaladı ve ona gülümsedi. "Tadın şimdiye kadar yediğim en tatlı ambrosia gibi. Bunu bütün gece yapabilirim."

"Hayır demezdim," diye iç geçirdi, lavaboya yaslandı ve bir eliyle kafa derisine masaj yaptı.

"Tekrar yapmamı ister misin?" diye sordu, tekrar bacaklarının arasına dalarak. "Hayır!" diye bağırdı ve gülerek onu itti. "Hayır...

Ben
bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum."

Ayağa kalktı, bir adım geri çekildi ve banyo kapısına yaslandı. Kaşlarının kalkış şekli teklifiyle fazlasıyla ilgilendiğini gösteriyordu.

"O güzel ağzını buraya getir o zaman." Bir eli kemerine gitti, kolaylıkla çözdü ve tokasından kaydırarak çıkardı. "O kırmızı dudakların bana sarıldığını görmeyi isterim."

Adamın kemeri yere düşer düşmez, kadın onun üzerine atladı. Kot pantolonunu indirmeden önce parmaklarıyla fermuarını çekiştirdi. Dizlerinin düşen siyah boxer külot, adamın etkileyici uzunluğunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Ağzı sulandı ve külotu adamın kalçalarından aşağı kaydırıldı. Adamın siki tamamen kalkmış bir şekilde dışarı fırladı ve kadın onu iki avucunun arasına aldı.

Adamın yüzüne bakarken yüz ifadesinin muhtemelen şaşkınlık olarak okunduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kıkırdadı ve onun yanağını okşadı. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun, aşkım?"

"Kesinlikle deneyeceğim, koca adam. Yani, *gerçekten* büyük adam. Siktir." Bu yeni bir bölgeydi. Bu kadar büyük bir alet daha önce hiç eline geçmemişti. Asla. Ama eğer o gerçekten tutku tanrısıysa, gözlerini dikme ayrıcalığına sahip olduğu en heybetli alete sahip olmasının mantıklı olduğunu tahmin etti.

"Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Sana başka şekillerde hizmet etmekten mutluluk duyarım," diye sıırttı. Ses tonu kendinden emin ve emindi ve en ufak bir patronluk taslamıyordu.

"Hayır, ben istiyorum." Ve yaptı da. Adamın sikini ellerinde görmekten ağzında tükürük birikmeye başlamıştı bile.

Ağzını olabildiğince açarak başını dilinin üzerinde kaydırıldı ve ona büyük bir ilgi gösterdi. Alt tarafını yaladı ve şimdiye kadar tattığı en iyi lolipop gibi emdi. Yumrukları sıkıldı ve arkasındaki kapıya çarptı.

"Bu şimdiden harika hissettiriyor," diye inledi. "Daha fazlasını yaparsak yolu yarılarmış oluruz."

Yavaşça şaft boyunca ilerledi, aşağı yukarı yaladı, tükürükle ıslattı. Sadece ona mı öyle , yoksa ağzı biraz sıcak mıydı? Karıncalanma, neredeyse? Bu yeni bir şeydi.

Göğsünün derinliklerinden uzun, alçak bir iç çekiş yayıldı. "Siktir, bebeğim. Aynen böyle. Benimle alay et, beni çalıştır, beni patlat. Ağzını sikeyim..."

Aleti iyice kaplandıktan sonra, ellerini tabanın etrafına sardı ve ağzına çekti. Aşağı yukarı sallanarak onu boğazında daha da geriye götürdü. Ağzının hareketini ellerinin temposuyla eşleştirdi. İkisi arasında, adamın tüm aletini yutmayı başardı.

Saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde topladı, ritmine rehberlik etti ve hızını artırdı. "Beni böyle emmeye devam edersen uzun süre dayanamayacağım."

Diline karşı horozun etrafında gülümsedi ve devralmasına izin verdi. Adamın kalçaları çılgınca kadının ağzına girip çıkıyordu. Kollarını adamın bacaklarına dolayarak tırnaklarını adamın kıkına geçirdi ve adam ağzına girip çıkarken gözlerinin geriye kaymasına izin verdi. Adam boğazının arkasına vurdu ve kadın ögürdü.

"Tanrı aşkına, bunu bir daha patlayacağım," diye nefes nefese kaldı.

Adam kızın içine girdi ve kız daha sert bir şekilde ögürerek adamın kaslı arka tarafını kavradı.

"Seni uyarmalıyım" -yutkundu- "seni uyarmalıyım" -öfledi- "ben... siktiğimde," diye nefesini tuttu, kadının ağzında patladı, orgazmını boğazından aşağı kekeleyerek geçirirken kadının saçlarını sıkıca kavradı.

Aniden serbest bırakılınca boğulacak gibi oldu. "Bu... cinna- mon mu?" diye sordu dudaklarını şapırdatarak. "*Tarçın*lı dölün var mı?"

Ensesini kaşdı ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm aşkım. Seni uyarmaya çalıştım ama ağzın çok bozuktu. Zamanında çıkaramadım."

"Lanet olsun, Cupid. *Tarçın*lı döl mü? Buna bayılırım," diye kıkırdadı. Ayağa kalkarak dizlerinin tozunu aldı ve onun gözlerinin içine baktı.

O gerçekten Eros'tu. Kalın sakallı ve belalı dövmeleri olan huysuz bir dev olacağını kim bilebilirdi?

"Bilmen gereken bir şey daha var..." diye başladı, kızın ağzının kenarını işaret ederek. "Endişelenme."

Eliyle dudaklarını sildi ve ona baktı. "Bu da ne böyle?" diye bağırarak pembe parlayan avucunu ona doğru uzattı.

"Pembe renkte parlayan tek şey dövmelerim değil," dedi kaşlarını çatarak.

"Peki, boğazım...?" diye sordu, onun görebilmesi için iyice açarak.

"Havai fişek gösterisi gibi yanıyor mu? Evet, aşkım. Bu benim hedefim." Sırıttı ve onu kollarına çekti.

"Yani, beni işaretledin mi? Bu senin olduğum anlamına mı geliyor?"

"Aslında," diye başladı, başparmağının ucunu dövmesinin üzerinde gezdirerek, "sanırım bu da öyle."

"Ne? Anahtarım mı?" diye sordu, fiçi anahtar dövmesinin tüm tasarımını yeniden ortaya çıkarmak için bel kemerini aşağı çekerek.

"Anahtarındaki kesikler kilidimdeki desenle eşleşiyor." Dövmesine bakabilmesi için kolunu çevirdi. "Sanki birbirleri için yaratılmışlar."

Şaşkınlıkla baktı. Delik tam olarak anahtarının olması gerektiği gibi görünüyordu. Garip bir şekilde. Tuhaf bir şekilde. Bu da ne böyle?

"Belki de Sevgililer Günlerimiz birbirimizi beklediğimiz için bu kadar boktan geçmiştir Alma. Bunun başka ne sebebi olabilir ki?" Dövmelerini işaret etti.

Bu fikir çılgıncaydı ama aşk tanrısının kanlı canlı karşısında duruyor olması da öyle.

Gülümsedi. Başka ne yapabilirdi ki? Görünürdeki ruh eşi seksin, aşkın, zevkin ve tüm bu iyi şeylerin kralıydı.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu kapıya doğru başını sallayarak.

"Ne yapacaksın, kanatlanıp bizi başka bir yere mi uçuracaksın?" diye sordu yarı şaka. Parlayan dövmeler ve cinna- mon dölünden sonra her şey mümkündü.

"Bizi hiçbir yere uçurmayacağım. Motosikletim uçuracak."

aşk tanrısı

"Bu Eros," dedi, gecenin sert havasında motosikletini işaret ederek. Onu barın arkasındaki ara sokağa park etmişti. İnsanlar onu göremese de, yine de onu gözden uzak bir yere saklamayı seviyordu.

"Aracına isim verdin mi?" diye sordu, ellerini gidon boyunca, iskeletinde ve koltuğun aşağısında gezdirerek.

"Aslında adını kendisi koydu."

"O mu?" Motosiklet kükreyerek canlandı ve kadın geri sıçrayarak ellerini göğsünde kavradı. "Yaşıyor mu?" diye nefes nefese kaldı.

Cupid kollarını onun beline doladı ve Şubat gecesinin serin havasında onu sıcak tutmak için göğsüne yakın tuttu. "O yaşıyor... bir anlamda. O bir insan ya da tanrı değil. O sadece

Eros. Benim güvenilir atım. Zamanla değişti ama söylemeliyim ki motosiklet en sevdiğim form oldu."

"Yani *o güvenli* mi? Binmek için mi?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ Eros'un parlak kırmızı hatlarını inceliyordu.

"Güvende olmaktan daha fazlası, aşkım. Bence onu sürmenin oldukça keyifli olduğunu bile göreceksin." Cupid atı bıraktı ve önündeki boşluğa dokunarak Eros'un koltuğuna tırmandı. "Atla."

Erosun bisikletine doğru sürünerek ilerledi ve Eros'un üzerine binmeye hazırlandı. O bunu yapamadan Eros eğildi, omuzlarından tuttu ve onu kendi etrafında döndürdü. "Yüzün bana dönük."

Alnı kırıştı, ama bisiklete kayarak ve onun kucağına oturarak itaat etti. "mi?"

Onaylarcasına mırıldandı. "Biraz daha eğlenmek ister misin?" sordu, kızın eteğini yukarı iterek.

Sanırsınız ki ona bir binadan atlamak isteyip istemediğini sormuş. O mavi gözler daha fazla büyüyemezdi. "Bisiklette mi? Bisikletin üzerindeyken mi?"

"Eros bizi güvende tutacak, aşkım. , oturmak istiyorsun, değil mi?" Göz kırptı, elleri kemerinde hazır bekliyordu.

İtiraf etmeden önce alt dudağını ısırdı, "Gerçekten istiyorum."

Eros motorunu çalıştırırken kot pantolonunu açtı. Elleri iç çamaşırının içindeydi ve o daha hareket ettiğini fark etmeden sikini çekip çıkardı.

"Hevesli küçük şey," diye yorumladı, ellerini kızın beline koyarak onu kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Tanrım, evet," diye iç geçirdi, tangasını yana çekti, kendini hizaladı ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle santim santim adamın üzerine gömüldü.

Kadının amı, sanki her zaman birlikte olmaları gerekiyormuş gibi onu sarmalamıştı ve öyle olduklarına kesinlikle inanıyordu. Kız onun ruhunun bir parçasıydı ve bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Sırıttı. "Hadi ."

Eros altlarında gürledi, güçlü titreşimleri koltuktan yukarı, kaya gibi sert aletine ve Alma'nın tatlı amına gönderdi.

"Aman Tanrım, bu... o mu?" diye sordu bisiklete bakarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Eğlenceli olacağını söylemiştim."

Birkaç saniye içinde nefes alış veriş i ağırlaşmıştı ve bisikletinin onu içten dışa doğru nasıl etkilediğini görebiliyordu.

Boynuna sokuldu ve onu çekti. "Sür beni, bebeğim."

Eros arka sokaktan çıkıp caddeye girdiğinde önce yavaşça hareket . "İnsanlar bizi görebilir mi?" diye sordu, acı verici bir şekilde ölçülü bir şekilde adamın aletini aşağı yukarı kaydırarak. Boynuna asılırken sırtı kavislendi.

"Hayır, aşkım. Sen istemediğin sürece kimse bizi ."

Başını iki yana salladı. "Bu sadece senin için."

"O zaman her görmeme izin ver," diye emretti ve iki eliyle üstünün ortasından tutup ikiye ayırdı.

Memeleri, pembe meme uçlarıyla dolgun ve yuvarlak bir şekilde ortaya çıktı. Kendine engel olamayarak birini ağzına aldı ve emdi.

"Aşk Tanrısı!" diye soluk soluğa bağırdı, adamın sikinin üzerindeki hızını artırdı, ancak vücudundan geçen ürperti açıktı. Gece kış ortasına göre güzeldi ama yine de soğuktu. Bazen sıcaklığın bir insanı nasıl bu kadar çabuk etkileyebildiğini anlıyordu.

"Sürmeye devam et, aşkım. Ben seni sıcak tutarım." Parmağını göğsünde gezdirdi ve soğuktan kaynaklanan gerginlik vücudunu terk etti. "Kukun çok iyi hissettiriyor. Durmayı aklından bile geçirme." Memelerini avuçladı, ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Benim için yapıldı," diye homurdandı, dudaklarını kendi dudaklarına götürerek.

Onun alt dudağını ısırarak ağzına doğru inledi. "Senin de tadın tarçın gibi."

Dilini onunkine dolamadan önce, "Ve tadın cennet gibi," diye nefes aldı. Elleri, eteğine ulaşana kadar teninin yumuşaklığının tadını çıkararak vücudunda gezindi. "Bunun gitmesi gerek."

Kadının eteğini kavradı ve sert bir çekişle yırtarak omzunun üzerinden yola fırlattı.

"Ve bu lanet olası küçük dantelli şey senin her parçanı görmemi engelliyor." Tangasını koparmak kolay oldu. Yine de onu sokakta parçalamak yerine daha sonra kullanmak üzere cebine attı. "Bu daha iyi," diye mırıldandı, kızın artık çıplak olan formuna hayranlıkla bakarak.

Göz kırptı. "Gördüklerini beğendin mi koca adam?"

"Senin bildiğinden daha fazla. Benim için sikimin üzerinde zıpla, aşkım. O memeleri yüzüme doğru it. Mükemmel göğüslerinde boğulmak istiyorum."

Adamın omuzlarını kavradı, göğsünü ağzıyla aynı hizaya getirdi ve sadece kendisinin yapabileceğini düşündüğü bir yoğunlukla ona bindi.

Ver. O bir seks tanrısı olabilirdi, ama lanet olsun ki bu kadın onun baştan aşağı zevk tanrıçasıydı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu nefes nefese inlemeler arasında.

"Tapınağıma," diye inledi, amının tatlı sıkıcılığından başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. "Yani, *bizim tapınağımıza*, şimdi."

"Bizim mi?"

"Sen benimsin. Gitmene asla izin vermem. Kuyrukları daha sonra , ama haklı olduğumu biliyorsun. Biz birlikte olmalıyız. Bana yanıldığımı söyle ve bunu tek gecelik bir ilişki olarak bırakalım. Yollarımız ayrılır."

Ona binerken başını salladı ve bir avucunu göğsünde gezdirdi. "Yanılmıyorsun. Bu kaderden başka bir şey olamayacak kadar güzel."

Eros altlarında gümbürdedi, motorunu çalıştırdı ve tek bir yumuşak hareketle kaldırımından yükseldi. Titreşimler Eros'un bedeninden geçerek bir kez daha Alma'nınkine ulaştı ve Alma ona karşı ürperdi.

"Sanki uçuyormuşuz gibi geliyor, Cupid," diye iç geçirdi, kalçalarını pompaladı, onu sert ve hızlı bir şekilde kaçınılmaz doruk noktasına kadar sürerken başını ecstasy içinde geriye attı.

"Çünkü öyleyiz, bebeğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yere doğru baktı. White Rock sokaklarından hızlı ama istikrarlı bir şekilde yükselmişler ve siyah gece göğünün parıldayan yıldızlarına doğru ilerliyorlardı.

"Uçuyoruz!" diye ciyakladı, kalçaları hareket ederken duraksadı.

Onu yakaladı ve devraldı, elle onu üzerinde yukarı ve aşağı pistonladı, böylece ikisi de zevkin bir ritmini kaçırmayacaktı. Kız yakındı, bunu hissedebiliyordu. Aurası parlaktı - şimdiye kadar gördüğü en güzel melek gibi etrafında parlıyordu. Pembeler ve morlar başının, göğüslerinin ve amının etrafında dönüyor, vücutlarının bir olduğu yerde kendi kırmızı aurasına kilitleniyordu.

"Roma'ya gitmenin başka yolu yok," diye kıkırdadı, yüzünü onun boynuna gömdü ve içine doğru soktu. "Benim için gel, şimdi, aşkım. Etrafında gökyüzündeki yıldızlardan başka hiçbir şey yokken dağıl."

Midesi düştü, sıkı sarmallar her an patlayabilecek kadar sert çekiyordu. Dudaklarını bir kez daha onun dudaklarına bastırdı, dilini onun ağzına soktu ve kendi diline doğru döndürdü. O zaman

Alt dudağını emerken, sıcak yükünü onun kaygan amına bıraktı. Dudaklarını aralayarak en güzel coşku çığlığını attı ve adam bu sesi kendisininmiş gibi sahiplenmek isteyerek boynundan yukarı ve ağızına doğru yaladı.

"Beni istediğın yere götür," diye inledi onun ağızının içine. "Seninim, *Aptal Aşk Tanrısı*."

"Benimle başlama, aşkım," diye homurdandı, boynunun kıvrımını onu inletecek kadar sert ısırdı.

Kıkırdadı. "Daha yeni başladım, koca adam."

el-off

...

Ellory Douglas

maisie

"FLAT WHITE?" Maisie uykudan kabuk bağlamış gözlerini ovuşturdu ve kendisine zar zor gizlenmiş bir ilgisizlikle bakan iri yarı baristaya gözlerini kırptırdı. "Ben sadece latte istiyorum."

"Bu düz beyaz."

Yorgunluğunun içinden bir heyecan balonu süzülüyordu. İlk uluslararası uçuşu, ilk kez gümrükten geçişi ve şimdi de ilk yeni dönemi! Macera başlıyordu ve o henüz havaalanından ayrılmamıştı.

"Oh, harika! O zaman düz beyaz istiyorum, lütfen."

Barista küçük kâğıt bardağı tezgâha doğru kaydırды. "5,75 pound."

"Bir saniye." Maisie tıka dolu sırt çantasını silkerek yere bıraktı ve cüzdanını bulmak için üst bölmeyi karıştırdı.

"Kasaya gelmeden *önce* ödemenizi hazır etmelisiniz. Kuyruğu bekletmek kabalıktır," diye mırıldandı arkasından boğuk bir ses. "Amerikalılar."

Kanadalı, diye düşündü ama daha hızlı karıştırdı. Kartını okuyucuya dokundurmadan önce, dönüşüm oranı beynine kaydedildi. "£5.75? Bir fincan kahve için neredeyse on iki dolar!"

"Artık İngiltere'desin, aşkım."

Üç saat, iki tren ve bir araba yolculuğundan sonra Maisie, çok hoş bir aksana sahip harika sohbetli bir şoförle sessiz köy yolunda tökezledi. Tepesinde çığlıklar atan gün ışığı iç saatiyle savaşıyordu. Tanrıya şükür ki yurtdışı eğitim danışmanı, evden ayrılmadan önce eğitim tesisine ulaşımını planlamasında ısrar etmişti. Uçuşundan sonra metro ve trenle uğraşmanın stresi onu gözyaşlarına boğabilirdi.

Manzara evdekinden pek de farklı değildi. Yıpranmış bir taş duvar, yemyeşil tarlalarda otlayan kabarık beyaz koyunları çevreliyordu. Ailesinin kırsal arazisi aylarca kar altında kalırdı ve tarlalar bahara kadar soluk sarı bir renge bürünürdü. Tepeler düzleştirilir, taş duvarlar dikenli tellerle, koyunlar da ineklerle değiştirilirse, Llan- hyngyll mezrası Flin Flon'un kenar mahalleleri gibi görünebilirdi. Eğer gözlerini kısarsa.

Sonra yukarı baktı.

Kooperatif yerleştirme web sitesi eğitim kampı merkezinin görkemli bir evde olduğunu söyledi. Web sitesi görkemli bir evin ucube bir kale olduğunu söylemedi.

Yıpranmış gri duvarlar sisin içinden yükseliyor, küçük, eskimiş pencerelerden oluşan düzensiz yığın pembe gün batımını yansıtıyordu. Taş patikalar araziye boydan boya kat ediyordu; biri ana binanın hemen arkasında görünen küçük, daha yeni bir tesise, diğerleri ise sahadaki çeşitli yapılara gidiyordu. Sahanın iki ucundan kale direkleri fışkırıyor, takım tesisinden çok barakaya benzeyen birkaç bodur bina da sahanın çevresini süslüyordu.

Demek Downton Abbey'de çalışıyordu. Güzel, güzel, .

Ayaklarının dibindeki bakımlı patika büyük, ahşap bir çift kapıya açılıyordu. Ayakkabılarını girişte duran çizme fırçasına sildi ve resepsiyon salonuna adım attı. Koyu ahşap panelli duvarlara titretilen duvar aplikleri monte edilmişti ve modern dijital ekranlar düzenli aralıklarla odaya serpiştirilmişti. Yastıklı oturma alanını bir av motifi süslüyor, yan masalarda bir kase elmanın yanında yaldızlı çerçeveli wifi talimatları yer alıyordu.

"Chenderby eğitim kampına hoş geldiniz," diye bir ses giriş bankosunun arkasından yükseldi. "Sen Maisie olmalısın."

Döndü, yarı yarıya tam teçhizatlı bir robot bekliyordu. Onun yerine, kendi yaşlarında ve çillerle kaplı genç bir adam sırtarak ona baktı. Siyah-beyaz üniformasıyla bir uşağa ya da kahyaya benziyordu.

Öyle diyordum. Robot kısmı hariç. "O benim. Nereden bildin?"

"Kadrodaki tek kadın sensin."

Gülümsemesini saklamaya çalışmadı. *Listede adı vardı!*

"Rupert sizi karşılamaya gelemediği için özürlerini ilettiler," diye devam etti, "ama görevleriniz burada. Kitiniz-"

"Kitim mi?"

"Üniforman."

Maisie çantanın içine baktı. İki uzun kollu yarım fermuarlı tişört, iki çift eşofman altı ve takımın lacivert ve or- ange renklerinde, hepsi de ekstra büyük bir ısınma ceket. Tam olarak onun renkleri değildi ama en azından bedenini doğru almışlardı. Ceketin altında iki çift çorap, eldivenler, bir bere ve alt kısmında soyadının yazılı olduğu bir atkı vardı. "Ne, tanga ya da saç tokası yok mu?"

Adam gülererek, "Çocuklar tanga giymeyi pek sevmez," dedi. "Son olarak, işte oda anahtarınız. Oyuncular batı kanadında. Siz doğu kanadında destek ekibiyle birlikte olacaksınız."

Maisie giriş yaptıktan ve on beş dakika boyunca destek personelinin kanadında kesinlikle kaybolmadıktan sonra, kamp süresince evi olacak odanın kapısını açtı. Birinci sınıftaki yurt odasından pek de farklı değildi. Koridorun sonunda ortak bir banyo vardı. İki kişilik bir yatak, yıpranmış krem rengi duvarlara yaslanmıştı ve acil bir durumda kıpırdayabileceği kadar büyük bir pencerenin hemen altındaydı.

Çok fazla seri katil podcast'i dinliyorsun Mais. Galler kırsalının ortasında sana hiçbir şey olmayacak.

Zaten şu anda o bile bir seri katille savaşacak güce sahip değildi.

Beş saat dilimi ve tüm gün süren seyahatler onu üç doz Ambien gibi etkilemişti. Görevlerini gözden geçirmek yarın sabaha kadar bekleyebilirdi. Maisie bir gümbürtüyle yatağa çöktü ve ince şilteye bakarak yüzünü buruşturdu. Belli ki Gallerliler hafızalı süngerlere inanmıyordu.

Sorun değil. Buraya geliş amacı rahat bir yatak değildi. Dünyaca ünlü bir atletik antrenöre, bir pre-milli rugby takımını bir sonraki turnuvaya hazırlaması için yardım etmekte.

Ama önce, uyku. Yarın, macera.

griffin

Griffin Yarwood, birkaç serseriye otobüsten indirip hendeğe atarak atmosferin büyük ölçüde iyileştirilebileceğini ilk kez düşünmüyordu.

"Sence bu yıl bekte kim başlayacak?"

"Herkesin tahmini. On İki'ye ne dersin? Yarwood, değil mi?"

Omuz silkti. "O hepimizden daha büyük. Sence yeni çocuk bunu kaldırabilir mi?"

"Bilmiyorum. Paramı Yarwood'a yatırıyorum."

Çaylaklar başlangıç çizgisi hakkında istedikleri kadar tahminde bulunabilirlerdi.

Bunun hakkında konuşmak bir fark yaratmadı. Sahaya ne getirdikleri değiştirdi.

Eğitim kampı her zaman buna karar verir. Kim hız getirdi. Kim boy getirecek. Takımı kim kaynaştırdı.

Kim .

"Boş ver onları, Griff." Noah' yumuşak sesi önündeki koltuğa kadar taşındı. Döndü, kollarını arkasına kavuşturdu, geçmekte olan kırsal bölgeden farklıydı.

Noah Kemp. Dış merkez. Daha genç. Sandalyeden ayağa kalktığında bir partideki parlayan çubuklar gibi çatlamayan dizlere sahip. En az onun kadar iri ve neredeyse onun kadar hızlı. Noah'ın yirmi altı yaşından on yaş büyüktü ve hala onu padokta yenebilirdi. Ya da geçen yıla kadar öyleydi.

Griffin koltuğuna yığıldı ve gözlerinin üzerine çekti. "Her zaman öyle."

Son bir kez daha.

Bu o yıldı. Yirminci kez tılsım. Bunu vücudundaki her ağrıyan kemikte hissedebiliyordu.

Griffin takım otobüsünün arkasındaki koltuğunda kıpırdandı, bacaklarını koridora doğru uzatarak katılığını giderdi. Ara ona iyi gelmişti. Son maçından bu yana yeterince zaman geçmişti.

Sabahları yataktan kalkmak dayanılmaz olmaktan çıkıp sadece acı verici bir hal almıştı. Bu, Rupert'ı dinlemesine ve sonunda sürekli bahsettiği sabah yogasını yapmasına yetmişti.

Bir kere. Eğitimcinin, rugby vuruşlu kışını aşağı bakan sikiş pozuna çevirmek için yaptığı tek deneme, bir sakatlığı gidermek yerine neredeyse listesine bir sakatlık daha ekliyordu.

Pozlar kanlı balerinler içindi.

Otobüs bildik çakıllı yoldan aşağı döndü, arkalarından taşlar ve koyun pislikleri savurdu. Tarlaların üzerinde asılı duran sis tabakasından görülebildiği kadarıyla tesis hiç değişmemişti. Sarmaşıklarla kaplı aynı yıpranmış taşlar. Aynı derme çatma kulübeler çömelmiş, sabahın erken saatlerinde doğan güneş sisi aydınlatıyordu.

uzaktaki evim güzel evim.

Otobüs titreyerek tesislerin dairesel sürüş yolunda durdu. Oyuncular şoföre teşekkürlerini mırıldandılar ve otobüsten inerken yaşlı adamın omzunu tokatladılar. Griffin son inen kendisi olana kadar oyuncuların yanından geçip gitmesine izin verdi.

"Sağ ol dostum," diyerek yaşlı adamın elini sıktı ve onu yarı kucağına çekti.

"Lafı bile olmaz." Şoför gevşek dişli gülümsemesini azalttı ve sesini alçalttı. "Son kamp mı?"

Griffin cevap vermedi.

"Doğru. Orada iyi şanslar."

Ona ihtiyacım olacak.

Koyun pisliği bir yana, şehirden çıkıp kırlara dönmek güzeldi. Kamera yok. Soru yok. Griffin yüzünü driz- zle'a doğru eğdi ve ekibin geri kalanıyla birlikte merkeze girmeden önce bir ciğer dolusu hava aldı.

"Sence yine komşu olur muyuz Griff?" Noah'nın sesi yine omzunun yanında belirdi.

"Umarım değildir," diye homurdandı Griffin. "Yine duvarların arkasından kız arkadaşınla pis pis konuştuğunu ve otuz bir çektiğini duymak istemiyorum."

"Oh, o mu? Bunun için endişelenmene gerek yok. Ondan yıllar önce ayrıldım ve şimdi oğlun bir kuş kadar özgür."

"Güzel. Onun için üzölmeye başlamıştım. Saha boyunca koştuğundan daha hızlı geldiğini duyabiliyordum."

Noah bir kahkaha attı ve onu omzundan alkışladı. "Dayanıklılığımıza bu kadar dikkat etmen beni onurlandırdı, Yarwood."

Siktiğimin serserisi.

"Rugby eğitim kampı için mi buradasın?" diye ciyakladı dirseğinin yanındaki şımarık ses, adem elması sıska boynunda sallanıyordu.

"Hayır, dostum," dedi Noah. "Isınma kıyafetleri giymiş, burunları yamuk canavarlarla dolu bir otobüs çay partisi için burada."

Çocuğun yüzü karardı, sanki okuması gereken senaryonun satırını unutmuş gibiydi. Belli ki yeniydi ve elit oyuncularla dolu bir odayı selamladığı için şaşkındı. Onunla uğraşmak için bir sebep yoktu. Henüz değil. Bu, çocuk onlara alıştıktan sonra olacaktı.

Griffin Noah'ın kafasının arkasına bir şaplak attı. "Evet, hepimiz kontrol için buradayız."

"Harika!" diye cevap verdi karşılayıcı, . "Oda atamalarınız ve ajandalarınız burada. Bavullarınızı lobiye bırakın. Onları kısa süre içinde odalarınıza getireceğiz. Herkes atletik antrenöre rapor verecek. Randevularınız karşılama paketlerinde yazılı."

Tesis, taşakları henüz düşmemiş çocukları işe alıyor olabilirdi ama en azından her zamanki gibi verimliydiler.

"Şuna bakın." Noah sırtarak açık paketi Griffin'in omzuna vurdu. "Yine komşular. Senin için şarkı söyleme alıştırması yapacağım."

Fantastik. Griffin gözlerini kısarak ajandasına baktı ve bir iniltiyi bastırdı.

Randevusunun önce olması muhtemelen sadece bir tesadüftü.

Griffin labirent gibi koridorlarda hafızasıyla ilerliyor, yanından geçtiği destek personeline başıyla selam veriyordu Kimse onu imza için rahatsız etmedi. Bu iyi bir şeydi. Notu almış olmalılar. Zaten ekibin son gün bunu yaptığından emin olmuştu.

Baş antrenör, açık kapısına vurulduğunda dosyalarından başını kaldırıp bakmadı. "Buraya gelirken otobüsün arkasında sürüklenmiş gibi görünüyorsun, dostum."

Griffin, "Ve sen de karın yüzüne anahtarla vurmuş gibi görünüyorsun," diye cevap verdi. Kollarını kavuşturarak kapının pervazına yaslandı. Atletizm antrenörünün odası, yırtık anatomi posterleri, ekstra büyük tedavi masası ve bir dizi alet-edevata kadar her yıl aynı şekilde düzenleniyordu.

alır. TENS makinesi, şok dalgası, ultrason ve reformatörlerin hepsi odanın arka kapısının hemen diğer tarafında duruyordu.

Çocuklar oraya İşkence Odası diyordu. Griffin, Rupert'a borcu varmış gibi ondan kaçmasının nedenini bu oda olarak adlandırdı.

Rupert klavyesini bir dakika daha tıkırdattıktan sonra kesin bir ifadeyle bir tuşa bastı. "Başlayalım mı?"

"Ben iyiyim."

"Hadi, Yarwood. Ne yapacağını biliyorsun. Şimdi seni herhangi bir güç testine sokmayacağım-"

"Güç testi konusunda endişeli değilim."

"Ancak," diye devam etti eğitmen, "sizi standart hareket açıklığı egzersizlerinden geçirmem ve temel ölçümlerinizi almam gerekiyor."

"Sadece geçen yılını kullan."

"Biz böyle , biliyorsun."

değerdi. Griffin dişlerinin arasından hava emdi.

Rupert, "Benden kaçmayacağına söz verersen bunu yarın yapabiliriz," diye teklif etti. "Bir üniversite değişim öğrencim var ve program danışmanına tam bir milli takım deneyimi yaşayacağına dair söz verdim."

Tam bu sırada odanın arka kapısı açıldı. Normalde dışarı çıkarılan tedavi arabasına ters ters bakardı ama arabanın arkasındaki kadın, maçlardan sonra takımın etrafını saran kızlara hiç benzemiyordu.

Kalındı. Her tarafı. Yumuşak kalçaları ve yuvarlak poposu, sanki vücudunun dolgunluğunu içine alamıyormuş gibi kitini dolduruyordu. Gömleği karnının yumuşaklığını zorluyordu. Takımın logosu göğüslerinin hemen üzerinde tünemiş, bakması için ona meydan okuyordu.

Serbest bırakırsa onunla başa çıkabilecek gibi görünüyordu. Gözleri yukarıda gezindi. Ve yukarı.

Tanrım, o da uzundu. Kısa, dalgalı pembe saçları yüzünü çerçeveleyiyor, geniş kahverengi gözleri ve cömert, balgam gibi bir ağzı vardı. Öyle bir ağız ki, onun sikinin etrafını sarmaya çalışırken çok tatlı görünecekti.

Zorunlu sigorta primi olmadan araba kiralayacak kadar yaşlı görünmüyordu.

Gözleri adamın vücudunda gezindi ve ağzını kapatıp gözlerini kırıştırarak ona baktı. Kendini toplar gibi oldu ve elini uzattı. "Merhaba! Ben Maisie," diye cıvıladı. "Başlamaya hazır mısınız?"

Beni yandan sik. tatlı bir aksanı vardı.

Goril tutkalı ve iyi şansla bir arada tutulduğunu anlamasından da bu baştan çıkarıcı küçük şey sorumlu olacaktı. Eğer ona ellerini sürebilecek kadar yaklaşabilirse.

Rupert'ın ofisinden kaçmak daha da büyük bir öncelik haline geldi. Griffin azı dişlerini birbirine geçirdi. "Bunu kaçırmazdım."

maisie

"Yowch!" Noah bağırdı. "Kesin şunu!"

Maisie dilini şaklatarak, "ama," dedi. "Sadece gerçekten acıyor."

"Sana zar zor dokunuyorum." "Beni öldürüyorsun."

Maisie kaliperlerin kapanmasına izin verdi ve ona hınzırca bir sırıtış attı. "O zaman ben seni öldürürken kıpırdanmayı kes lütfen."

Maisie ekiple birlikte çalıştığı bir hafta içinde dört tartışılmaz gerçeği öğrenmişti.

Bir: mükemmel bir fincan çay yapmanın evrendeki atom sayısı çok yolu vardı. Bu sadece kime sorduğuna bağlıydı. İki: takımın soyunma odasını sebze bahçesi olarak kullanabilecek kadar kolektif karnabahar

kulağı vardı. Bu ve

kırık burunları, açıklanamayacak kadar sıcaktı.

Üç: Griffin Yarwood - canavar gibi bir adam ve gayri resmi takım lideri - ondan nefret ediyordu.

Bir haftadır, Rupert'ın kaydetmesi için görevlendirdiği standart kamp başlangıcı protokollerini tamamlamasını sağlamaya çalışıyordu. Vücut kompozisyonu. Eklem sağlığı. Güç temelleri. Ve bir hafta boyunca, ne zaman ona on metre yaklaşırsa, adam dumana dönüşüyordu.

Artık önünde Noah olduğu için, Griffin takımda testlerden geçmemiş tek kişiydi.

Maisie, Noah'nın trisepsindeki deriyi serbest bıraktı ve göbek deliğinin yanındaki bir kıvrımı sıkıştırdı. Saçları alnından geriye doğru kay-

antrenman sonrası aldığı duşta, tek bir kum sarısı saç teli alnına düşmüştü. Yontulmuş gövdesini kaplayan ince açık renk saçlar soğuk odada diken diken olmuş, su damlaları atletik şortunun bel bandının altına inen tüyleri koyulaştırmıştı.

Noah'nın dolgun ağzının köşesi kıvrıldı. "Eğer böyle gideceksem," dedi, sesi yanık karamel gibiydi, "mutlu bir adam olarak öleceğim."

Gözlerini kapadı ve içi parıltıya dönüşürken kelebek tokasından düşen bir tutam saçı üfledi.

Ben profesyonel bir yetişkinim ve işimi yaparken kendimi bir arada tutabilirim.

iş.

Öğrendiği dördüncü şey ise Noah Kemp'in seks bacaklarda.

Diğer yirmi sekiz oyuncudan hiçbiri veri toplarken onu terletmemişti ama Noah ona yaramaz resimlerini görmüş gibi bakıyordu. Cüssesine rağmen sahayı yırtıp atıyor, ona antrenman ekibi için not almayı unutturacak bir zarafetle hareket ediyordu.

Şimdi önünde duran Noah, güneşte kurutulmuş çarşafların kokusunu ve sıcaklığını yayıyordu. Kendini ona sarabilmek için eve bir kutu çamaşır deterjanı kaçırıp kaçıramayacağını merak etti. Karın kasları parmaklarının altında esnedikçe karnı şişti ve kavradığı yerin birkaç santim altındaki şişkinlik şortunun içinde kıpırdandı.

Yutkunamadan önce boğazından bir homurtu daha çıktı ve tüyleri diken diken olan cildini kırmızı bir renk kapladı.

"Ve şimdi beni bir keçi gibi meletiyorsun." Adam kadının elini, kalçasını çimdiklemek için hareket ettiği yerden uzaklaştırdı. "Griffin böyle miyavladığımı duyarsa, bunun sonunu asla duyamam."

Maisie onun tiz sesiyle kıkırdamasını bastırdı ama ölçümü kaydedinceye kadar kumpası yeniden hareket ettirmedi. Belki de Noah'ın bir dizi kontrol edilemez ses çıkarmasını sağlamak Griffin'i çağırmanın anahtarıydı.

Griffin ekiple birlikte güç ölçümü için gelmişti ama Rupert onu önceden belirlenmiş testlerin geri kalanına sokamadan odadan kaçmıştı. Rupert atladığı dört randevudan sonra Griffin'i köşeye sıkıştırmaya çalışmayı bırakmıştı ama Rupert işe yerleştirme ilanında iyi bir değerlendirme alacağına güvenmiyordu. Bu değerlendirme zor müşterilerle ilgilenmeyi de içeriyordu.

Griffin Yarwood'u henüz tedavi odasına almamıştı.

"Belki de rugby oyuncularının ortak adı bu olmalı: çocuk yuvası. Siz çocuklar sahadan çıktığınız anda hayatımda tanıdığım en büyük bebekler oluyorsunuz."

Büyük kelimesi hafif kalırdı. Bu adamlarla aynı tesiste bir hafta geçirdikten sonra bile hâlâ alışamamıştı. Maisie kendini çok sık küçük hissetmezdi ama bu adamlar dev gibiydi. *ikiye bölüp kalça kemiğini kürdan olarak kullanacak* kadar büyüklerdi. Ekip ile birlikte odada yürümek tuğla duvarlardan oluşan bir labirentte gezinmek gibiydi.

Ve geçmişte birlikte çalıştığı futbolcuların iri yarı olduğunu düşünmüştü. Takımdaki ortalama boy 1.80'in üzerindeyken, Noah hepsinin üzerinde yükseliyordu.

Çoraplarıyla, gömleksiz bir şekilde onun önünde duran Noah, kürek kemiğindeki deri kıvrımını serbest bırakırken omuzlarını yuvarladı. Dikkatini adamın sırtında dalgalanan kaslardan ayırdı ve eski laboratuvar arkadaşına göndermek için bir fotoğraf çekme dürtüsüyle savaştı. Onun formunu incelemek anatomi dersini çok daha çekici hale getirebilirdi.

Noah onu bakarken yakalayınca kızardı. Tekrar.

"Seni tartaklasam ve bütün yumuşak yerlerini çimdiklesem hoşuna gider miydi?" diye sordu.

Karnının alt kısmında sıcaklık birikti. Tanrım, onun kocaman ellerinin kıcını kavraması, göğsünü avuçlarken daha derine inmek için kalçasını yukarı çekmesi nasıl bir şey olurdu. Tüm bunlar olurken kadın onun altında kıvranıyordu.

Sertçe yutkundu ve kalçalarını birbirine sürttü. "Öğrenmek istemez misin?" diye karşılık verdi. "Şimdi bebek gibi davranmayı bırak da işimi bitireyim."

"Bu koca bebeği daha sonra yatağına yatırırsan bitirmene izin veririm," diyerek omzunun üzerinden ona sırttı.

"Griffin'in yan olduğunu duydum. Seni için onu arayacağım."

Noah yüzünü ona döndü, köprücük kemiklerinin çukuru Maisie'nin dilini gezdirmesi için doğru yükseklikteydi. Sıcaklık boynunu yalayıp geçerken Maisie dudağını ısırıldı.

İşe yerleştirme programında iyi bir değerlendirme almak aynı zamanda birlikte çalıştığı sporcuların siklerine atlamayı hayal etmemek anlamına geliyordu. Başını eğdi ve yanındaki tablete son notları yazdı.

"Griffin odama adım atmadan önce yanardı," dedi Noah, sesi bir oktav düşerek. Çenesini kavradı ve başını geriye yatırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Şakacı parıltı gitmişti,

Göz kapakları inerken mavi gözleri karardı. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

Maisie'nin nefesi ciğerlerinde sıkışıyor, kanı damarlarında vızıldıyordu. Beyninde savaşılan alarm zilleri çaldı. Bunu yapmaması gerekiyordu. Burada bulunma nedeni bu değildi. Oyuncular yasak bölgedeydi.

Ama Noah Kemp'le beş dakika baş başa kaldığında külotu sırlıslıkla olmuştı ve adam daha ona dokunmamıştı bile.

"Noah..."

Omuzlarının genişliği ışığı engelledi. Kaba parmakları çenesinin çizgisinde gezindi ve bakışları ağızına kaydı. Nefesi nane ve meyan kökü gibi kokuyordu, dudaklarında ılıktı. "Seni ateşe vermeme izin ver Maisie."

"Çek ellerini onun üzerinden, göt herif."

Noah

Griffin odaya yaklaşan bir fırtına gibi girdi, gözleri bir gök gürültüsü bulutu kadar karanlık ve bir o kadar da tehlikeliydi. Kırpılmış saçlarından damlayan su damlaları kafatasına yapışmış, sanki duştan aceleyle çıkmış gibiydi. Kalçalarına sardığı havluyu düzeltti, aralarına girerken kalın V kasları esniyordu.

Maisie elektrik çarpmış gibi geriye sıçradı ve Noah'nın artık boş olan eli yanına düştü.

Ona bu kadar yakın olmak hâlâ zordu. Sahada, maç söz konusu olduğunda ve bir takım olarak çalışmalarını gerektiğinde bunu görmezden gelmek daha kolaydı. Ama saha dışında, o çakıllı sesiyle Noah, Griffin'in sakalının uçlarına yapışan su damlacıklarını fırçalayıp uzaklaştırmak istedi.

Noah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki bu hareket kalbini yerine sabitleyecekmiş gibi.

"Gergin görünüyorsun, Griff," diye alay etti. "Bir dönüş mü arıyorsun?"

Griffin çarpık burnunun köprüsünden ona ters ters baktı. "Bırak kız işini yapsın, sonra da çocuklarla birlikte kantine git."

"Whoa, dostum. Sakin ol. Maisie benden ihtiyacı olan her şeyi aldı," dedi Noah, geri adım atmadan. Aksine ona daha da yaklaştı. Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Belki her şeyi değil ama yarın başka bir gün."

Griffin'in göğsünde derin bir gümbürtü titreşti ve bakışları keskinleşti. "Bu da ne demek şimdi?"

Noah gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Noah'nın vücut kompozisyonunu ölçmeyi yeni bitirdim," diye söze girdi Maisie, yumuşak avucunu Noah'nın ön koluna koyarken. Adamın teninde bir ürperti belirdi ama Maisie bunu ya fark etmedi ya da önemsemedi.

"Aslında," diye devam etti, daha dik durarak, "madem buradasın, ben de seninkini almalıyım."

Griffin bakışlarını Noah'dan ayırıp ona çevirdi. "Yapamam. Meşgulüm."

Yüzü düştü. "Neden? Bütün hafta seni elde etmeye çalıştım!"

Griffin'in çenesinde bir kas tüylendi. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ta ki Griffin omuzlarını kaldırıp onu yolundan çekene ve tedavi odasından hışımla çıkana kadar.

"Bekle!" Maisie bağırdı. Noah'ya özür dileyen bir bakış attı. "Mecburum... Sadece onu görmem gerek."

Kızım, aynı.

Noah'ya omzunun üzerinden son bir kez baktı, kayıp bir köpek yavrusu gibi Griffin'in peşinden koştu ve Noah'yı çorapları ve atletik şortuyla orada bir aptal gibi bıraktı.

Bu umduğu gibi gitmemişti. Ancak, beklediği gibi gitmişti.

Kaç kızın ona atıldığıнын bir önemi yoktu. Ya da erkeklerin, bu konuda. Ruh haline bağlı olarak, tüm dikkati olmasa bile her ikisi de gözüne çarpabilirdi.

Tek sorun, yıllardır gözünü yakalamaya çalıştığı kişinin kör olmasıydı.

Ta ki Maisie Jones takım odasına girip kalbini bir mengeneye sıkıştırana kadar.

Antrenmandan sonra geç saate kadar kalmak şimdiye kadar harika bir plandı. Onu takımın geri kalanından uzaklaştırmak, onunla biraz daha yalnız kalmak, onu neyin güldürdüğünü anlamak.

Test boyunca kıvrınması sadece kısmen bir roldü. Yüzgeçleri vücudunda ustalıkla hareket ediyor, her zamanki can sıkıcı testi aynı anda hem bir zevk hem de tatlı bir işkence haline getiriyordu. Her dokunuş onu acı içinde ve çaresiz bırakıyordu.

Onunla her dalga geçtiğinde attığı gırtlaktan gelen kahkahadan bahsetmiyorum bile, kendi şakasına karşılık veriyordu, kahverengi gözleri yaramazdı. Pembe saçlarında parmaklarını gezdirmek, onu içeri alana kadar dilini dudaklarının kenarında gezdirmek istiyordu. Onu yatağa atmak, kalın kalçalarını beline dolamak ve içine girmek istiyordu.

Maisie Jones, onun adını haykırırken altında paramparça oldu.

Griffin onları ayıran duvardan gelen sesi duysun.

Kadının parmaklarının göbek deliğinin altındaki kılları okşadığını hatırlayınca midesi altüst oldu. Kız şortunun içinde seğiren aletini görmeden önce elini savuşturmuş ve gerçekten utanmıştı.

Ve o da tam orada, onun yanındaydı. Gözleri arzuyla açılmış, nefesi boğazında düğümlenmişti. Göğüs uçları gömleğini kesiyordu. Onu kızartmıştı. O kızarmazdı. Onun dışında.

Sonra Griffin içeri girdi ve tam da onu öpmek için cesaretini topladığı sırada onu engelledi. Sanki Noah'nın sonunda yoluna devam edeceğini biliyordu.

Derisini farklı bir sıcaklık kapladı. Birkaç kez Griffin'in gözlerinde *bir şey* gördüğünü sanmıştı. Üniformayı paylaşmanın ötesine geçen bir ilgi, ama bu hiçbir zaman hayal kırıklığından başka bir şeye dönüşmemişti. Bunu hayal etmeyi yıllar önce bırakmıştı.

Noah avucunu çenesinde gezdirdi. Griffin Yarwood sahada onun takım arkadaşıydı. Ama şimdi saha dışında bir numaralı rakibiydi.

griffin

"Bekle!"

Griffin sandaletli ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı adımlarla uzaklaştı. Daha hızlı da gidemezdi, yoksa kışını çaydanlığın üzerine düşürecekti. En iyi ihtimalle, Maisie havlusunun altında ne olduğunu görebilirdi. En kötü ihtimalle de kafasını fayans döşeli zeminde kırardı.

Şansı yaver , ikisi de olur.

Labirent gibi koridorlardan havuza doğru birkaç tur attı ve oyuncuların soyunma odasına girdi, kapı arkasından hızla kapandı.

Onu görmezden gelmek geçen hafta işe yaramıştı. Odanın öbür ucunda ona gülümsediğinde ağzına bakmamaya çalışmak ve dudaklarının tadının nasıl olduğunu düşünmemek. Kıvrımlarının nasıl bir his olduğunu öğrenmek için ellerini onun geniş vücudunda gezdirmek istemiyormuş gibi davranmak. Eğildiğinde sikiinin nasıl seğırdiğini görmezden geliyordu. Kalçalarının tenine çarpmasının nasıl bir ses çıkaracağını, serbest kaldığını haykırırken parmaklarının kalçalarının kıvrımını kazmasını.

Neredeyse ona yetişmesini dileyecekti. Görmeye çok hevesli olduğu vücudunu incelemesine izin verirdi. Bir ömür boyu yaptığı sporun nelere yol açtığını görsün.

Sayılamayacak kadar çok dirsekten dolayı çarpık bir burun. Kol kemiğinde düzgün iyileşmeyen bir kırıktan kaynaklanan bir yumru. Serseri bir kramponun izi, kalçasının zeytin derisine karşı soluk. Ve bunlar sadece dışarıdan görülebilenlerdi.

Her bir parçası , sıkılmış ve .

Noah gibi değildi. Herkesin yanında olmak istediği, Maisie'ye sanki ayaklarını yalamak istiyormuş gibi sırtan altın renkli güzel çocuk. Griffin antrenman odasına girdiğinde Maisie'nin yüzünde de aynı ifade vardı, parmak uçlarına kalkmaya ve parmaklarını onun altın rengi saçlarına dolamaya hazırdı.

Tabii ki onunla birlikte olmak isterdi. O daha gençti. Karizmatik. Ona yaklaşmasına izin vermekten korkmuyordu.

Bankın üzerine çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, genişçe yayıldı ve başını eğdi. Kampa gel. Başlangıç çizgisine gel. Takımı zafere taşımak için son bir şans. Eğer vücudu dayanabilirse.

Ve eğer Maisie -ve dolayısıyla Rupert- onun ne kadar kırılmış olduğunu görürse, asla böyle bir şans olmayacaktı. Ondan kaçmak tek seçenektir. Bu yüzden kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Buz banyosu. Bu, birden fazla şişliğin inmesine yardımcı olabilirdi. Ona, kadının ellerini vücudunda, kasıklarından santimetrelerce uzakta istememesinin başka bir nedeni olduğunu hatırlattı.

Havuz soyunma odası, eğitim merkezindeki herhangi bir yer kadar uzak bir yerdı. Saunayı kullanan son oyuncunun sıcaklığı hâlâ devam ediyordu. Hafif klor ve kas kremi kokusu havayı dolduruyordu.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Maisie içeri daldı. "Ha," diye bağırdı. "Yakaladım seni."

Dizlerini birbirine vurarak havluyu olabildiğince çok yerini örtecek şekilde ayarladı. "Erkekler soyunma odasındasın!" diye tısladı.

"Farkındayım."

"!"

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diye karşılık verdi, yumrukları kalçalarındaydı. Tanrım, bu kız. Başına ne belalar açabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu-kendime. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çünkü bütün hafta benden kaçtın ve ben de lanet olası bir devi kovalamaktan yoruldum."

"Senden kaçmıyorum."

"O zaman buraya geldiğimden beri neden her randevuya gelmedin?"

Alnında zonklayan damar patlamak üzereydi. "Aklımdan çıkmış."

"Sorun değil. Seni şu anda burada tuttuğuma göre, Rupert için temel ölçümlerini almama izin vereceksin ve hatırlaman gereken bir şey olmayacak."

Lanet olsun, bu kız çok inatçıydı.

Adamın önünde durana kadar tepindi ve gözlerini muhteşem memeleriyle aynı seviyeye getirdi. Takım üniformasının ince teknik kumaşını zorluyorlardı. Meme uçlarının hatları gün gibi ortadaydı ve şeker gibi baştan çıkarıcıydı. Dizlerini tekrar genişçe açabilir, onu kendine çekebilir ve o sert tomurcuklardan birini ağzına alıp ısırıldığında ne gibi sesler çıkaracağını öğrenebilirdi.

Griffin azı dişlerini birbirine geçirdi. "Başka bir zaman. Bir buz dalışı yapmalıyım."

"Buz banyosu bekleyebilir."

Bu noktada, gerçekten yapamaz.

Onu kovaladıktan sonra gözleri parlayarak ve göğsü kabararak tam önünde durduğunda onu görmezden gelmek işe yaramadı. Üç umphant ile kızgınlık arasında bir yerdeyken çok sevimli görünüyordu. Kan güneye doğru aktı ve havlusunun kenarlarını birbirine sıkıştırdı.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," diye mırıldandı sikine.

"kolaylaştırmaya çalışıyorum!" diye bağırdı, parmağını adamın çıplak göğsüne sokarak. "Noah'ya işimi yapmama izin vermesini söyledin ama geldiğim günden beri benden kaçıyorsun. Tek ihtiyacım olan on beş dakika ve sonra ben gibi davranmaya devam edebilirsin."

"Eğer burada olanın bu olduğunu düşünüyorsanız, göründüğünüz zeki değilsiniz," diye cevap verdi.

Ona göz kırptı ve parmağını . "Ben-"

"Hâlâ üniversitede okuyan bir tıfılın bana vücuduma nasıl bakacağını söylemesine ihtiyacım yok," diye çıkıştı. "Sen daha bebekken ben profesyonel ruggers oynuyordum."

"Peki bu sürenin ne kadarında sakat sakat oynadınız?"

Buz gibi bir el omurgasına uzandı ve kalbini kavradı. Yeterince sakladığını düşünüyordu. Ondan uzak durmak için daha çok çabalamalıydı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sol tarafını tercih ediyorsun." Maisie yutkundu ve başıyla kalçasını işaret etti. "Hareket açıklığınızı kontrol etmem gerekecek ama addüktör yaralanmaları halıcılıkta en sık görülen yaralanmalardan biridir-"

"Güneşin altındaki hemen hemen her sakatlığı yaşadım. Bana yaygın yaralanmaların ne olduğunu söylemene ihtiyacım yok."

"Belli ki var, eğer tedavi edilmenize izin vermiyorsanız."

Maisie bunu çözene kadar pes etmeyecekti. Ya onu öldürecek ya da elini ağzına götürüp orta parmağını dudaklarının arasına sokacak ve ona nasıl emdiğini gösterecekti.

Kendine gel, yaşlı adam.

Maisie'nin ateş saçan gözleri yumuşadı. "Lütfen, bırakın yardım edeyim."

Korktuğu şey buydu. Eğer çok yaklaşırsa, vücudunun ne kadar kırık olduğunu görecekti. Karşısındaki bu güzel, ateşli, inatçı kız, hayır cevabını kabul etmiyordu. Griffin gözlerini kapadı ve burun deliklerinden bir huff çıkardı.

"Dosyanızda herhangi bir teşhis notu tutma iznim yok. Rupert su- olmadan hiçbir tedavi aracını kullanma yetkim yok.

yayıyor. O bilmeyecek." Yalvarırcasına ona baktı. "Bunu daha da kötüleştiremem. Kaybedecek neyin var?"

Saygınlığının kalan son kırıntıları mı?

Griffin elini yüzüne sildi. İyiydi. Bunu yapıyorlardı. "Eğer cimri ellerinizin bir fark yaratabileceğini düşünüyorsanız," diye söylendi. "Denemekte serbestsiniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, yüz ifadesi netleşmişti. "Bana izin verecek misin?" "Evet. Burada bekle, şortumu giyeyim."

"Hayır, ," dedi, parmağını tekrar ona doğru sallayarak. "Yine gözümün önünden kaybolacaksın. Gözümün önünden kaybolmana izin vermeyeceğim."

Kızın çenesindeki o meydan okuyan duruş, adamın aklını iğrenç düşüncelerle doldurdu; çoğunlukla da bu veledede çok ihtiyaç duyduğu dersi vermekle ilgiliydi. Onu dizlerinin üzerine yatırıp kıcını kıpkırmızı olana dek tokatlama düşüncesi taşaklarını sıktı. Griffin ağzını bükmele tehdit eden gülümsemesini ısırarak bastırdı. "Bunu hayal bile edemezdin."

Yüz hatları zaferle parlıyordu. "Seni yola getirebileceğimi biliyordum," dedi. "Tek ihtiyacım olan on beş dakika."

"Beş tane var."

maisie

"Seni burada test etmemi mi istiyorsun?"

"Seninle o tedavi odasına girmeyeceğim." Kocaman kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni istiyorsan, bunu burada yaparız."

Griffin'i eğitim odasından kovalamak için Noah'dan ayrılırken tek bir kişinin bile yanından geçmemiştir. Tüm kanat terk edilmiştir. Ne girdiği kapının ne de havuza açılan kapının kilidi vardı.

Duvarlarda alçak banklar sıralanmıştı. Bir diğeri odanın ortasında oturuyordu. Havuz soyunma odasının ışıkları kısıktı, boydan boya camın ötesindeki havuzdan gelen yansımalar odanın duvarları boyunca dalgalanıyordu.

Duvarlar. Masa yok, çarşaf yok. Havlu kutuları yeniden dolduruldu ve ıslak havlular temizlendi, bu yüzden bir görevli az önce geçmiş olmalı. Her an dönebilecek görevliler.

Ama bu arada tamamen yalnızdılar.

"Bu... bir tür..." Maisie kekeledi, kelimeleri arıyordu. "Açmak mı?"

"ocuklar kantinde. Ondan sonra kampüste kuvvet antrenmanı var. Personel dışarı çıktı. Saatlerce kimse buraya dönmeyecek."

Griffin ona dik dik baktı, ağızının kenarında bir meydan okuma vardı.

Maisie gözlerini ona dikti.

Bunu yapacağını sanmıyordu.

Eğer bu onun için bir şanstıysa, bunu kaırmayacaktı. Ayrıca, atletleri saha kenarlarında, spor salonlarında test etmişti... hatta insanları otoparklarda bile tedavi etmişti. Griffin'i soyunma odasında test edebilirdi.

Bir havlu ve bir başka bir şey giymemiş.

Hiç sorun değıl. Vücut kompozisyonunu ölçmek için kaliperleri olmasa bile, neden sol tarafını tercih ettiğini bulabilirdi. Karşısındaki asık suratlı dev, mevcut yarasını tedavi etmesine izin verdiği sürece, ideal olmayan konumu sineye çekebilirdi.

Bir şey emmeyi aklından bile geçirme, Mais.

Kapıdaki bölmeden bir yığın havlu aldı ve onları odanın ortasındaki bankın üzerine serdi. Hava saunadan kalma ağır ve nemliydi. Sanki yağmurda takımla birlikte koşmuş gibi gömleğı şimdiden ağırlaşmıştı.

Başını eğdi ve elini banka doğru savurdu. "Uzan."

Griffin buna boyun eğdi, vücudunu aşağı katladı ve ağır bacaklarını önünde salladı. Ellerini karnının üzerinde birleştirirken çenesinde bir kasıldı.

Göğsünü güneş ışığına batırılmış gibi gösteren kumlu sarı saçları Noah'ın aksine, Griffin'in göğsü omuzlarının üzerinden kaburgalarına doğru zırh gibi kıvrılan koyu renkli dövmelele kaplıydı.

Adamın duşunun kokusu, yağmurdan sonra yeni sürülmüş toprak gibi taze ama topraksı bir şekilde üzerine sinmişti. Sağanak yağmur o sabahki antrenmanı sırlsıklam etmişti. Griffin ve Noah sahada mücadele etmiş, kramponlarından çimen ve toprak fırlamış, formaları ter ve kış yağmuruyla vücutlarına yapışmıştı.

Maisie adamın beline fazladan bir havlu örttü ve elini dizinin altına sokarak bükte. "Sadece rahatla. Sana rehberlik etmeme izin ver."

"Şu anda kendimi pek rahat hissetmiyorum," diye homurdandı ama dizi kolaylıkla büküldü. Daha fazla dövme, kalçasından daha da yukarı çıkan havlunun altında kayboldu. Vücudu hırpalanmıştı. Yara ve çürüklerle kaplıydı, tendonları ve kasları düğümlenmişti. Savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Elini bir yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ne zamandır oynuyorsun?"

"beri. Otuz küsur yıl."

"O kadar uzun mu?" Karnının alt kısmında ısı birikti. "Ben doğmadan önce de oynuyordun."

"Bunun için teşekkürler."

"Çok fazla deneyimin var," diye nefes aldı ve artan sıcaklık teninde parladı.

Çok uygun! Onu havuz kenarında tedavi ettiğim için çok mutluyum, böylece bundan sonra gidip kendimi derinlerde boğabilirim. "Sahada yani," diye bitirdi zayıf bir sesle.

Bakışları kadının vücudunda oyalandı. " sürü."

Hava bu imaya yapıştı ve aralarındaki yüksek bir tel gibi gerildi. Kadının parmakları adamın iç uyluğunun etrafında kasıldı ve kaslar titreyip sonra serbest kalınca adam ciyakladı.

"Özür dilerim!" diye ciyakladı. En azından şimdi garip sesler çıkaran tek kişi o değildi.

"Lanet , Pip. Çok acıdı."

"Ama daha iyi hissediyor musun?"

Griffin homurdandı ve onun elinin altında kaydı. "Bu ac- cent de neyin nesi?" diye homurdandı.

"Bunu senden duymak çok güzel."

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama İngiltere'desiniz. Aksanlı olan sensin." Sesi alçaldı. "Bana nereli olduğunu söyle."

"Ben Kanadalıyım," diye yanıtladı gülümsemesini tutarak. "Kuzey Manitoba'da küçük bir kasaba."

"mi?"

"Ne, Flin Flon mu? Pek sayılmaz. Büyürken, ayrılmak için beklediğimi hatırlıyorum. Tek bir dur işaretinden bir şey olmayan bir kasabadan daha fazlasını deneyimlemek için. Üniversite için evden ayrılmak başka bir gezegene taşınmak gibiydi. Bu mu? Buraya gelmek?" dedi ve tesisin duvarlarını işaret etti. "Neredeyse başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi ."

Elleri sağlam dizinin üzerinde gezindi, eklemi dürttü ve hareket aralığı boyunca esnetti. Kalın kas kordonları en hafif dokunuşuyla seğirdi, teni parmak uçlarının altında şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Boğazında çırpınan kalp atışlarını bastırmak için yutkundu. "Bu nasıl bir his?"

"Peki," diye homurdandı ama yüz hatları rahatlamış görünüyordu, omuzlarında bir gerilme yoktu.

Güzel. Ona yalan söylemiyordu. Oynamaya devam edebilmek için ağrılarını saklayan ve bu süreçte kaçınılmaz olarak kendilerine daha fazla zarar veren yeterince inatçı sporcuyla uğraşmıştı. Diğer dizine geçerek tetikleyici bir nokta aradı. "Peki ya bu?"

"Göt herif!" Boğazından boğuk bir ses çıkarken gözleri fal taşı gibi açıldı ama bu acı değil şaşkınlık sesiydi.

Sessiz bir nefes verdi. *Bu* acıtmadıysa, herhangi bir yaralanma ciddi değildi. Dizini daha da bükerek göğsüne bastırdı. Havlu daha fazla kalçayı ortaya çıkarmak için yukarı çekildi ve bakışlarını tavana sabitledi.

Ağzından bir ciyıklama daha çıktı ve kadın ona gözlerini kısarak baktığını görece kadar uzun süre baktı. "Kanadalıların kibar olması gerekmiyor mu?" diye homurdandı.

"Tabii ki, *pislik* olmayan insanlara."

Adam homurdandı. "Bu her açıklıyor," diye mırıldandı.

Tam fleksiyon, tam ekstansiyon. Düşündüğü kadar kötü değildi. Ya öyle ya da acıyı gizlemekte son derece başarılıydı. Havlu daha da kaydı ve gözlerini kapadı.

"Diz iyi," diye boğuk bir sesle konuştu.

Omuzlarındaki gerginlik bir parça azaldı. "Tamam o zaman. İşimiz bitti mi?"

"Hayır. Kalçanı kontrol etmem gerek." "Devam et."

Adamın beline örttüğü havluya baktı. Havlu, daha fazla siyah dövmenin tenini süslediği uçsuz bucaksız kaslı kalçayı ortaya çıkarmak için kaymıştı. "Şortun yok mu senin?"

"Var," diye cevap verdi, bir tavırla. "Soyunma odasında."

Elini adamın iç dizine koydu. Bakışlarını kaçırıp odayı inceledi. Kapının üzerinde siyah blok harflerle yazılmış takım sloganı okunuyordu:

Bilinmeyen karşısında korkmayın.

Çok daha yükseğe, havlunun bakışları altında seğirdiği çıkıntının olduğu yere yaklaşması gerekecekti.

"Artık durmaya hazır mısın, Pip?"

Sesinde bir meydan okuma vardı. Sanki onun pes etmesini bekliyordu.

Buna karşılık, parmaklarını her bir kas grubuna bastırdı, uyluk boyunca kayarak ilerledi. Sıcak ama iltihaplı değil. Sıkı ama sağlıklı. Düğümleri çözdükçe birer birer gevşedi. Her düğüme geldiğinde, adamın yüzünde bir gerginlik beliriyor, sonra kasla birlikte gevşiyordu.

Teni Maisie'nin altında yandı ve bacağı Maisie'nin daha iyi erişebilmesi için açıldı ve havlunun kenarı daha da kaydı. Maisie ellerini sabitledi. Olanları görmezden gelemezdi.

Griffin'in ereksiyonu o kadar sertti ki dar havlu kumaş şeridini yırttı, devasa vücudu kadının önünde yayıldı.

Bu ağırlığın üzerine bastırması, ağır ve tüketici olması, içine doğru iterken kulağına inlemesi nasıl hissettirirdi? Parmakları adamın bacağında titredi ve adamın yüzündeki esrarengiz maske kaydı.

"Maisie..."

Boştaki eli adamın pazularını çevreleyen dövmeleeri, dirsekten omuza uzanan yara izini gözden geçirdi. Sonra göğsünün üzerinde, gövdesini kaplayan kas vadisinde, havlunun yukarı doğru bastıran ereksiyona karşı gerildiği yere kadar. Nefesini tuttu, bakışları adamın önünde uzanan vücudunu boydan boya dolaştı. Eli bir santim daha yukarı hareket etti ve adamın parmakları bileğini çevreledi.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, durduramayacağın bir şey başlatacaksın," diye homurdandı.

Kulaklarına kan hücum etti. Üzerinde çalıştığı bir sporcuya hiç böyle dokunmamıştı. Bu aklının ucundan bile geçmemişti. Ama karşısındaki bu güçlü ve dayak yemiş adam tenini yakıyordu.

"İstedüğün bu mu?" diye nefes aldı. "Durmamı mı?"

Gözleri eli ve ağzı arasında gidip gelerek onu yaktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Evet. İşte oldu. Hayal görmüyorum. Aşırı aktif beyni zonkladı. Elinin devam etmesine ve onu ilk gördüğünden beri hayalini kurduğu vücudu hissetmesine izin verdi. Rupert'a koşacak, Griffin'le profesyonel olamayacağını itiraf edecek ve

kooperatiften atılmak. Ya da eğitim odasına geri dönüp, geri dönemeyeceği bir çizgiyi geçmeden önce duracaktı.

Griffin onun yerine karar verdi.

Adam kızın ensesinden kavradı ve onu kendine doğru çekti. Ağzı onunkine çarptı, dili içeri girmek istedi, kız açılana kadar dudaklarının kenarını yaladı. Adamın kirli sakalı kıza sürtündü ve teninde çakıl taşlarından oluşan bir çağlayan oluşturdu.

Öpücüğü düşündüğü her şeydi. Sert, neredeyse acı verici. Tamamen hükmedici. Tırnaklarını adamın boynunun dibindeki kaslara geçirdi ve ona doğru inledi.

"Siktir kızım, ağzının tadı çok güzel," dedi Griffin, kızın boynunun yumuşak derisini ısırarak. Kız dengesini kaybedip tökezleyene kadar onu kendine doğru çekti, kızın göğüsleri çıplak göğsüne bastırdı. Bankın soğuk fayansları Griffin'in vücudunun sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor ve dizlerini kesiyordu. Ağırlığını avuçlarının üzerinde tuttu ve onun öpücüğüne doğru eğildi.

"Seni gördüğüm andan itibaren vücudunun her santimetresinin bana karşı olmasını hayal ettim," hırladı ona. "Üzerimde gezinemeyeceksin, kızım."

Dizlerini dışarı çekti ve tüm ağırlığı bir *oof* ile onun üzerine indi. Hemen kalçalarını onun ortasına doğru yuvarladı ve ereksiyonunu pantolonunun dikişine doğru sürükledi. Sırt klitorisine çarptığında ağzından zayıf bir nefes kaçtı.

"O sesi tekrar çıkar Pip. Bu siki ne kadar istediğini duyayım." Pip'in boynundaki deriyi ısırırken kalçalarını tekrar yuvarladı. "Bunun için bana yalvar."

Başını yana eğdi ve kalçalarını tekrar ona doğru bastırdı. Havlu düşmüş, adamın tüm vücudu onun için açığa çıkmıştı. Boynunda zonklayan nabızı emdi. "Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek." Kadının ortasına işkence edercesine hafif bir dokunuş yaptı. "Beni inandır."

Griffin onu bekletiyor muydu? Neden şaşırmamıştı? "Bana şimdi dokunmanı istiyorum."

Hızla ayağa fırladı ve tişörtünü yırtarak göğüslerini ortaya çıkardı. Kısa bir an için, giydiği ağır hizmet sütyeninin saldırısını durduracağından endişelendi, ama adam onu görünce sadece inledi. Bardağı kenara iterek bir meme ucunu ağzına aldı ve dilini hassas ucun üzerinde gezdirdi. Kalçalarını ona doğru bastırırken içinden bir elektrik akımı geçti ve bir iniltiyi ısırdı.

Griffin ağzını onun göğüs ucundan çekti ve çenesini kavrayarak bakışlarını kendisiyle buluşturmaya zorladı. Nefesi Pip'ağzını ısıttı ve onun dudaklarını ısırdı. "Bu sesler benim, Pip. Çıkardığın her ses bana ait."

Başını salladı, nefesi kesik kes geliyordu.

"Hoşuna giden bir şey yaptığımda adımı söylemeni istiyorum. Sana ne istediğini sorduğumda bana söyleyeceksin" dedi. "Ve sana bir şey yapmanı söylediğimde, onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Yerçekimi altından çekilirken midesi durdu. Pantolonu çoktan uyarılmışlığıyla sıırıslıklam olmuştu, adamın prekumu ön tarafa bulaşmıştı. Tişörtü yarı açıktı, saçları dağınıktı. Kendini ahlaksız hissediyordu. Kirli.

"Evet," diye fısıldadı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"İşte benim kızım," dedi. Kalçalarının yumuşak etini kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

Beni hareket ettirmek için ne kadar güçlü olması gerekiyor? Çoktan arkasına yaslanmıştı. Gözleriyle buluşmadan önce bakışları vücudunda gezindi.

"Gömleğin. Çıkar."

Kaburgalarının altından ısı fışkırdı. Oda, nefesinin sesini güçlendirerek ona geri yankıladı. Gömleğinin köşesini sıyrıp başının üzerine kaldırdı.

Griffin'in ciğerlerinden hırıltılı bir nefes çıktı. "Pantolon," diye mırıldandı.

Spor ayakkabılarını çıkarırken elleri otomatik olarak bel bandına gitti. Çıkarması gereken çorapları olmadığı için mutlu olduğu düşüncesi kısa bir süre aklından geçtikten sonra, onun önünde çıplak kalmadan önce bir şeyin daha eksildiğini fark etti. Başparmaklarını bandın üzerine geçirdi ve bir utanç dalgası üzerine çökerken durakladı.

"Büyükanne külotu giyiyorum," diye fısıldadı.

Yüz hatlarındaki açlık ifadesini bir espri kırıntısı sildi. "O zaman onları da çıkarsan iyi olur."

Ayaklarının dibindeki düzgün giysi yığınının üzerine gittiler. Sonra, o sormadan önce, sütyeninin kancalarını açmak için arkasına uzandı.

Göğüsleri dolgun ve ağırdı. Pantolonunun gövdesini sıkıca kavradığı yerde karnını kırmızı bir çizgi kesiyordu.

Sütyen bandının derisini kestiği kaburgalarının etrafı parlıyordu. Kollarıyla karnını çaprazlayarak çizgileri ovuşturdu.

"Kendini benimle örtmeyeceksin kızım," dedi Griffin. Griffin'in gözleri kızın kalçalarının tepesine inmişti ve kız kendini Kanada'dan ayrılmadan önce ağda yaptırmış olmayı dilerken buldu. Sonra ona ilk kez gerçekten baktı ve dizleri çözüldü.

Griffin Yarwood birlikte olduğu en uzun, en iri adamdı. Ve orantılıydı. Kalındı. O kadar sertti ki karnına doğru kıvrılıyor, şişmiş başında bir inci parlıyordu. Tabanı kavradı ve kendine yavaşça pompaladı.

Ağzının köşesi yukarı kalktı, gözleri yeniden bastırılmış bir sırıtışla kırıştı. "Gergin misin?"

"Hayır."

"Bakire misin?"

Başını salladı ve yutkundu.

"Güzel. Bu senin için işleri kolaylaştıracak." Griffin'in göz bebekleri siyaha dönmüştü, dudakları ayırık ve aç bir şekilde onu içine çekiyordu. Bu adam onu istiyordu. Her santimini. "Şimdi bana gel."

Tüm kararları onun vermesine izin vermek ve sorgusuz sualsiz itaat etmek beden dışı bir deneyimdi. Yeni biriyle ilk kez kıyafetlerini çıkardığında genellikle beyninin bir köşesini kemiren endişe yoktu.

Kadın ona doğru sıvı gibi hareket etti. Ona ulaşır ulaşmaz eli dizinin arkasına dolandı ve dizini omuzuna kaldırdı. Dudaklarını kızın kalçasının iç kısmında gezdirdi, kirli sakalı sıyrılıyordu, dili sıcacıktı.

Bunda saygılı bir şey yoktu. Ona sahip oluyordu. Ona damgasını vuruyordu. Onu daha yakına çekti, ağırlığının daha fazlasını omzuna aldı ve kadın onu durdurmak için ellerini uzattı.

"Bekle. Ben ağır-"

Şaplak.

Elinin kıcıyla buluştuğunda çıkardığı ses karo duvarlarda yankılandı. Kukusu sıkıştı ve yaşadığı şokla nefesini içine çekti.

"Bana şaplak attın," dedi şaşkınlıkla.

"Ve eğer ihtiyacın olursa tekrar yaparım." Kalçasının iç kısmındaki eti ısırdı. "Anlaşıldı mı?"

"Sadece-"

Şaplak.

"Dedim ki," diye homurdandı, "anlaşıldı mı?"

Kıç yanağındaki keskin acı donuk bir parıltıya dönüştü ve zihninin bulanıklığına bir merhem gibi yeni ve tuhaf bir huzur yayıldı.

"Evet."

"Güzel." Çarpık burnu kasık kıllarının nemli yüzeyinde gezinebilene kadar onu kaydırды. Avuçları kalçasının üzerinde, kıçının kıvrımında, çatlakların ve selülitlerin üzerinde, parmakları yarığını bulana kadar gezindi. Nasırlı bir parmağını içeri daldırırken dili kıvrımlarını ayırdı, başparmağı klitorisinin etrafında döndü ve Maisie nerede olduğunu unuttu.

"Tadın cennet gibi. Çok güzel. Benim için çok ıslaksın."

Adam onu emdi ve kadının boğazından kısık bir inilti yükseldi. "Griffin," dedi sallanarak, "düşeceğim."

"Tuttum seni. Sadece ."

"Neye?"

"Ben."

Açlıktan ölüyormuş gibi yedi, ağzı ona yapışana kadar onu yaladı. Parmakları içine daldı, kadın titreyene ve boğazından boğuk bir ses çıkana kadar iç duvarlarını kıvrırdı.

"Sözcüklerini kullan Maisie," diye buyurdu, Maisie bir çığlığı bastırduğında.

Adam onu ısırırken kadın sıkılmış dişlerinin arasından emdi. "Birileri duyabilir."

"O zaman benim için geldiğinde adımı haykırdığını duyacaklar."

Orgazmı çekirdeğine doğru ilerledi ve vücudunu sarstı. Kızın amı parmaklarının etrafında sıkıştı ve adam inledi ile Memnuniyet.

Maisie uçlu onu Kafa Geri, ve adını

tavana haykırdı, orgazmının sesi fayanslı duvarlarda yankılandı.

Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve

öne doğru sarktı.

Parmaklarını kızın içinden çıkardı ve ağzına götürdü. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Maisie orgazmının sarmalı geri çekilirken gözlerini kırptırdı ve Griffin'in yüzüne dolamadığı, titreyen tek bacağının üzerinde durmaya çalıştı. "Ne?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? RİA? İmplant?" Adam kızın klitorisini yaladı ve bankta geriye doğru kayarak destek sütununa yaslandı. "Çünkü o tatlı amını siktiğimde, döllerimin senden damladığını görmek istiyorum."

Kan dolaşımına tekrar o sıcak akıntı doldu ve vücudu ona doğru sallandı. Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştı ama Griffin'in onu ele alış şekli güven uyandırmıştı. Onu riske atacak gibi görünmüyordu.

"Hap," diye cevap verdi susarak. Adamın sikine baktı ve seçeneklerini ciddi bir şekilde yeniden değerlendirdi. Adam çok büyüktü ama sığardı. Muhtemelen.

Öne doğru eğildi, artık onu tutup tutamayacağı konusunda endişelenmiyordu. Adam kadının bacağını omzundan silkti. Vücudunun her yeri sıcaktan kızarmıştı. Tek bir yumuşak hareketle onu kalçalarının etrafına oturttu. Aleti gerildi ve ucu kadının girişini dürttü.

"İşte böyle, güzel ve kolay," diye mırıldandı. Kendi devasa kalçalarıyla dizlerini daha geniş bastırdı ve onu bir inç aşağı indirdi, durduğu yerde tırnakları ensesine batıyordu. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti, amcığı orgazmın şiddetinden adamın sikinin etrafında gerilmeye başlamıştı bile.

"Kahretsin, Pip, çok sıkığmığsın," diye inledi. "Benim için rahatla."

Adamın omuzlarına sarıldı, gerinerek nefes aldı ve onun erkeksi ve keskin kokusunu içine çekti. "Yapamam."

"Acıyor mu?" diye mırıldandı, hafifçe sallayarak onu bir santim daha aşağı indirdi.

"Hayır... evet," diye irkildi. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Dayanabilirsin. Sana sahibim," diye mırıldandı. Meme ucunu ağzına almak için başını eğdi, dili sertleşmiş tepenin etrafında tembel bir yol izledi. Uyluklarının arasından yeni bir sıcaklık aktı ve adam gömülene kadar son santimlerde aşağı kaydı.

"Lanet olsun," diye soludu. Leğen kemiğini ona doğru yuvarladı, klitorisine vurdu ve içine derinlemesine itti. "Bak, beni ne kadar iyi alıyorsun."

Sanırım sonunda insanların bağırsaklarını yeniden düzenlediklerini söylerken ne demek istediklerini anlıyorum.

"Griffin!" diye çığlık atarak onun omzunu ısırdı. "Sen çok fazlasın."

"Çok iyi gidiyorsun. Sen lanet bir kraliçesin, bana böyle biniyorsun. şimdi benim için boşalana kadar sikime sürtün."

Dilini meme ucunda gezdirdi ve içine daha derine itti ve Maisie, Griffin Yarwood'u kazanması gereken bir yarış varmış gibi sürdü. Çok derine soktuğunda kendini sıkıyor, G noktasına vurduğunda kıvranıyordu. Ve her hareketinde ona koçluk yaptı.

Saç çizgisinde boncuk boncuk ter vardı, orgazmı yaklaştıkça nefesi kesik kesik geliyordu, ta ki kopana kadar. Maisie kendini ona doğru fırlattı, çılgınca sallandı ve serbest kalmanın onu ele geçirmesine izin verdi.

"Kahretsin, beni çok sıkı kavırıyorsun," diye boğuldu. Kıcını kavradı, onu daha derine çekti. "Çok iyi, siktir, Maisie, *siktir!*"

Adam onun içine boşaldı, salıverilmesi sıcaktı. Parmakları, kalçalarında morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde onu ısırdı. Birlikte nefes alış verişleri yavaşladı ve bir an önceki çılgınca enerji geride uğultulu bir kaynama bırakarak kayboldu.

Vücutları birbirine yapışmış, sıcak ve yapış yapıştı. Dakikalar önce amacı her ne idiyse unutulmuştu. Maisie kemiksiz bir şekilde ona doğru sarktı. Az önce bir oyuncuyla seks yaptıysa ne olmuştu? Bir erkeğin içine boşalmasına izin vermişse? Zihni bomboştu, onu bu odaya kadar kovalamasının nedeni unutulmuştu.

Artık onunla baş edemeyeceklerini biliyormuş gibi bakan erkeklerle vakit kaybetmeyecekti. Hâlâ içinde seğirmekte olan dev adamın kendisini desteklemesine izin verdi. Ondan kaçmasına rağmen vücudu muhteşem bir formdaydı.

Oh, bekle.

Doğru ya.

"Griffin?"

Elini kızın amına sokacak kadar geri çekti ve akan pisliğı temizledi. Memnun bir uğultu göğsünde yeniden yankılandı. Ağzının kenarını öptü ve kıcına şakacı bir dokunuş daha yaptı.

"Evet, Pip?"

"Şimdi ölçülerinizi alabilir miyim?"

Noah

Uyanık olduğı her anı işgal eden iki insanın onun yerine birbirlerini bulmuş olması kozmik bir şakaydı.

Kimse bir şey söylememişti. Bakışlar oyalanmadı. Gülümsemeler değiş tokuş edilmedi.

Bir hafta önce onu öpmeye çok yaklaştığı o akşamüstünden beri aralarındaki enerji değişmişti.

Değişen herhangi bir şeyi işaret edemezdi. Takımdaki hiç kimse fark etmemişti. Rupert ya da Koç bile. Ama Maisie antrenmandan sonra takım odasından geçerken sıvı güneş ışığı gibi görünüyordu, her zamanki sıcak gülümsemesi ışıltılıydı. Hâlâ çocuklarla şakalaşıyor, hâlâ üst düzey terapi sağlıyordu. Hatta kendi omzunda tekrarlayan gerginlik bile onunla yaptığı birkaç tedaviden sonra kaybolmuştu. Tabii ki Rupert'in gözetimi altında. Ve Tanrı biliyordu ki hâlâ onunla dalga geçiyordu.

Sanki Maisie ile Griffin arasında gerilmiş olan elastik bant kopmuş, yerini onları birbirine bağlayan demir bir zincire bırakmıştı. Maisie'de yeni bir hava, yerleşmiş bir sakinlik vardı ve bunun Griffin'den geldiğine hiç şüphe yoktu.

Noah da kendisinden yaşça büyük takım arkadaşıyla vakit geçirdiğinde aynı duyguya kapılıyordu.

Noah ısınma ceketini kafasına geçirdi ve koridordan geçerek oyuncuların olduğu bölüme doğru yürüdü.

Onunla yalnız kalmak için neler yapmazdı. O zamandan beri onunla vakit geçirmek için geç saatlere kadar kalma zahmetine girmemişti...

Griffin.

Maise, Griffin ve Noah'ın hikayesi devam edecek...

aşk mürekkebi

...

Marlee Ryan

"Aman Tanrım, bunu görmesi için sabırsızlanıyorum. Buna bayılacak!"

Ya da senin psikopat olduğunu düşünecek ama .

Birlikte geçirdiğiniz dört aydan kısa bir süre sonra yeni erkek arkadaşınızın adını omzunuza dövme yaptırmak gibisi yoktur. Belki bundan hoşlanıyordur, ama sesindeki tiz çaresizlik bana bir yıl içinde bunu örtbas edeceğimi söylüyor.

Yazık. Bu benim en iyi gölgelendirme çalışmalarımından biri.

Havlamayı kesiyor ve dövme tabancasının ritmik vızıltısı neyse ki istasyonumdaki tek ses haline geliyor. Tavana hızlıca bir bakış atıyorum ve orada her kim konuşuyorsa ona teşekkürlerimi iletiyorum.

Bazı insanlar koltuğa gömülmek istiyor -ki bu bana çok uygundur- diğerleri ise bu zamanı tüm kişisel geçmişlerini boşaltmak için kullanıyor. Kendilerini *kalıcı olarak* işaretleyen kişiye *Cheers*'taki barmen gibi davranmak yerine konsantre olmalarına izin vermekle ilgilendiklerini düşünürsünüz, ancak bu şok edici bir miktarda oluyor. Genelde gülümser, başımı sallar ve düşüncelerimi kendime saklarım. Zaten kimse çoğunu bilmek istemez.

"Çok şaşıracak!"

Eminim öyledir.

"Son zamanlarda dikkati çok dağınıktı, belki bu *sonunda* ona evlenme teklif etme fikrini verir."

Bundan şüpheliyim.

"Sence bu çok mu fazla?"

Buna cevap vermeyeceğim.

Yüzümün, ağzımın söylemediklerini söylemekte oldukça iyi bir iş çıkardığı söylenir. Tek bir bakışım genellikle *sohbetle* ilgilenmediğimi yüksek sesle ve net bir şekilde anlatabilir, ancak bu sadece gerçekten bana baktıklarında işe yarar. Annem her zaman, "*Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsan Jade, hiçbir şey*" derdi.

Sessiz kalmak için çok zaman harcıyorum.

Ayrıca, "*okulda kal*", "*o tuhaf tiplerle takılma*", "*sanat seni hiçbir yere götürmez*" ve her zamanki meşhur "*hiçbir kızım köhne bir dövme dükkanında çalışmayacak*" dedi, yine de işte . Gerçi bu dükkan keyifsiz olmaktan çok uzak. Aslında oldukça havalı.

Ucuz akrilik tırnaklarım vinil sandalyenin kolunda sabırsızca tıkırdarken son birkaç işlemi yapıyorum ve temizleyip paketlemeden önce yaptığım işi hayranlıkla seyretmek için geri çekiliyorum. Botoks Barbie'yi talimatlarla birlikte yoluna gönderiyorum ve Maddy'ye onu ofis havuz tablosuna eklemesini söylüyorum.

Ben dört ila beş ay içinde döneceğini söylüyorum, Maddy daha opti- mist ve ona sekiz ila on ay veriyor. Henüz kaybetmedim ama her şeyin bir ilki vardır.

Önümüzdeki haftanın rezervasyon takvimine bakarken içim cız ediyor. Şubat ayının başındayız ve her zaman Sevgililer Günü rezervasyonlarında bir artış olur. Bunlar için gülümseme ve baş sallama yeteneğimin sınırlarını test edeceğim. Bileklerde bir sürü karikatür kalpler ve sarmaşıkların içine gizlenmiş baş harfler var.

Uzmanlık alanım parlak renkli pop art, ancak yaklaşık bir yıl önce Instagram'da yayınladığım bazı çiçek resimleri ilgi gördü ve farkına varmadan bir mil uzunluğunda bir bekleme listem oldu. Maddy ve kardeşi Lucas'la birlikte dükkânı yeni açtığım için işleri geri çevirecek durumda değildim ama artık portföyümün büyük bir kısmını bunlar oluşturuyor.

Kapı açılıyor, beni varoluşsal holi-gün *korkumdan* uyandırıyor ve - şeytanı *düşünerek*- Lucas Hart'ın lanet olası bir derginin sayfalarından fırlamış gibi içeri adım attığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. GQ olduğunu söyleyebilirim - patlak yakalı uzun yün ceketi kesinlikle o havayı taşıyor - ama burada bitiyor. Playboy'un kadınlardaki karşılığı nedir? Her neyse, burada atıfta bulunmam gereken dergi o.

Asmak için paltosunu silkiyor ve keşke dövme kollarının ortaya çıkışını ağır çekimde izleyebilseydim. Onları milyonlarca kez görmüştüm ama paltonun aşağıya doğru kayması ve kollarını santim santim ortaya çıkarması bana pornografi sınırında bir şey gibi geliyor.

Her zaman mükemmel bir saat beş gölgesi olmayı başarıyor ve sıcak kahverengi saçlarının yanları kapalı, tepesi ise bir kızın parmaklarını içine sokmak istemesine yetecek kadar traş edilmiş.

Bunu düşündüğünden değil. Her gün.

Yıllardır.

Benim için bu özel pastanın üzerindeki kiraz onun gülüşü. Pembeyaz dişleri ve üst dudağında küçük seksi bir yara izi var. Bunu aldığı sokak hokeyi maçını hatırlıyorum. İki kapı ötedeki Brady Shaw on yedi yaşına bastığı yaz sopayla yüzüne vurmuştu ve bu onu daha da seksi yapmıştı. O gülümsemeyi bana doğru saldıığında, dizlerim lastiğe dönüşüyor ki bu çok rahatsız edici bir durum, çünkü *sinir bozucu* bir şekilde mutlu ve bunu sık sık yapıyor.

Pisliğin teki olsaydı bu aşka sahip olmak daha kolay olurdu ama ne yazık ki o aynı zamanda tam bir beyefendi. Sonuna kadar iyi bir adam. İşimiz gereği çok fazla vücut parçası görüyoruz ve onun gözleri asla sandalyesindeki açıkta kalan deride uygunsuz bir şekilde oyalanmıyor. Bakmadığımı sandığında ara sıra kıcıma baktıkları gibi değil.

Bakmıyorum.

Sanki tek yaptığımız buymuş gibi geliyor. bakmamak. *Neredeyse, belki ve ama yapamayızlarla* geçen beş gençlik yılı.

Öpüşmenin ne olduğunu bildiğimden beri onu öpmek istiyordum. Hatta bazı zamanlar o da istiyor gibi görünüyordu, ama gençlik şehveti olmayan şeyleri görmenize neden olur ve dükkânı açmak hepimizi sadece arkadaştan iş ortağına dönüştürdü. Kesinlikle yasak.

"Hey Mads." Resepsiyon masasına doğru ilerliyor ve bir kalçasını masanın kenarına dayıyor.

Ugh. Sesi bile seksi. Derin ve zengin.

"Hey Ezik," diye karşılık veriyor ve başını kaldırmadan yumruk atması için bir yumruk uzatıyor.

Maddy randevuları alıyor ve yönetiyor ama aynı zamanda bu küçük operasyonun beyni. Lucas ve ben ikimiz de

Ama Maddy ve onun işletme diploması olmadan *Love Ink* . Çok klişe biliyorum ama Hart gibi bir soyadıyla kendini tutamadı ve isim konusunda pes edene kadar Lucas ve benim başımızın etini yedi.

Eski stüdyolarımızı bırakıp kendi başımıza bir şeyler yapmaya bizi ikna eden kişi o olduğu için bu adil bir davranıştı.

İki yıl sonra, *Love Ink* gelişmeye devam ediyor. Görünüşe göre bu şehirde dövme yaptırmak için radikal ve temiz bir yere sahip olmak bir hit. Parlak duvarlar, modern neon tabelalar ve mini bir çarşının yapabildikleri inanılmaz. Bazı zamanlar insanların sırf burada takılmayı sevdikleri için gelmeye devam ettiklerini düşünüyorum. Müşteri salonundaki deri koltuklar evimdekilerden daha güzel.

Lucas bana ve istasyonlara doğru yürümek için dönüyor ve ben sessizce kendime sıkılmış numarası yapıyorum.

Baktığını görmesine izin verme.

"Hey ufaklık," diye takılıyor.

"Senden sekiz ay daha gencim, göt herif," diye karşılık veriyorum, göğsümü işaret ederek, "ve artık 'çocuk' kelimesinin geçerli olduğunu sanmıyorum."

Buzlu kahvesini boğazına tıkıyor, bu da bende kendinden memnun bir gülümseme yaratıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Neydi o?" Masumiyet timsali olarak soruyorum.

Karşılık vermesini bekliyorum ama bir ay için şaşırtıcı derecede düşünceli görünüyor ve bana tepeden tırnağa uzun bir değerlendirme bakışı atıyor. Yanaklarım ısınıyor ve karnımda bir sıcaklık hissediyorum. "Haklısın. Özür dilerim," diyor alçak bir sesle.

Beklediğim bu değildi. Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim ve ona bir kaşımı kaldırarak can alıcı noktayı bekliyorum. Koyu yeşil gözler yüzümü tarıyor ve yemin ederim dudaklarıma bir saniye kadar uzun süre takılıyorlar.

Sana bir kahve daha lazım Jade. görüyorsun.

Garip bir duraksamadan sonra omuz silkiyor ve istasyonum dediği dağınıklık kasırgasına ilerliyor. "Düzenli bir dağınıklık" dediğine kulak misafiri oldum, ama bunun düzenli bir yanı yok. Tanrıya şükür ayırıcılarımız var. Bütün gün ona bakmak zorunda kalsaydım aklımı kaybederdim. Önemli değil; istesem de istemesem de onun kaosu benim alanıma da sızıyor. Casusluk kariyerini bırakabilir çünkü eşyalarımı karıştırdığını ve kendi eşyalarını bulamadığında -şok edici bir şekilde- benimkileri çaldığını açıkça anlayabiliyorum.

"Daha sonra öğle yemeği yemek ister misin?" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Bekle, ne?

"Tabii, sanırım. Bu sabah iki randevum var ama öğle yemeği için ara verebilirim."

"Kulağa hoş geliyor." Bana arsızca bir selam gönderiyor ama yanaklarındaki kızarıklığı görene kadar kafasını çevirmiyor.

Tamam, bu garipti. Dikkat etmiyormuş gibi davranan ama gülümsemesini gizlemekte pek başarılı olamayan Maddy'ye bakıyorum. Şu anda içimde kelebeklerin küçük kanatlarını çırpması için iyi bir neden yok. *Bu tamamen normal*, diyorum kendime.

Peki, bu neden bana çıkma teklif ediyormuş gibi hissettirdi ve neden dudaklarım karıncalanıyor?

Kalçamda grup şakayık ve bileğimde klişe bir yazıdan sonra midem, müşteri salonunda bekleyen birinin başını kaldırıp bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle gurulduyor. Ayağa kalkıp geriniyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve boynumu bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum.

"Gitmeye hazır mısın?"

Lucas'ın sesi beni şoke ediyor ve sıçrayarak malzemelerle kaplı metal bir tepsiye çarpıyorum.

İnsanlara gizlice yaklaşmaya bayılır. Ergenliğimizden beri bunu yapıyor. Maddy ve ben hayatlarımız için çılgık atarken o kapıların etrafında saklanır ve kıkırdardı. Tanrıya şükür o zamanlar YouTube diye bir şey yoktu ve bunu sadece kendi sapkın eğlencesi için yapıyordu.

Pislik.

Bunu anneleri Elaine'e yaptığında ve bir güveç dolusu lazanyayı mutfakta yere düşürmesine neden olduğunda haklıydı. İki hafta ceza aldı ve biz de küçük bir erteleme aldık. Yine de uzun sürmedi. Kirpiklerini kırıştırdı ve birdenbire yeniden sevgili olurdu. Kimse ona uzun süre kızgın kalamazdı.

"Evet, randevu geciktiği için üzgünüm ama işimi yeni bitirdim. Paltomu ." Botlarımın topukları tıkırdayarak ön tarafa doğru ilerliyorum.

fayanslar boyunca. Günün büyük bir kısmında oturuyorum, bu yüzden genellikle şık ayakkabılarla idare edebiliyorum. Zaten kısa boylu değilim, yüzden yüksekliğe ihtiyacım yok, ama çivili, siyah deri botlarda adımlarıma çalım katan bir şey var.

"Dışarı çıkıyoruz Mads, sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır teşekkürler, ben böyle iyiyim," diyor havaya sallayarak.

Yemin ederim suçlu görünüyor ve benim saçmalık ölçerim çanları çalıyor. Benden kaçamayacağı bir yere, tezgâhın üzerine eğildim. "İyi misin?"

"Tamamen iyi," diye . "Neden?"

"Tamam, bana söyleme, sonra seninle en iyi arkadaş olurum." O da homurdanıyor. "Çikolata da işin içinde olsa iyi olur."

Yüzümde bir Cheshire kedisi sırtışı belirdi. Bana söylemediği bir şey olduğunu biliyordum. Mutfakta sakladığım bir miktar fıstık ezmeli fincan var, onu çıkaracak ve neden Alacakaranlık Kuşağı'na düşmüş gibi açıklığa kavuşturacak.

Birkaç blok güneye yürüyüp Henry's Cafe'ye giden caddeyi geçiyoruz. Lucas ellerini ceplerinden çıkarıp tekrar ceplerine sokuyor. Neredeyse ona bunu soracaktım ama ellerini çıkardığında parmak uçları ellerime değiyor ve aklım başımdan gidiyor. Kapıyı açıyor ve beni ondan önce içeri buyur ediyor.

"Neden oturmuyorsun?"

"Ah, üzgünüm, burada yemek yiyecek vaktim olduğunu sanmıyorum, geri götürmek için hızlı bir öğle yemeği alabilir miyiz? Kırk beş dakika sonra başka bir randevum var ve hala gereken bazı sanat eserleri var."

Yüzü düşüyor ama başını sallıyor. Sırada sessizce bekliyoruz ve aniden hava daha yoğun hissettiriyor, ama nedenini bilmiyorum. Benimle oturup yemek yiyemediği için hayal kırıklığına mı uğradı? Onun üzülmelerini istemiyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum. Sanki bir oyun oynuyorum ama kimse kuralları açıklamamış ve parçaların yarısı eksik. Ayrıca *ellerimin* birdenbire çok fazla farkına vardım - *her zaman böyle garip midirler?*

Ön tarafa geçtik ve tam sipariş verecektim ki o önüme geçti.

"Ben çavdarlı hindi sopası tavuklu şehriye çorbası alayım, o da marulsuz kızarmış beyaz jambon ve domates çorbası alsın lütfen."

Bekle, siparişimi ezberledi mi?

Normalde böyle bir hareket için bir adamın kıcına tekme basardım ama o benim favorilerimi hatırladı ve yine o lanet kelebekler uçuşmaya başladı. Ben menü tahtasında bir deliğe bakmaya devam ederken, tebeşirle yazılmış harfler anlamını yitirip beynimde dönüp dururken o da parasını ödüyor. Hatta soğuk dönüş yolunda çorbayı sıcak tutmak için fazladan bir poşet daha istiyor. *Salla gitsin Jade. Öğle yemeğini hatırladı ya da ölümsüz aşkını itiraf etmedi.* Yine de kimsenin, hatta Maddy'nin bile yemek siparişimi hatırladığını sanmıyorum ve o iki yıldır post-it'lere yazıyor.

Sessizce geri dönüyoruz ve bunu sık sık yapmadığımızı fark ediyorum, sadece ikimiz. Dövme seanslarını yemek saatlerine göre planlamak tam bir kabus olurdu. Çoğu gün, bu seanslar boyunca çalışıyoruz ve bir şeyler atıştırıyoruz. Yemek yediğimizde de ya sipariş veriyoruz ya da Maddy'yi dışarı gönderip aldırıyoruz.

Bazen dükkanın dışında takılıyoruz ya da iş hakkında konuşmak için buluşuyoruz ama her zaman üçümüz oluyoruz. Maddy ve ben kendi başımıza takılıyoruz ama hayatımız boyunca en iyi arkadaş olduk. Yürümeye başladığımızdan beri komşularımız ve en iyi arkadaşlarımız oldular ve zaman birbirimize bağlıydık ama hiçbir zaman sadece Lucas ve

I. Şaşırtıcı derecede rahat ve belki de bunun olmasından korktuğum için bu şekilde bir araya gelmekten kaçındım.

Çok fazla sevmekten.

Müşteri salonundaki hoparlörlerden bas ağırlıklı bir müzik akıyor ve biz kapıdan geri döndüğümüzde tilt makinesinin başındaki biri başını kaldırıyor. Maddy hemen bana el sallıyor.

"Jade, bir otuzluğun burada."

"Şimdiden mi?" Saatimi kontrol ediyorum, programın gerisinde kalmış olmaktan korkuyorum ama zamanında döndük.

"Biliyorum. Erken geldiğinin farkında ve beklemekte bir sakınca görmüyor. O da *gayet iyi.*"

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak karşılık veriyorum. Şimdi dikkatim onda.

"Seksi erkekler hakkında şaka yapmadığımı biliyorsun. Kızım, o sağlam-"

Lucas yüksek sesle boğazını temizleyerek onun sözünü kesti. Kadın poşetlere bakıp Lucas'la bakışıyor, Lucas da omuz silkiyor.

"Neden sen Lucas salon yerine mutfağa gidip yemeğinizi yemiyorsunuz, böylece bir kez olsun sıcakken yemeğinizin tadını çıkarabilirsiniz."

"İyi karar. Sanırım bu randevu öğleden sonrayı alacak. Midemin müzikten daha gürültülü olması muhtemelen müşteri değerlendirmeleri için iyiye işaret değildir."

Yemek odamız küçük ama işlevsel; yemeğimi paketinden çıkarıp ikimiz için de kaplar alıyorum. Lucas arkamdan gelip beni takip ediyor ama hareketleri yavaş ve dikkati dağılmış görünüyor. Bir şeyler ters gidiyor. Bu adam mutlu-şanslı olmanın tam tanımını. Genelde her an ısıklık çalmaya başlayabilecekmiş gibi etrafta zıplar. Yerleşik Gene Kelly'miz.

"Lucas, her şey yolunda mı?"

Doğruldu ve gülümsemeye zorlamaya çalıştı. "Evet, neden olmasın ki Olmak mı?"

"Bilmiyorum ama bir şeyler ters gidiyor ve sen ve Maddy ikisi de bütün gün garip davranıyordu."

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim. Belki de Maddy ile aramızda bir şeyler vardır ve ben de kardeşlik hissi alıyorumdur."

"Emin misin?" Ne yaptığımı anlamadan elimi masanın üzerinden kaydırıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Temasla birlikte beklenmedik bir sıcaklık koluma yayılıyor ve ikimiz de geriye doğru sarsılıyoruz.

O da bunu hissetti mi?

"Özür dilerim," diye .

"Ne için? Sana dokunan bendim."

"Bana daha önce de dokundun Jade. Sorun bu değil, sadece... Bugün biraz gerginim sanırım. Sanırım gidip biraz temiz hava alacağım ve bir sonraki müşteri önce biraz yürüyeceğim."

"Lucas!" . Ama o çoktan gibi odadan kaçmıştı.

Bu da neydi böyle? Genelde onu bir kitap gibi okuyabilirim, ama bugün her şey bir şekilde farklı hissettiriyor ve bana mı yoksa kendisine mi kızgın olduğunu anlayamıyorum.

Ceketinin düğmelerini ilikleyip kapıyı açmadan önce Maddy ile birkaç kısa kelime konuştuğunu görmek için tam zamanında resepsiyona çıkıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Öğle yemeğimin geri kalanını bitirmeye çalışıyorum ama midem düğümleniyor. Hâlâ yapmam gereken bir iş var ve çorbamın kalıntılarını kâsenin içinde çalkalarken kafamı toparlamaya çalışıyorum. Bu geceyi kapattığımızda Lucas'ı benimle konuşturacağım ve az önce olanları açıklığa kavuşturacağız. Ona şekilde dokunmamı istemiyorsa erkek gibi davranıp bana söyleyebilir.

Müşterim bekliyor ve ben kendi alanımdaki köşeyi dönüyorum. Elimde değil, Viking'i sandalyemde otururken gördüğümde küçük bir kekeme adımı atıyorum.

Maddy şaka
yapmıyormuş. Bu adam
muhteşem.

Chris Hemsworth ve Henry Cavill'in bir bebekleri oldu ve o bir motorcu çetesine katıldı.

Maddy'nin onu sırf salonda bir isyan başlatmasın diye benim yerime oturttuğundan oldukça eminim. Dışarıda piercingcimizi bekleyen birkaç kadın var ve bu adam, kadınların farkına varmadan kat kat giyinip telefon numaralarını not etmelerini sağlayacak bir tipe benziyor.

Kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş şaşırtıcı mavi gözleri görecektim kadar yaklaşıyorum -cidden, neden hep erkekler bunları alıyor ve biz onlar için bir servet ödemek zorunda ve yardım edemem ama kıcı yanıyormuş gibi buradan uçan bir çift yeşil gözün eline su dökemeyeceklerini düşünüyorum.

"Merhaba, ben Jade," diyorum elimi uzatarak.

Aldı ve salladı. Eli elimde sıcak ama mutfakta hissettiğim elektriğe benzer bir şey hissetmiyorum. Elimini bir saniye tutuyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor, belli ki gördüklerinden nefret etmiyor.

"Roman," diye yanıtlıyor, doğrudan göz teması kurarak.

Bu ilgi karşısında biraz kızardım. Katı bir müşterilerle çıkmama politikam var ama Lucas'ın ona dokunmamdansa *binayı terk* etmeyi tercih edeceğini hissettikten sonra istenmek güzel.

"Bana gönderdiğin resimlere bayıldım ve üzerinde çalışman için bazı tasarım seçeneklerim var," diyorum ve tekerlekli tabureme onun yanına gidiyorum.

Başını salladı ve çizimlere baktı, anında en çok heyecanlandığım çizime odaklandı. Bu öğleden sonra yaratıcı kaslarımı esneten bir şey üzerinde çalışmak için nadir bir fırsat ve birkaç değişiklikten sonra hazırız. Dövme onun kalçasına yapılacak ve pantolonunu çıkarması için ona biraz mahremiyet sağlamak amacıyla hareketli ekranlarımı kullanıyorum.

Onunla yatmak istemeyebilirim ama bu adamdaki ağaç gövdesi gibi kalçaları takdir etmeyecek bir kadın yoktur. Yerini aldığı ve şablon yerine oturduğunda, uzun siyah saçlarımı sıkı bir at kuyruğu haline getiriyorum, dövme tabancasını çalıştırıyorum ve işe koyuluyorum.

Ritmin içinde kaybolmaya çalışıyorum ama dikkatimin dağıldığını fark ediyorum. Kapı her açılıp kapandığında, ödül poşetinin hışırtısını duyan bir chihuahua gibi başımı kaldırıp Lucas'ın geldiğini umuyorum. Arsız bir sırıtışla kafasını içeri uzatmasını ve her şeyin yolunda olduğunu anlamayı umuyorum. Sonunda içeri girdiğinde uzun bir nefes alıyorum ve omuzlarımın nihayet yerine oturup rahatladığını hissediyorum.

Ayak sesleri ekranımın yanında duraklıyor ve belki bir şey söyler diye düşünüyorum ama ayak sesleri ağır adımlarla istasyonuna doğru ilerliyor. Çarpışan çekmecelerin ve hışırdayan kâğıtların sesi ara sıra renkli bir küfürle bölünüyor.

"Biliyor musun," diye sesleniyorum, sesimi rahat tutmaya çalışarak, "eğer orayı temizlersen, aradığın her neyse onu bulabilirsin."

Bir başka çarpan çekmece benim tek cevabım.

Roman'ın dövmesi üzerindeki çalışmayı bitiriyorum ve son bir silme işlemi yapıyorum.

Kahretsin, ben iyiyim.

Stilize bir pinup denizkızı ve arkasında görünmeden ortaya çıkan bir canavarının yer aldığı parça canlıdır. İlk bakışta kasvetli ve uğursuz görünse de deniz canavarı neredeyse dingin bir ifadeye sahip; deniz kızını yakalamak için mi yoksa onu korumak için mi orada olduğunu merak ediyorsunuz. Pozlar dinamik ve parlak renkler sanki derisinden fırlayacakmış gibi görünüyor. Yoldan çekilerek ayağa kalkmasına ve etrafı kontrol etmesine izin verdim.

"Bu gerçekten harika bir iş," diyor Roman başını sallayarak ve boy aynasının önünde bacağını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek.

"Teşekkür ."

"Gerçekten harika Jade. Çizimler harikaydı ama bu bambaşka bir şey. Bu kesinlikle en sevdiğim parça oldu." Dövme sıkıntısı yok, bu yüzden iltifatını takdir ediyorum.

"Günün son müşterisi ben miyim?"

"Evet, daha büyük bir tasarım yapmamız ihtimaline karşı senin için fazladan zaman ayırmıştım." Ellerimi başımın üzerine kaldırıp geriniyorum ve boynumu bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum. Bunun gibi parçalar beni gerçekten sertleştiriyor ve kendime onarıcı bir sıcak yoga dersi ayarlamak için not alıyorum.

"Yani artık özgür müsün?"

Uh oh. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. "Evet, sanırım öyleyim."

"Bu gece benimle bir şeyler içmek ister misin?"

Kahretsin. Gururum okşandı ama Roman'la çıkmaya hiç niyetim olmadığını fark ettiğimde midem bulandı, üstelik sadece müşteri olduğu için değil.

Yanımdaki gizlilik ekranı yana doğru kırılıyor ve ben yana sığıyorum. Lucas'ın yanakları kıpkırmızı ve gözleri kısılmış.

"İkinci bir cilde ihtiyacım var," diye tersliyor bana bakmadan. Roman'a hançer gibi bakıyor ve odadaki testosteron o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Neden birden kendimi işaretlenmek üzere olan bir yangın musluğu gibi hissettim? "Pekala, şansın yok. Dün zaten benimkini çalmıştın."

işaret ederek gitmesini istiyor. "Peki," diye bağıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor.

Tamam. Bu kadar yeter. "Roman, çok özür dilerim ama bana bir dakika izin verir misin?"

"Sorun değil. Özür dilerim, sorun çıkarmak istememiştim, alındığınızı fark etmemiştim."

"Hayır, hemen döneceğim gibi bir şey değil," diye onu temin ediyorum ve koridorda hışımla ilerleyip Lucas'ı takip ederek malzeme odasına giriyorum. Kapıdan girer girmez bana doğru dönüyor, dudakları ince bir çizgi halinde çekilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuş.

Pardon? Burada kızmak mı istiyor? sanmıyorum, dostum. Birinin öfke nöbeti geçirmesine izin varsa, o da benim.

"Pekâlâ, bana burada neler döndüğünü anlatmanın zamanı geldi Lucas. Bugünkü ruh hali değişimlerin yüzünden başım dönüyor ve bir açıklama istiyorum. *Şimdi.*" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omuzlarımı dikleştiriyorum.

SLAM.

Bir ılık atıyorum ve arkamda, bir saniye önce açık olan sağlam kapıya bakıyorum.

"Ne oluyor be?" Dğmeyi deniyorum ama alışmıyor. Kesinlikle kilitli. Yumruğumu birkaç kez vurup bağırıyorum ama dükkânın arkasındayız.

Lucas da aynı şekilde şaşkın görünüyor. "Bu mümkün mü ki? O kapının sıkıştığını biliyorum ama sadece dışarıdan kilitleniyor."

"Telefonun yanında mı?"

Ceplerini yoklar ve i geçirir. "Hayır, istasyonumda bıraktım. Sen de mi?"

Snk bir şekilde başımı sallıyorum. "şey"-Bakıyorum ve onu bir bakışla iğneliyorum

-"şu anda bir şekilde burada sıkışıp kaldık ve sen de pelerin giyemiyorsun. Bana bugün neden tam bir kişilik nakli geçirdiğini söylemek ister misin?"

Bakışları yerdeki ilginç bir parçaya yapışmış gibi görünüyor ve bir an için beni fark etmeyeceğini düşünüyorum. Sonra ellerini ceplerinden ve gözlerini yavaşça yukarı kaldırarak vücudumu inceliyor. Omuzlarımda ve kollarımda tüylerim diken oluyor. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda, bıkkınlık ya da öfke bekliyorum. Beklemediğim şey ise *sıcaklık*. Bana özlediği yemekmişim gibi bakıyor.

"Benimle ğle yemeğine ıkacaktın," diye ağzından kaçırıyor.

Ha?

"Lucas, neden bahsediyorsun ve öğle yemeğinin bununla ne ilgisi var?"

"Ben de..." Bir elini başının arkasında ovuşturuyor. "Neye gidiyordun?"

"Bütün planım buydu. Benimle tartışamayacağın bir zamanda seninle oturup bunu konuşacaktım. En azından beni dinlemek zorunda kalacaktın."

"Neyi dinleyeceğim Lucas? Ve neden seninle tartışayım ki?" Kaşlarını birbirine vurarak soruyorum. Bunun kafa karışıklığını giderdiğini sanıyorsa fena halde yanılıyor.

"Söylediğim her şeye karşı çıkıyorsun. Bazen benimle aynı fikirde olmadığını bile düşünüyorum, bu noktada bu sadece iğd," diye alay ediyor, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Tamam, şimdi seninle tartışacağım. Lütfen, Tanrı aşkına, *şifreli* konuşmayı bırakıp bana burada neler döndüğünü söyler misin?"

"Siktir et," diye mırıldanıyor dudakları benimkilerin üzerine kapanmadan bir saniye önce.

Vay canına. Kahretsin.

Lucas beni öpüyor. *Lucas Hart beni öpüyor.*

Çılgınca ve umutsuzca ve saçlarımı avuçlamak için bir elini ensemden yukarı kaydırduğında, gerçekten yanabileceğimi düşünüyorum. Tanrım, bunu çok uzun zamandır istiyordum. Bu gerçekten oluyor mu?

Düşünmüyorum, sadece hissediyorum, ellerimi omuzlarında gezdiriyorum, pazularına gömülüyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Bugün ona ne oldu bilmiyorum ama eğer bu onun için geçici bir delilikse, bu fırsatı boşa harcamayacağım.

Ağzım onun için açılıyor ve dili içeri dalıyor, öpücüğün kontrolünü ele geçiriyor. Tadı hayal ettiğimden bile daha güzel. Çalışırken sürekli emdiği yeşil naneli şeker gibi. O lanet ambalajlardan nefret ediyorum ama bir anda o şirketten hisse almaya hazır hale geldim çünkü öpücüğü çok lezzetli. Beni açlıktan gibi öpüyor ve çaresizliği beni ona sürtünmeye, dokunulmaya iten bir uyuşturucu gibi.

İpucunu alıyor ve ağızından ayrılıyor, öpücükleri takip ediyor ve yularlı üstümün kayışını ısıyor. Onu bir arada tutan ipi çekiyor ve meme uçlarımı ona göstermeden hemen önce durarak düşmesini birlikte izliyoruz. Bana hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor ve *bakışlarının* doğrudan amıma gittiğini hissetmemem gerekiyor ama hissediyorum.

Bu gidişle o daha bana dokunmadan boşalacağımdan eminim. Sadece bir öpücük yüzünden *utanç verici* bir şekilde ıslandım. Ama bu sadece bir öpücük değil. Bir şekilde bir soru gibi geliyor. Bir başlangıç gibi.

Birbirimizden ayrılıyor ve alınlarımızı birleştiriyoruz, göğüslerimiz ağır bir şekilde yükselip alçalıyor, birbirimizin havasını paylaşıyoruz, ikimiz de büyüü bozmak istemiyoruz.

"Anlamıyorum," diyorum sonunda, bilmek istediğim şeyi nasıl soracağımdan emin olamadan. "Daha önce. Benden kaçtın."

"Özür dilerim Jade. Sadece bunu doğru yapmak istedim ve sonra hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Daha sonra tekrar deneyebileceğimi düşündüm, ama sonra geri döndüm ve seni *Thor*'un üzerine eğilmiş, yüzün onun aletinden beş santim uzakta gördüm ve hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetli hissetmemiştim."

"O sadece bir müşteri, Lucas."

"Biliyorum. Ama yine de seni başka biriyle düşünmek içimi burktu. Artık bekleyemeyeceğimi anlamamı sağladı." Kıvrıcık saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Başımı çevirmek istiyorum ama orada gördüğüm kırılmalı bakışlarını tutmama neden oluyor.

"Neyi bekleyeceksin?"

Fısıldıyorum. "Seni benim yapmak için."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatım boyunca onun dudaklarından bu sözleri duymak için beklemişim gibi geliyor.

Birden kemiksiz kaldım ve *yer neden hareket ediyor?* Kolları bana doluyor, ağırlığımı destekliyor ve elleri yüzümün yanlarını .

Gözlerimi açtığımda onu gözlerimin içine bakarken buluyorum.

"Jade, seni istiyorum. Artık istemiyormuşum gibi davranmam ve sanırım sen de beni istiyorsun."

Bunun kötü bir fikir olduğuna dair sayısız neden, istenmeyen bir çamur seli gibi zihnimi dolduruyor ve bu yüzümden okunuyor olmalı. Sadece birlikte çalışmıyoruz, birlikte lanet bir işimiz var.

Başparmağı alt dudağına okşuyor. "Çık o güzel küçük kafandan. Çözmemiz gereken şeyler olduğunu biliyorum ve bu biraz karışık olabilir ama umurumda değil. Onları . Lütfen bana deli olmadığımı ve senin de beni istediğini söyle."

Zihnim sabah sisinin içinden geçen güneş gibi berraklaşıyor ve aptalca düşünen beynimin bulabildiği her neden buharlaşıyor. O bunu istiyor. Beni. *Bizi*.

Buraya gelip kafamı bir rafa çarpmış olma ihtimalim var ve ben kon- crette kan kaybından ölürken bunların hepsi ayrıntılı bir halüsinasyon, ama o kadar iyi hissettiriyor ki umurumda değil.

Kelimelerin düzgün bir şekilde oluşup oluşmayacağından emin değilim, gömleğinin önünü yumrukluyorum ve ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum, şu anda iletişim kurabildiğim tek yolla duygularımı serbest bırakıyorum. Rahatlayarak inliyor ve iki eliyle kıçımı kavrayıp beni kendine doğru çekerek öpüşmenin sorumluluğunu . Aletinin kotumun dikişine hissedince ikimizin de nefesi kesiliyor.

Kıçımı daha sert çekiyor ve bacaklarımı beline dolamak için kendimi yukarı kaldırıyorum. Bir adım geri atıyor ve metal raflara çarpıyoruz. Paketlenmiş mürekkep kapakları ve eldivenler üzerimize yağıyor ve dudaklarının benimkilerin altında gülümsediğini hissediyorum. *Neden bu kadar bekledik ki? Bu mükemmel bir şey.*

Ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum. Hayal ettiğimden bile daha yumuşaktı ve tırnaklarımı hafifçe kafa derisinin üzerinde gezdirerek onun ürperişinden zevk alıyorum. Kalçalarımı onunkilerin üzerinde yuvarlıyorum, pantolonumun sıırsıklam olduğunu biliyorum ama umursamıyorum.

"Bebeğim, amını bana sürtmeyi bırakmanı istiyorum, yoksa seni burada, malzeme dolabında alacağım."

Cevabım daha sert bastırmak ve dilimi boynunda oluyor.

"Siktir," diye mırıldanarak beni ayağa kaldırdı.

İtiraz ederek sızlanıyorum ama parmakları gömleğimin hâlâ göğsüme yapışan çizgisi boyunca ilerliyor. Kumaşı aşağı çekmek için ellerimi kaldırırken gözlerinin içine bakıyorum, göğüslerimi avuçlarken yüzündeki ifadeye bakınca kendimi *kraliçe* gibi hissediyorum. Başparmaklarıyla iki meme ucumu da nazıkçe yuvarlıyor. Sızlanıyorum, o da tekrar yapıyor. Ve tekrar.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, başımı arkaya yatırıp dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Başını eğip bir tanesini ağzına alıyor, *sertçe* emiyor ve ben haykırıyorum. Ellerim kot pantolonumun fermuarını karıştırıyor ve ben akılsızca uzanıp kalçalarımın altına itiyorum. Soğuk hava ıslak meme uçlarımı okşuyor ve önümde dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek için aşağı bakıyorum.

Yüzü tamamen sıırsıklam olmuş külotuma sadece birkaç santim uzaklıkta ve belki de utanmalıyım ama utanmıyorum. Elleri kalçalarımın altına geziniyor, yüzünü bana bastırıp derin derin içine çekerken parmakları içeri girip esniyor. Yüzünde saf bir hürmet var, sanki dua edecek yeni bir tanrı bulmuş ve ben de onun sunağı olmaya hazır ve istekliyim. Parmakları külotumun kenarlarına takılıp onları aşağı çekiyor ve dikkatini bir botu kaydırmaya veriyor.

"Seni daha sonra bunlarla sikmeyi çok isterim bebeğim," diyor ve öne eğilip kalça kemiğime bir öpücük konduruyor, "ama şu anda topukluların gitmesi gerekiyor." Botlarımın fermuarını açıyor ve kot pantolonumu bir bileğimin üzerinden kaydırıyor. Diğer tarafa da geçecek sanıyorum ama boştaki bacağımı kaldırıp başının yanındaki rafa dayıyor ve beni tamamen açıyor.

Ağzı üzerimde olmadan önce nefes almaya bile vaktim yok, dili giriş yerimden klitorisime kadar yalıyor.

İniltisi bedenimi titretiyor ve ellerimi saçlarının arasına sokarak beni topraklayacak ve dizlerimin bükülmesini engelleyecek bir şey arıyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Sanki bunu daha önce de yapmıştık.

Şimdiye kadar yüzlerce kez, ve tam olarak nasıl sevdiğimi biliyor. Beni delirtmek için tam olarak ne yapması gerektiğini. Sabit bir baskı uygulayarak klitorisimin üzerinde yavaş daireler çiziyor, ta ki ben onun ritmine uyarak ağzının içine girene kadar.

"Evet, bebeğim. Kullan beni. Yüzüme boşaldığını duyayım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime kaydırıyor ve değil, çılgılık atıyorum. Orgazm uyarı vermeden içimden geçiyor ve parmaklarının etrafında sarsılırken içimden bir ıslaklık fışkırdığını hissediyorum.

Ben az önce...?

"Siktir, Jade. Bu hayatımda gördüğüm en ateşli lanet şeydi," diyor, yüzü serbest bırakılmamla parlıyor.

"Bu..." Titrek bir nefes alarak, "Bu... daha önce hiç başıma gelmemişti," diyorum.

"Gerçekten seni eve getirene kadar beklemek istedim. Bunu yatakta, bolca vaktimiz varken yapmak istedim ama bu sen yüzüme fışkırtmadan önceydi. Şimdi içinde olmak istiyorum," diyor göğsü kabararak.

"Lütfen," sadece.

Ayağa kalkıyor ve yüzümü kavrayarak ağzını benimkine yaklaştırıyor, dudaklarında kendimi tatmama izin veriyor ve lanet olsun, bu çok iyi.

Sırtım göğsüne gelecek şekilde beni döndürüyor ve bir avucunu omurgama koyarak beni aşağı bastırıyor. "Ellerini rafa koy bebeğim," diye homurdanıyor.

Kendimi destekliyorum ve o da beni omuzlarımdan aşağı ve sırtımın üzerinden öpücüklerle ödüllendiriyor. Kot pantolonunun hışırtısını duyuyorum, sonra onu kıcımda hissediyorum, kalın, uzun ve lezzetli bir şekilde sert.

Boyunu yarığımın içinde ileri geri gezdiriyor, kendini içimde kaplıyor. Şişmiş klitorisime sürtündüğünde nefesim kesiliyor, duyarlılığı neredeyse çok fazla.

"Lucas. Şimdi," diye sesleniyorum omzumun üzerinden bakarak.

Sırıttırıyor ve zar zor bastırıyor. *Kahretsin, çok kalın.* Vücudumun onun etrafında esnemeye çalıştığını hissediyorum ama bu zaman alıyor. Lucas vücudumun ona uyum sağlamaya çalışırken yaptığı her hareketi okuyor, kalçaları bana bastırıp durana kadar doğru anlarda daha derine itiyor. Sertçe nefes alarak üzerime eğiliyor ve bir elinin parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Tanrım, Jade, bu manzaraya nasıl dayanabilirim? Sikimi yutan amın şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey."

Sözleri beni sıkıyor ve kıcımlı ona bastırıyorum, hareket etmesini istiyorum. Ve o da yapıyor. İnliyorum ve o da hareketi tekrarlıyor. Hiç bu kadar *dolu* hissetmemiştim.

Belimi kavırıyor, parmakları kalça kemiklerime giriyor ve birden her şey daha çılgınca geliyor. Umutsuzca. Hareketleri cezalandırıcı oluyor ve her itişinde çığlık atıyorum. Aklımın bir köşesinde, kapının dışındaki insanların bizi duyabileceğinin farkındayım ama dudaklarımdan çıkan seslere engel olamıyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi söyle. Seni duymama izin ver."

Kelimeler oluşturmaya çalışıyorum ama tek çıkan anlaşılmas sesler oluyor. Kalçalarımdan aşağı damlayan ıslaklığı hissedebiliyorum ve zevk o kadar yoğun ki acıdan hemen sonra duruyor. Ben normalde tek seferlik bir kıyım. Orgazmdan sonra seks her zaman harika hissettirir, ancak tekrar boşalmayı beklemiyorum ve baskının arttığını hissettiğimde şok oluyorum.

"Kahretsin, Jade. Beni sıktığını hissedebiliyorum. Lanet bir mengene gibisin." Etrafıma uzanıyor ve bir başparmağını yarığımdan geçirerek zaten hassaslaşmış klitorisimi okşuyor. "Dayanamayacağım bebeğim," diye pantolonunu indiriyor.

Ona sorun olmadığını, ikinci raundu daha sonra yapabileceğimizi söylemek , bunun yalnız gelmeye niyetli olmadığını dair bir uyarı olduğunu fark ediyorum. Diğer eli göğsüme uzanıyor ve meme ucumu kavrayıp aşağı doğru çimdiklediğinde, kendimi tutamıyorum. Lanet olası patladım.

Aleti girip amımı sular altında bırakırken iniltisini duyuyorum. Bu onu daha da sert sıkımda neden oluyor. Hareketleri yavaşlayıp sonra durduğunda, hırıltılı nefes alışları kül blokta yankılanıyor.

"Biliyordum. Lanet olası cennet," diye mırıldanıyor.

Geri çekiliyor ve döllerinin içimden yere damladığını hissediyorum.

"Tamam, yalan söyledim. *Bu* şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şey," diyor saygıyla, uzanıp sızan giriş deliğinden dölünün bir kısmını topluyor ve tekrar içime itiyor.

"Lucas," diye bağıcıyorum. Ama bedenim bana ihanet ediyor ve onu sıkıyor.

Nasıl bilmiyorum ama görünüşe göre *hâlâ* daha fazlasını istiyor. "Tamam," diye kıkırdıyor ve parmaklarını çekiyor.

Bir malzeme dolabına göre, şaşırtıcı bir şekilde temizlik malzemelerinden yoksun. Etrafına bir göz attıktan sonra gömleğini yırtıp kafasına geçirdi ve beni onunla sildi.

Pantolonumu ve gömleğimi tekrar yerine çekiyorum ve ikimiz de yeri kaplayan paketlere bakıyoruz, gerçeklik Kool-Aid adamının duvara çarpması gibi geri dönüyor. Elimde değil; gülüyorum. Tatlı, narin bir kıkırdama değil, kaburgalarımı ağrıtabilecek türden bir kıkırdama. O da bana katılıyor ve başkası için muhtemelen garip ya da gergin hissettirecek bir an aniden... biz gibi hissettiriyor.

"Sanırım elli iki pikap zamanı geldi?"

Dönüyor ve ağzım bir karışık kalıyor. Gömleğinin yakasından görünen dövmelemlerini hep görmüşümdür ama onu gömleksiz görmeyeli uzun zaman olmuştu. Gövdesi bir şaheser. Cesur ama karmaşık desenler karnından sırtına kadar uzanıyor, hepsi birbirine bağlı bir tablonun parçası, ama bakışlarım kürek kemiğindeki bir noktaya ve daha önce hiç görmediğim bir dövmeyle sabitleniyor.

Hareketsiz kaldığımı fark etmiş olmalı ve bana dönüyor.

"Bunu ne zaman aldın?" Parmağımı üzerinde gezdirmek için uzanarak soruyorum.

Ne olduğunu sormuyor. Sormasına gerek yok.

"Özür dilerim Jade. Bu şekilde öğrenmeni istememiştim."

"Ne yani Eric, kimsenin gitmediği gizli mutfakta birini mi öptün?" Kalbim bin parçaya bölünmüş ve yüzüm alaycı bir kayıtsızlık maskesine dönüşmüş halde soruyorum. Burada çok fazla insan var. Annem ve babam tüm mahalleyi 4 Temmuz barbeküsüne davet ediyor ve burada dağılmayı göze alamam. Beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

"Sorun da bu Jade. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyorsun. Aylardır çıkıyoruz ve seni çok az tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bana hiç zaman ayırmıyorsun ve onun gibi bana ihtiyacın yok. Her zaman çok meşgulsün ve hayatın içinde buldozer gibi istediğin her şeyi yapıyorsun ve geri da peşinden sürüklüyorsun." Ellerini havaya kaldırdı ve muhtemelen onun peşinden gitmek üzere dışarı fırladı.

Dışarıdan neşeli sesler geliyor. Ellerimi lavaboya dayıyorum ve başımın düşmesine izin veriyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Yan kapıdan gizlice çıkarak, beni sazlıkların üzerinden sahile götürecek olan tahta kaldırıma doğru ilerliyorum. Akşam yemeği servis ediliyor ve bir dakikalığına yalnız kalabilirim. Kendimi toparlayacağım. Nefes alacağım.

Tam arkamdaki tahtadan gelen bir gıcırtı nefesimi kesiyor ve topuklarımın üzerinde dönmeye başlıyorum.

"Whoa. Özüir dilerim Jade. Seni korkutmak istememiştim."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve o da en azından mahcup görünme nezaketini gösteriyor. "Bu sefer ciddiym. Gerçekten istemedim, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Eli saçlarına gömülüp çekiştiriyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. "İçeride bodrumdan biraz buz alıyordum ve... içeride olanları duydum. Sonra sen kaçtın ve ben de iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece yalnız kalmak istiyorum." "Harika, ben de seninle geleceğim."

"Yalnızlık kavramını , değil mi?"

"Elbette var, ama ben sayılmam. Bütün kız sorunlarının büyükbabasıyım. Neredeyse mobilyayım." Gözleri parlıyor, şüphesiz üzerine ilgili bir şaka yapmaya cesaret ediyor. Beni neşelendirmeye çalışıyor. Normalde yemi yutardım, düşük bir meyve olsa bile iğneleyici bir yoruma asla karşı koyamam, ama bugün değil.

"Ben sadece-" Oh, kahretsin. Daha fazla tutamıyorum ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Güçlü kollar beni sarıyor ve artık başka seçeneğim yok, gözlerim bozuldu. Lucas beni tutup sabırla saçlarımı okşarken gömleğinin içine hıçkırıyorum.

Gücüm tükenip geri çekildiğimde, yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakıyor.

"O aptalı dinleme Jade. Sen sadece onun liginin dışında değilsin, tamamen farklı bir spor oynuyorsun. Bunun gibi adamlar eş istemez, yedek ebeveyn isterler ve üzgünüm ama siktir et bunu. Sen bağımsız ve azimlisin ve Tanrı seninle istediğin şey arasına girmeye çalışan herkesin yardımcısı olsun."

"Yine de haklı, ben bir buldozerim," diyorum, sesim ağlamaktan pürüzlü çıkıyor.

"Sen bir buldozer değilsin Jade. Sen bir makine değilsin, sen doğanın lanet bir gücüsün. Bizim kendi Tornado'muz. Serçe parmağında çoğu insanın hayatı boyunca hissettiğinden daha fazla ham enerji var ve sen bunu hissedecek kadar zekisin.

onunla bir şeyler yapmak istiyorsun. Dirençli ve zorlu birisiniz ve kendinizi daha küçük hissetmenize değil, dünyada yolunuzu çizmenize yardımcı olmak isteyen birine hizmet ediyorsunuz.

Gülümsüyorum ve hıçkırıyorum ama bir şey söylemiyorum ve o devam ediyor, sesi kulağıma yakın ve fısıltıyı pek geçmiyor. "Böyle biri içindekileri görmeyi hak etmiyor. Onu çok şiddetli bir şekilde koruyorsun, ama birinin içeri girmesine izin verdiğinde ve o da fırtınanın gözünü gördüğünde? Bu mükemmel."

"Fırtınanın gözü kasırgadır, hortum değil," diye somurtkan bir şekilde karşılık veriyorum.

"İşte " Sırıttıyor. "Zihinsel bir çöküşün ortasında bile hiçbir bok almıyor."

Sonunda küçük bir gülümseme koparıyorum ve avuçlarını omuzlarıma bırakıyor, sıcaklığı tenime sızıyor. Keşke her zaman böyle sıcak hissedebilsem.

"Şimdi geri dönelim ve babam hepsini yemeden önce annenin yıldızlarla süslü çilekli kekinden biraz alalım." Elimi tutup beni eve giden patikaya geri götürmeye çalışıyor ama ben onu geriye doğru itiyorum, dengesini kaybetmesinden faydalanarak onu döndürüyorum ve kendime doğru çekiyorum. Kollarımı boynuna doladım ve sıktım.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum boynuna.

"Ne zaman istersen Tornado," diye cevap veriyor ve geri çekilip bana bakıyor. Gözleri ağızımda donup kalıyor ve belki -sadece belki- beni öpeceğini düşünüyorum. Ta ki içeri girdiğinde kolundaki sarışını ve benim ayrılık sümüşüğümün gömleğinin her yerine bulaştığını hatırlayana kadar.

Sessizce geri dönüyoruz ve ben doğruca odama giderken o benim yerime bakıyor. Bir süre sonra dışarı çıktığımda kapımın önünde bir parça kek vardı.

"Birkaç yıl önce," diye cevap veriyor ve beni tekrar dolaba döndürüyor. Yanakları ve boynu belirgin bir şekilde kıpkırmızı oldu.

O bana bakana kadar ona bakıyorum. Sonra biraz daha bakıyorum. Hadi ama, bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Kıpırdanıyor ama bunu bütün gece yapabilirim. Başparmaklarımı ceplerime sokuyorum ve topuklarımda üzerinde geriye doğru sallıyorum. Sonunda omuzları sarktı ve

ağır bir nefes verir.

"Sahildeki o günden sonra"- diye başlıyor-"bizim için asla doğru zaman değildi. Çok erkendi. Büyümemiz gereken çok şey vardı ve bir gün ilişkimizin yürümesi için bunun olmasına izin vermem gerekiyordu. Ama o zaman bile Jade, senin benim için doğru kişi olduğunu *biliyordum*. Henüz bizim zamanımız gelmemiş olabilir ama gelene kadar senin bir parçanı yanımda tutmak istedim."

Kalbim ilk büyük düşüşünü yaşayan bir roller coaster gibi. Ne yapacağımı görmek için bekliyor. Onun deli olduğunu düşünüp düşünmeyeceğimi ve çılgılık atarak kaçıp kaçmayacağımı görmek için. Bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzımı indirerek dönen mürekkebin üzerine bir öpücük konduruyorum. Tüm vücudunun titrediğini hissediyorum ve tenine karşı gülümsüyorum.

Kasırga hareket ediyormuş gibi görünüyor. Belki de yumruğunu sıkıp açarken omzunun dalgalanmasıdır, ama kadar mükemmel ki, ileri geri sallandığına yemin edebilirim. Siyah, gri ya da bekleyebileceğiniz sessiz tonlardan herhangi biri değil, canlı yeşiller ve maviler, zarif bir huni içinde kıvrılıyor ve çalkalanıyor. Sanat ve kaos, mükemmel bir şekilde birleşmiş. Beni böyle mi görüyor? Parmağımı birinden diğerine kusursuzca karışan çizgiler üzerinde ileri geri gezdiriyorum ve aptal gibi sırtıyorum.

"" -elini tutarak dürtüyorum- "gidelim buradan."

"Kapıyı kırmak zorunda kalabilirim. İçeride kilitli kaldık, hatırladın mı? Kimse bizi bulmaya gelmedi ve bir süredir ortalıkta yoktuk..." Uzanıyor ve elinde itaatkâr bir şekilde dönen tokmağı deniyor. Kapı açılıyor ve kaşlarımız havada birbirimize bakıyoruz. Temkinli bir şekilde koridora adım atıyoruz.

Sessizlik.

Ana ışıklar ve müzik kapalı ve dükkân en iyi hayalet kasaba taklidini yapıyor. Lucas artık gömleksiz olduğu için işe yarıyor ama yine de... bu da ne?

Ön tarafa vardığımızda bilgisayar ekranına yapıştırılmış neon pembe bir post-it görüyoruz.

Yov'xe nel, ;ov idiot'. 5 coş cLe ßihi p ovc fo' a d'i>h. Clea vp
a ex ;ov'elre' anb N√US9 cell me aSd't ic. T^ehib Set9ex Se na
et a ex me.

xo, Pads

Tüm sevgimle

...

Mimi Gunn

JULIA WENTWORTH elinde sıkıca tuttuğu mektuba baktı ve sözcükleri bir kez daha gözden geçirdi. Soğuk havaya ılık bir nefes üfledi, önünde narin bir beyaz puf uçtu. Kulübe kışın bile çok güzeldi. Bakışları karla kaplı çatısı, yeşil panjurları ve beyaz dış cephe kaplaması olan iki katlı küçük eve gitti. Büyükannesinin evi.

Aslında, artık onun eviydi. Lanet olası bir ev sahibiydi. Bu yeni gelişme başka bir şekilde gerçekleşseydi, mantarını patlatır ve bir kadeh şampanyayla kutlama yapardı.

Ama hayır. Kutlama olmayacaktı. Küçük Rosebud kasabasındaki bu şirin evin sahibiydi ve satmak için evi onarmak gibi yürek burkan bir işi vardı. Büyükannem ölmüştü. Kasabadaki küçük kilisenin yanındaki küçük mezarlığa gömüldü. Ağlama ve hıçkırık nöbetleri arasında Julia çok sinirlenmişti. Her nasılsa, Calgary'deki büyük hayatının ortasında, zamanın geçmekte olduğunu unutmuştu.

Şimdi, işte , çevirmek için sadece birkaç haftası olan bu sevimli evle karşı karşıyaydı. Kurumsal bir iç tasarım firması olan Sullivan James and Associates'teki işvereni projeyi bitirmesi için ona izin vermişti. Çalışmaya ve onu Rosebud'a bağlayan tüm anılara veda etmeye hazır olan Julia, küçük eve giden dar arnavut kaldırımını patikadan yukarı doğru yürüdü, beton sahanlığa çıktı ve gıcırdayan fırtına kapısını açtı.

Bazı şeyler asla değişmez.

Kapı koluna uzandı ve küfretti. Anahtar neredeydi? Anahtarı var mıydı ki? Sırt çantasını ve spor çantasını bıraktı ve içinde vasiyetin bulunduğu kalın zarfı çıkardı. Boştu. Anahtar olup olmadığını kontrol etmek aklına bile gelmemişti. Elini alnına vurdu. Büyükannesinin ani ölümü beynini tamamen pelte haline getirmişti.

Avukatın ofisine dönmek zorunda kalacaktı, tabii... Evin yan tarafında, temele yaslanmış büyük kayayı buldu.

Büyük ikramiye.

Anahtar deliğinde denediğinde, kilidin içinde umutsuzca sıkıştı.

"Ne oluyor, büyükanne?" diye küfretti. Büyük annesi kilitleri neden değiştirmişti ki? Çok saçmaydı. Saçından bir toka çıkardı ve kilidi zorlamaya çalıştı. Bu onu avukatın ofisine geri dönmekten kurtaracaktı.

Arkasından gelen boğaz temizleme sesiyle sıçradı.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?" diye derin bir ses konuştu.

Döndü, bir yabancıyla göz göze geldiğinde ağzı bir karış açık kaldı. Kalbi göğsünde hızlandı, ziyaretçiden ne anlam çıkaracağından emin değildi.

"Ben hallederim," dedi. "Sadece büyükannemin evine girmeye çalışıyorum."

"Ben Harry, bu arada. Mildred'in komşusuyum. Yardımcı olabilirim," diye açıkladı yabancı.

Şaşkınlıkla Harry'yi değerlendirdi, iri yarı adamı tepeden tırnağa süzdü. Eldivenini çıkardı ve elini sıkmak için uzandı. O da aynısını yapınca elleri birbirine değdi ve içinden bir elektrik çarpması geçti.

"Ben Julia," diye yavaşça konuştu, bir an şaşkınlık içindeydi.

Aman Tanrım.

Belki de bu flört döneminin bir sonucuydu ama onun sıcak elini bir an için çok uzun süre tuttu. Bakışları onunkilere kilitlendi ve sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissetti. Kalın siyah saçları sola doğru ayrılmıştı ve derin, zeytin rengi teni kahverengi gözlerini sıcaklıkla parlatıyordu. Büyüyü bozmak için başını salladı. *Hayır*. Odaklanma zamanı.

Harry ceketinin yakasını düzeltti ve cebini karıştırdı. "Mildred tarafından bunu teslim etmem için gönderildim." Ona bembeyaz bir zarf uzattı.

Mektubu çevirdi, gözlerinde yaşlar birikti, tanıdık el yazısı yazıyı hemen tanıdı.

"Lanet olsun." Koluyla gözlerini sildi ve zarfa bir süre baktıktan sonra yırtarak açtı. "Büyükanne min bana not bırakması çok tipik bir davranış. Cep telefonu olmasına rağmen bana hep mektup yazardı. Bu bizim özel şeyimizdi."

Harry eldivenli eliyle onun omzunu okşadı ve o da başını kaldırıp baktı. Kendisine nezaketle ve nazik bir dokunuşla yaklaşan bu adamın önünde yıkılmak olmazdı. Zarftan bir mektup çıkardı ve bir anahtar karın üzerine düştü. Harry kelimeleri yutarken mektubu aldı, büyükanne den gelen son bir mesajdı bu. Özlediği veda.

Sevgili Julia,

*Sizden ayrılmak zorunda **kaldığım** için
üzgünüm ama çok sevdiğim evde yeni anılar
biriktireceğiniz için mutluyum. Umarım bana
kızmazsın ama üzüntünü hafifletmek için küçük bir
veda hazırladım. şeyden önce, sahip olabileceğin en iyi
Büyükanne olduğumu biliyorum ve artık gittiğine göre
şımarık ağzımı özleyeceksin.
Ayrıca, lütfen Harry'e iyi davran. O harika bir adam.
Bekar olmasından bahsetmiyorum bile. Kaşlarımı
sallanırken hayal etmekte özgürsünüz çünkü onlar
cennette. (Cennete gitmemişim gibi davranma, seni
yaramaz çocuk). Büyükanne min buradaki her şeyi
görüyor.*

Tüm sevgimle,

Grammie

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve Julia Harry'ye bakarken sessizce güldü - büyükanne'nin son mesajını iletme görevi verilmiş olan zavallı, mükemmel yabancıya. Aslında tam olarak yabancı sayılmazdı. Büyükannesi ona güveniyorsa, o da güvenirdi. Gözyaşlarını buz gibi eldivenlerinin arkasına sildi ve anahtarı Harry'nin elinden aldı.

"Yardımanız için teşekkürler," diyerek anahtarı kilide soktu ve kapı açıldığında rahatlayarak iç geçirdi. "İçeri girmek ister misin?"

Harry onu küçük girişin sıcaklığına kadar takip etti. İçeri girdiğinde evin büyüklüğünü gölgede bırakmış gibi görünen Harry'nin iri varlığı Julia'yı rahatlattı. Harry oturma odasına değerlendirci bir bakış fırlattı, ağzı acımasız bir çizgideydi.

"Mildred evi onarmana yardım etmemi istedi. Bilirsin işte, senin olsun," diye açıkladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Bunun için param yok," diye cevap verdi Julia. "Kendim yapabilirim. Burası küçük bir ev."

Yapılması gereken işlere bakınca Julia neredeyse kendi sözlerine inanacaktı. Her köşe ve bucağı kaplayan ıvır zıvırın gerekiyordu. Mobilyaların modası geçmişti ama sahneleme için saklanabilirdi. Büyükannesinin duvarlar için seçtiği uçuk renklere bayılmış olsa da, potansiyel alıcılar tarafından ciddiye alınmak için koyu bordo ve hardal tonlarını yumuşatması .

Evet. Bunu yapabilir.

Her şeyi temiz bir beyaza boyayın. Hazinelemleri toplayıp bağışlayacaktı. Bir ya da iki parçayı saklayabilirdi ama gerçekten de burada onun için pek bir şey yoktu.

Etrafına bakınırken Harry'nin uzaklaştığını fark etti. Bodrum merdivenlerinden ağır ayak sesleri geliyordu ve ondan önce kapı aralığundan bir yığın kutu çıktı.

"Toplanmana yardım edeceğim. Bu büyük bir iş. Bağışlanacak ve saklanacak şeylerin bir yığını yapılarak başlayabilirsiniz," dedi Harry, kutu yığınına yere bırakırken homurdanarak.

Güçlü kolları ağırlığı taşımaktan dalgalanıyordu ve Julia yeşil ve lacivert ekose kollarının arasından nasıl göründüklerini fark etmekten kendini alamadı.

"Bana yardım etmek için nasıl vaktin oluyor ki?" diye sordu şaşkınlıkla Kollarını kavuşturdu ve ona inanmaz gözlerle baktı.

"Şu anda iş sözleşmelerim arasında gidip geliyorum, bu yüzden çalışmam gerekene kadar elimden geleni yapacağım," diye açıkladı. "Birkaç online eğitime katılmam gerekiyor."

toplantılara katılacağım ve bazı e-postaları yanıtlayacağım, ama önümüzdeki kısa süre için boşum." Kutuları Julia'nın ayaklarının dibine bıraktıktan sonra bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Bir tanesini sırtarak ona uzattı.

Julia'nın ağzı onunkini yansıtan bir gülümsemeyle kıvrıldı, her şeyi tek başına yapmak zorunda olmadığı için minnettardı. *Büyükannem ondan bana yardım istedi ve o da bekâr, yani...* Döndü ve raflardaki ilk ıvır zıvırı temizlemeye başladı.

Julia akşam geç saatlere kadar dolapları gözden kaçırmış olabileceği bulaşıklar ya da mutfak eşyaları için iki kez kontrol etti. Kaldığı süre boyunca kullanmak üzere birkaç eşyayı dışarıda bırakmıştı ama diğer her şey toplanmıştı. Ellerini kalçalarına koyarak iç geçirdi, tamamladıkları işleri gözden geçirdi ve gülümsedi. Ana kat kısa süre içinde yeni bir kat boya için hazır olacaktı. Harry'nin yardımı olmadan her şeyi bu kadar hızlı toplamasına imkân yoktu. "Bunları yukarı çıkaralım mı?" diye sordu Harry sırtarak, kaşlarını kaldırarak.

Bu ima karşısında kızardı.

Güldü. "İkinci katta toplanacak çok şey yok.

Başlayalım mı?"

Ellerini memnuniyetle birbirine vurarak başını salladı. "Hayır, bugün başka bir şey hazırlayamam. Çok yorgunum."

Buzdolabına doğru ilerledi, o gün daha önce gözüne kestirdiği birayı almak için sabırsızlanıyordu. On iki paketi açtığı anda Grammie'den gelen başka bir notu görünce nefesi kesildi.

Mektubu eline alırken homurdandı. "Şu sinsi yaşlı kadın. Sanırım henüz işi bitmedi," dedi Harry mutfağa girerken.

"Bir not daha. Buna ne dersin?" dedi, ağzı gülümseyerek yukarı kalktı.

"Bunu sana o mu yaptırdı?"

Harry sırtı ve omuzlarını silkti. "Muhtemelen."

Bir an durakladı, hem adamın yüzündeki sırıtışı silmek hem de başparmağını adamın dolgun alt dudağına sürtmek istiyordu. Julia başını salladı ve notu açtı.

Sevgili Julia,

*Evde bıraktığım bira da mal varlığımın bir parçası. /
ederim.*

*/Bir tane de Harry'ye vermelisin. Eminim çalışmıştır,
tıpkı ondan istediğim gibi.*

Bekar olduğunu söylemiş ?

Tüm sevgimle,

Grammie

Gözlerini devirmek mi yoksa ağlamak mı istediğine karar veremeyerek iki bira aldı ve birini çalışkan misafirine uzattı. Büyükanne otoriter olabilirdi ama her zaman haklıydı.

Mutfak tezgâhına yaslandı ve Harry'ye değerlendiren bir bakış attı. Nasıl bir adamın büyükannesine verdiği sözü yerine getirmek adına bir yabancıya böyle yardım ettiğini anlamak zordu.

"Peki, büyükanne mi nereden tanıyorsun? Belli ki sana güvenmiş." Yaptıkları işi göstermek için bir elini salladı.

Şişesini yıldız desenli laminat tezgâhın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. O seksi ön kollar bir kez daha ortaya çıkınca Julia'nın içinden bir arzu dalgası geçti. Adamın iyi, yardımsever ve günlerce yetecek kadar kaslı olması, bu adamla çok fazla zaman geçirirse onun felaketi olacaktı.

"Beş yıl önce sokağın karşısındaki evi satın aldım ve bu sizi şaşırtmayacak ama Mildred bana düzenli olarak bir sepet kek ya da ekmek ve reçel getirirdi. Beni iyi besledi ve ben de evdeki küçük işlerde ona yardım ettim. Sanırım açlıktan öldüğümü düşünüyordu çünkü bana sürekli büyüyen çocuk diyor ve buzdolabımı dolduruyordu. Şikayet , değil mi?" Ağzı yarım bir şekilde yukarı kalktı.

gölümsemedi ve birasından bir yudum daha aldı. "Evi sattıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Boğazını temizledi, kelimeler yarı yolda takıldı. "Sanırım planım evi temizleyip satmak, sonra da elde ettiğim parayla kendime şehirde bir ev almak. Tanrı biliyor ya, Calgary'de emlak çok pahalı." Çoğunlukla boş olan alana baktı ve sözlerini düşündü. Bir plan yapmanın, sonra da onu uygulamanın tatmin edici bir yanı olmalıydı. Yine de üzgündü. Rosebud'a veda etmek, büyükanneye veda etmek gibiydi. "Şimdi eve bakınca, içinde başka birinin yaşadığını hayal etmek bile imkânsız görünüyor," diye yakındı.

Harry etrafına bakındı ve kasvetli bir ifadeyle başını salladı. "Evet, ama Mildred Calgary'de böyle harika bir hayat kurduğun için seninle çok gurur duyardı. O hayatı daha da güzelleştirmene yardım ettiği için çok mutlu olurdu. Bunda üzülecek bir şey yok."

Birasından bir yudum daha alırken yere baktı. Yeni bir yöne doğru adım atmaya devam etme zamanı. Bakışları adamın göğsünde gezindi ve sonunda yüzünde durdu.

"Haklısın," dedi başını sallayarak. "Harry?"

"Evet?"

"Bu tezgahları değiştirmeliyiz." Onun 'biz' kelimesini kullanmasına karşılık olarak kaşları çatıldı. Ne zamandan beri bunu birlikte yapacakları bir proje olarak görüyordu? O üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı zaten.

Harry elini pürüzsüz laminatın üzerinde gezdirerek, "Yenilemek iyi olurdu," dedi.

"Elbette, yani tezgahı değiştirmem gerekiyor. En hızlı servis ve en iyi fiyat için nereye gitmem gerektiğini bana bildirin. Boyadıktan sonra hallederim."

Harry başını eğdi, ağzının kenarı bir tarafa doğru çekildi. "Sana yardım etmek için buradayım. Mildred bana iş için para ödedi bile. Sen önümüzdeki birkaç gün boyayı yaparken ben de tezgâhlarla ilgileneyim."

"O zaman ödeşmiş oluruz, değil mi? Bana durmadan yardım etmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

"İş bittiğinde ödeşmiş olacağız." Adam alkışlaması için bira şişesini uzattı ve kadın da ona küçük bir gülümseme vererek alkışladı.

Onun varlığı o kadar rahatlatıcıydı ki, bu kadar kısa sürede buna nasıl alıştığını merak etti. Gece boyunca sohbet etmeye devam ettiler.

gece. Gece gündüz her zaman aydınlık görünen şehre kıyasla her şeyin ne kadar karanlık olduğuna hayret etti. O kadar parlaktı ki, insan gökyüzündeki yıldızları zar zor görebiliyordu.

Harry'yi kapıya kadar geçirdi ve ceketini giymesini izledi.

"Sanırım birkaç battaniye bulup bir yatak yapacağım. Daha üst kata bile bakmadım," dedi kollarını kavuşturarak.

"Mildred her şeyi hazırladığımdan emin oldu. Misafir odası senin için hazırlandı," dedi Harry yakasını düzelterek.

"Teşekkürler Harry. Yarın sabah ikinci katı toparlamayı bitiririz," dedi, bakışları Harry'nin kahverengi gözlerine takıldı. Bakışları kilitlenir kilitlenmez ağzı usulca aralandı. "Eğer müsaitsen."

Adam sırttı ve kadının vücudu sıcaklıkla kızardı. Kapıyı açtığında gelen buz gibi hava bu hissi soğutmaya yetmişti.

"Burada olacağım," dedi çıkarken.

Julia kapıyı kapattı, eli kapının tokmağında kaldı. Bir an durakladı, arkasını dönüp her şeyi kapsayan boşlukla istemiyordu. Ev, büyükannesinin varlığı olmadan devasa, boş bir boşluktu. Odalar çok genel, çok ıssız ve soğuk görünüyordu. Kalbini bir ağırlık kapladı ve yutkundu.

Cesaretini toplayarak ana katın ışıklarını söndürdü ve girişten çantasını alıp omzuna attı. Şimdiye kadar ikinci kattan uzak durmuştu. Orası büyükannesinin özel alanıydı, en kişisel ve değerli eşyaları oradaydı.

Merdivenleri yavaşça tırmandı, her ahşap basamağın yumuşak ve tanıdık gıcirtısı onu büyükannesinin mabedine götürüyordu. Koyu lekeli basamakların ortası açık kahverengiye kadar aşınmıştı ve bu da onlara bir fırçayla yeniden yaratılamayacak bir kırsal cazibe katıyordu. Onlarca yıldır tekrarlanan ayak seslerinden kaynaklanıyordu. Parmaklığı tutarken, büyükannesinin elinin pürüzsüz boyalı yüzeyde gezindiğini hayal etti. Plana uyuyordu ve bunda kötü hissedecek bir şey yoktu.

Eşyalarına dalmak için büyükannesinin odasında durdu ve çantasını özenle yapılmış yatağın üzerine bıraktı. Antika makyaj masasının üzerinde büyük bir mücevher kutusu ile küpeler ve tılsımlı bileziklerle dolu birkaç süslü kristal kap her zamanki yerlerinde duruyordu. Yüzeylerinde ince bir toz tabakası oluşmuştu. Oda büyükannesi gibi kokuyordu, sanki az önce dışarı çıkmış ve her an geri dönecekmiş gibi.

Küçük bankın üzerine oturarak elini cilalı tezgahın üzerine bastırdı. Yaşlılıktan benek benek olmuş eski aynaya bakarken, büyükannesinin yansımasına baktığını ve saçlarını taradığını hayal etti. Saçları bir zamanlar Julia'nınki gibi koyu kahverengiydi. Hatta aynı açık yeşil gözlere sahiptiler.

O sabah topladığı eski fotoğrafları düşünerek gülümsedi. Büyükannesi göz kamaştırıcıydı. Büyükannesinin saçları çok genç yaşta beyazlamıştı ve saçlarının şık, beyaz bir bob şeklinde şekillendirilmediği bir zamanı hatırlamak zordu.

Çekmeceyi açarken parmakları büyükannesinin eskiden kullandığı rujların üzerinde gezindi. Büyükannesi her zaman iyi giyinir ve mükemmel makyaj yapardı.

Bir insanın nasıl bu kadar ilginç bir insan haline geldiğini merak ediyordu. Kariyeri üzerinde çalışmak ve kendini de- sign'a adamak için çok zaman harcadı. Onun tarzı da büyükannesinininki kadar havalı mıydı? En iyi şekilde temiz ve sade olarak tanımlanabilirdi. Yirmi sekiz yaşında gençti ama genç görünüyor muydu? Hayır. Aynadaki kadın üzgün ve yorgun görünüyordu.

Belki de büyükannesinin yaptığı gibi kaliteli bir hayat kurmaya daha fazla zaman ayırması gerekiyordu. Dosyalara ve oda de- işaretlerine odaklanmak yerine, ilişkiler kurmaya ve kendini birileri için değerli kılmaya odaklanmalıydı. Rosebud halkı, Büyükanne'nin varlığının etrafındakiler üzerinde bir iz bıraktığını sürekli hatırlatıyordu.

Onun mirası ne olacak? Bir sürü güzel oda ve ofis binası mı? Harry'yle tanışmak ona iş arkadaşlarından ya da müşterilerinden ayrı bir arkadaşlığa ne kadar özlem duyduğunu hatırlattı. Rosebud'a bir mirastan daha fazlasını bırakacağını düşünmek onu neşelendirdi. Harry ile bir arkadaşlığı olacaktı, özellikle de platonik kalabilir ve Harry'nin peşinden koşmayı bırakabilirse.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Omuzları çöktü. Ayağa kalktı ve çantasını yataktan kaldırdı. Misafir yatak odasına gitmeden önce boşta kalan eli bir an için tanıdık eski yorganın üzerinde gezindi. Büyükannesini bu kadar özel kılan her şeyle çevrili olmak, ona kendisinin olmadığı tüm yolları düşündürdü.

Böylesine yorucu bir günün ardından yumuşak ve rahat yatağına uzanmak hoşuna gitmişti. Odaya girdiğinde, komodinin üzerindeki tek bir kitabı fark edince nefesi kesildi.

Louisa May Alcott'un *Küçük Kadınlar*'ı. Tatlı anılar zihnini doldurdu.

Kapağı açtı ve içinden küçük bir not çıktı.

Sevgili Julia,

Üzgün hissediyorsanız, bu öyküyü bir kez daha okumalısınız. Marmee'nin dediği gibi, güneşin her zaman bulutların arkasında parladığını sana hatırlatacaktır. Seninle gurur duyduğumu unutma.

Tüm sevgimle,

Grammie

Boğazında biriken hüznü yuttu, unuttuğu kelimeleri bir kez daha içselleştirdi.

Güneş bulutların arkasında bir yerlerde olabilirdi ama bu gece için kitabına sarılacak ve daha güzel zamanları hatırlayacaktı.

Her şeyin üzerine basit bir beyaz kat atıldığında ev taze ve yeni görünecektir. Herkesin taşınabileceği ve yeni bir hayat kurabileceği mükemmel küçük bir ev. Ju- lia arabadan inerken bu sözler zihninde tekrarlanıyordu.

Omuzlarını dikleştirerek boyahaneye doğru yürürken içini çekti. Bu işin en kolay kısmıydı. Tüm tasarım projeleri için sevdiği ve her ışıpta güzel görünen standart bir beyaz renk vardı.

İçeri girdiğinde kapıda asılı olan ziller çınladı ve yenileme ve restorasyonun tanıdık hoş kokusunu içine çekti. Yıllarca iç mimarlık yaptıktan sonra bu bir rahatlıktı.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu danışmadaki bayan. "Yvonne, benim. Julia."

Yvonne düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, sonra gözleri büyüdü. "Elbette, artık büyüdün Julia. Büyükannen için çok üzgünüm. Onu özleyeceğiz."

Julia nazik sözleri için Yvonne'a teşekkür etti ve yirmi galon 'kaymaktaşı beyazı' sipariş etti. Yvonne dükkânın arka tarafında kayboldu ve elinde beyaz bir zarfla tekrar ortaya çıktı.

Kahretsin.

"Mildred bunu senin için buraya bıraktı. Umarım sorun olmaz," diye açıkladı Yvonne.

Julia ona sıkı bir gülümseme verdi. Bu mektuplardan yeterince almıştı. Her biri onu duygusal bir karmaşaya sürüklüyordu ama yine de cazibesi çok büyüktü.

Yvonne siparişi hazırlamak için ayrılırken zarfı yırtıp açtı ve kelimeleri taradı.

Sevgili Julia,

Lütfen beyazı seçmeyin.

Sevgilerimle,

Grammie

Julia'nın eli mektubun etrafında kıvrıldı ve Yvonne'u mağazanın önüne geri çağırdı.

"Siparişimi değiştirebilir miyim? Fikrimi değiştirdim."

Yvonne başını salladı ve Julia'nın ikinci renk tercihini yazdı, "yarı yarıya" denilen sıcak bir krem rengi. Julia kollarını kavuşturdu ve sinsice gülümsedi. İşte. Beyaz değildi. Büyükannesinin hayaleti bu gece ona musallat olmayacaktı.

Julia satın aldığı ruloları, tepsileri ve fırçaları yerleştirdi ve boyayı duvarların korkunç koyu bordosu üzerinde yuvarlarken gülümsedi. Kasları ağrıyana kadar çalışmaya hazırlanırken hoparlöründen bir pop listesi çalıyordu. Harry duvar kaplamasına bir muşamba bantlamakla meşguldü.

Bütün bir duvarı boyadıktan sonra geri çekilip çalışmasını inceledi. Astarın ardından birkaç kata daha ihtiyacı olacağını fark ederek kaşlarını çatdı, çünkü koyu renkleri kapatmak çok zordu.

Zaten daha parlaktı. Çok güzeldi.

Ama bundan nefret ediyordu. Fırçanın her darbesi tarihin bir parçasını, büyükannesinin bu duvarlar arasında geçirdiği hayatı örtüyor gibiydi. Sanki nötr renk büyükanneyi siliyor gibiydi.

Fırçasını tepsiye bıraktı ve zihni anılarla dolup taşarken yere oturdu. Burayı daha pazarlanabilir hale getirmek, büyükannesinin özenle oluşturduğu kişiliği ortadan kaldırıyordu. Sanat eserlerini ve bibloları kaldırmış ama her bir eşyayı hâlâ oradaymış gibi görebiliyordu.

Yüzünü dizlerine dayadı, kayıp ve ihanet duygusuyla yüzleşmeye çalıştı. Planını uygulamak neden bu kadar acı veriyordu?

Tam boya kaplı kot pantolonunun ne kadar nem çekebileceğini düşünüyordu ki nazik bir el omzuna dokundu.

"Gel buraya," dedi Harry, kızın elinden tutup onu kollarının arasına çekti. Onu yatıştırmak için sırtını okşadı ve zar zor duyabilse de tatlı olduğunu tahmin ettiği sözler fısıldadı.

Julia utanç içinde yüzünü Harry'nin omzuna gömdü ve onun sıcak elinin her dokunuşunun tadını çıkardı. Bir yabancıyı kucaklarken berbat bir haldeydi ve nedense Harry buna aldırıyor gibiydi. Her şeye rağmen, hıçkırıkları kesilene ve nefes alışları sakinleşene kadar onu oturma odasının ortasında tuttu.

Geri çekildi, onun yüzünü taradı. "Bana Mildred'le ilgili mutlu bir anını anlat. Ben başlayayım. Bir kız arkadaş bulmam konusunda benimle acımasızca dalga geçerdi. Tanıştığı her bekâr kadına beni ayarlamaya çalışırdı." Harry gözlerini devirdi ve homurdandı. "Ne kadar ısrarcı olduğunu asla unutmayacağım."

Kıkırdadı ve uzaklaştı, bakışları küçük bir masa ve bir çift sandalyenin bir köşeye sıkıştığı mutfığa gitti. Mutlu anılar bulmak zor değildi.

"Eşleşen önlüklerimizi giymeyi ve birlikte yemek yapmayı çok severdim. Turtalar, eklerler, kurabiyeler, kekler, aklınıza ne gelirse. Mutfakta harikaydı.

mutfak." Neredeyse kendisinin daha genç bir versiyonunun masada oturup büyükannesiyle bir fincan çay ve bir dilim lezzetli kek yediğini görebiliyordu. Göğsünde narin bir sıcaklık çiçek açtı.

"Bence onun havuçlu keki en iyisiydi. Ya sen?" Harry kaşlarını kaldırarak sordu. "Senin favorin hangisiydi?"

Tırnağını ısırdı. "En çok onun mermer kekini severdim. Daha zor bir tarifti, bu da tadını çıkarmayı daha ödüllendirici kılıyordu."

Harry başını salladı ve ellerini Julia'nın omuzlarına koydu. "Bak ne diyeceğim. Tezgâhları ölçeceğim, sonra da gidip yemek ."

Julia onun dokunuşunun sıcaklığı altında oyalandı, sonra geri çekildi ve henüz boyanmamış duvarları göstermek için ellerini salladı.

Julia, "Ancak hâlâ yapılacak çok iş var," dedi. Birkaç duvarın hâlâ astarlanması ve birden fazla kat boya atılması gerekiyordu.

"İşi birlikte yapacağız." -

Gülümsedi, elinin tersiyle yanaklarını sildi, kuru boya lekeleri cildini sıyrıyordu. Boş zamanını ona yardım etmeye adanmış bu adamı hak etmek için ne yaptığı bilmiyordu ama minnettardı.

"Sanki her kat boya büyükannemi bu evden siliyor ve ben bunu yaparken kendimi kötü hissediyorum," dedi, gözyaşları tekrar akmakla tehdit ediyordu. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Anlıyorum. Ama rengi değiştirmek hatıraları ortadan kaldırmaz. Hepsi burada," dedi şakağını göstererek. "Ve burada." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ayrıca, Mildred o kadar kolay kaybolmayacak kadar inatçıdır."

Harry'nin göğsündeki elinin sıcaklığı altında nefesi kesildi. Harry'nin kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etmemesini umuyordu. Dokunuşu kalbinin derinliklerine kadar şok etkisi yaratmıştı. Gözlerini kapadı, o anın içinde kayboldu.

Elini çekip cebine soktu ve bağlantıyı kopardı. Zihni berraklaştı ve dudaklarını yaladı.

Tezgahın ölçüsünü aldı ve granit siparişi vermek için dükkana gittiler.

Öğle yemeğinden sonra Harry ile duvarlar üzerinde çalışırken Julia gülümsedi ve büyükannesinin onu Harry ile tanıştırdığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Sanki Julia'nın bu işi atlatabilmesi için bir arkadaşa ihtiyacı olacağını biliyordu.

İlerlemelerine bakmak ve sırtına gerilmiş boya çizgili tişörtün altında hareket eden kaslarını izlemek için mola vermeyi umursamadı. Bir keresinde Harry'nin gözlerini onun üzerinde gezinirken yakalamıştı, ama Harry ona bir noktayı kaçırdığını söylemiş ve merdanesini onun için duvarda gezdirmişti. Gülmüştü, gözleri Harry'nin gözlerinde biraz fazla uzun süre kalmıştı ve çok belli olmadan kendini yakalamıştı.

Harry'den hoşlanmaya başlamıştı.

Akşama kadar çalıştılar ve büyükannesinin haklı olduğunu kabul etmekte isteksizdi; krem rengi, evin kır evi havasına soğuk, bembeyaz bir renkten çok daha iyi uyuyordu.

Her şeyin nasıl bir araya geldiğine hayret etti. Ev bitmiş gibi görünmeye başlamıştı. İlkbaharda evin ne kadar şirin olacağını hayal etti. O zamanlar Rosebud'da olsaydı, dış cephe renklerini değiştirir ve küçük pencere kutuları inşa eder, içlerini parlak renkli çiçeklerle doldururdu. Belki de Rosebud'da çiçekleri ya da baharı hiç göremeyeceği için yeni sahiplerine ücretsiz bir tasarım planı verirdi. O kadar çoktan gitmiş olacaktı.

Ertesi gün, yeni tezgahı ve yeni boya rengini ne kadar iyi tamamladıklarını değerlendirirken Harry geldi. Kadın kapıyı açıp içeri girerken Harry kollarında yuvarlak bir kap taşıyordu.

onu içeri aldı. Gizemli paketin içindekilere göz atmaya çalıştı ama paket sıkı sıkıya kapatılmıştı.

"Tezgâhlar nasıl görünüyor? Memnun musun?" sordu, botlarını tekmeleyerek mutfağa girdi ve elindekini tezgâhın üzerine bıraktı.

"Harikalar, ama içinde ne olduğunu bilmek istiyorum." Tezgâha yaslanarak ellerini çenesine götürdü ve gözleri beklentiyle parlayarak kutuya baktı.

"Kutlama yapmamız için bir şeyler getirdim," dedi.

Şaşkınlıkla, adamın üstünü kaldırıp kremalı çikolata kremasıyla kaplı yuvarlak bir keki ortaya izledi.

Dudaklarını yalarken gözleri büyüdü. Krema kalındı ve çölün tepesi boyunca mükemmel dalgalar halinde yayılmıştı. Rengârenk sprinklesler üstünü süslüyordu ve zengin, koyu kakao aroması mutfağı dolduruyordu.

"Pasta mı aldın?"

"Tam olarak değil. Bir tane pişirdim," dedi yüzü kızararak.

Şok içinde ağzı açık kaldı. Büyük annesi dışında hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. Neden birdenbire bu kadar kızarmıştı? Bu pasta onu tahrik mi ediyordu? Ağzı sulandı.

"Üzgündün ve ben de sana o mutlu anıları hatırlatmak istedim." Harry güzel eseri tezgâhın üzerinden ona doğru itti. "Mermerin en sevdiğin şey olduğunu söylemiştin, değil mi?"

". Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve gözleri yaşlarla doldu. "Bu çok hoş."

Harry onun sözleri karşısında gülümsedi ve dolaptan tabak ve çatal almak için tezgâhın etrafında yürüdü.

İçi keleklerle doldu. *Bu ne anlama geliyordu? Adam ona pasta yapmıştı ve kızın bunu sorun etmemesi mi gerekiyordu?*

Harry iki parça dilimledi ve ustalıkla tabaklara yerleştirdi. Dilimler mükemmel görünüyordu; tam da büyükannemin yapacağı gibi.

Çatalıyla bir parça aldı ve kızın ağzına götürdü. Yumuşak mermer kırıntısı ve tatlı krema diline değince ağzını açtı. Çiğnerken gözleri kapandı ve yutkunup dilinde eriyen tatlılığın tadını çıkarırken dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Harry düşünceli düşünceli ona baktı, onaylayıp onaylamayacağını görmek için hevesli gözlerle onu taradı.

"İyi mi? Yani, bu inleme her şeyi anlatmalı." Kendi parçasını kaptığı gibi homurdandı.

Elindeki çatalı düşürdü yakasından tutup onu öpmek için kendine çekti. Minnettarlığını ifade etmek için kelimeler yeterli değildi.

Harry tam olarak hak ettiğini alacaktı.

Bunca zamandır onu baştan çıkaran cömert alt dudağını ısırды ve adamın ağzı açıldı, elleri tereddütle beline dolandı. Belki de onu öpmeden önce sorması gerekiyordu ama artık çok geçti. İkisi de bekâr ve azgınsa neyi bekliyorlardı ki? Ona lanet bir pasta yapmıştı.

Harry Thomson kesinlikle mükemmel bir adamdı.

Duygularını incelemesine ya da geleceği düşünmesine gerek yoktu. Vücudu istediğini alması için çılglık atıyordu.

Kollarını Harry'nin boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti, dilini Harry'nin ağzına daldırdı ve yumuşak darbelerle alay etti. Harry inledi ve onu tezgâha doğru itti, bu onun da bu çekimi hissettiğine dair ihtiyacı olan tek onaydı.

"Seni gördüğüm andan beri tadına bakmak istiyordum," diye dudaklarına doğru nefes alırken daha fazlası için tekrar daldı.

"Bekle," dedi ve çatalı alıp onun ağzına koydu. "Bunu senin de tatman gerek. Çok lezzetli."

Hızla çiğnedi ve yutkundu, giderek artan uyarılmışlığının kanıtı karnındaydı. Oh be. Belli ki tatlı onu da azdırmıştı. Ya da belki de az önce paylaştıkları o yakıcı öpücüktü.

Tabakları bir kenara itti ve onu tezgâhın üzerine kaldırdı. "Çok lezzetlisin."

Julia kendini destekledi ve geri kayarak onun bacaklarının arasına yerleşmesine izin verdi.

Ellerini onun etrafında dolaştırdı ve boynunun yan tarafını öpüp takdirle inlerken arka ceplerine soktu. Adamın arzusunun sert kanıtı kızın sıcak merkezine doğru bastırdı. Kadın uzanıp adamın kot pantolonunu okşadı ve adam ağzını tekrar onunkine götürürken bir inilti daha çıkardı.

"Tanrım." Öpüşmeleri derinleşirken kendini ona sürttü.

İç çamaşırında nem birikti ve bu adamla öpüşmekten çıplak kalmaya geçmek için ne gerektiğini merak etti. Elleri gömleğini yokladı ve ağrıyan göğüslerini bulup sütyeninin ön kopçasını çözerken ağzının içinde inledi. Göğüsler serbest kaldığında nefesi kesildi ve adam göğüslerini okşadı.

ve hassas meme uçlarını okşadı. Avuç içleri kızın yanlarını yumuşattı ve parmaklarını kot pantolonunun beline daldırdı.

"Alabilir miyim?" diye sordu, düğmeyi parmaklarken kaşlarını kaldırdı. Kadın başını salladı.

"Söyle," diye ısrar etti.

"Dokun bana," diye nefes alarak adamın başını tekrar kendi başına çekti. Julia onu öpmeyi nasıl bırakacağından emin değildi.

Adamın dokunuşu yavaşça ön kısmında gezinirken teni aydınlandı, içi beklentiyle ısındı.

Bir keşif parmağını içine bastırdı, sonra bir ikincisini. Vücudu ona hiç direnç göstermedi ve tek çıkarabildiği içgüdüsel bir sestti. Kukusu ihtiyaçtan zonkluyor, sanki yıllardır bir erkekle birlikte olmamış gibi daha fazlası için ağrıyordu. Oh bekle, yapmamıştı. Kendisinden başka biri bu ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Vücudunun ürettiği nem bolluğu yanaklarını kızarttı. Bacağına yaslanan sertleşmiş shaftı okşadı. Taşaklarını ovarken keskin bir nefes aldı. Julia kıkırdadı. Azgın gençler gibi ihtiyaçlarını karşılıyorlardı, kot pantolonları sıkıca yerindeyken birbirlerini okşuyor ve dokunuyorlardı, ama hiçbir şikayeti yoktu.

Geri çekildi ve Harry'ye baktı. "Seni hissetmek istiyorum, hepinizi..."

Kadının iki yanında durdu, bakışları onunkileri arıyordu. Nefes nefese bekledi, yüzü ateşten kızarmıştı ve gözleri şehvetten donuklaşmıştı.

"Emin misin?" diye sordu, yüzünde herhangi bir şüphe belirtisi olup olmadığına bakarak.

Başını salladı, dudaklarını tekrar onun dudaklarına götürdü ve dilini onun ciddi kaşlarının kenarında gezdirdi. Kaş çatmaya izin yok, sadece eğlence.

Onu kucağına aldı ve bacaklarını beline doladı. "Dileğin benim için emirdir," dedi ve dudakları birbirine kaynaşmış bir halde onu merdivenlerden yukarı taşıdı.

Boynundan aşağı inen bir yolu öptü ve gelecek olanın vaadiyle onun sert uzunluğuna karşı yumuşakça zıplama hissinin tadını çıkardı. Merdivenlerin üst sahanlığına ulaştıklarında kapı çalındı.

"O da neydi?" dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Sanırım kapıda biri var," diyerek yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti.

Kötü zamanlamalı davetsiz misafiri görmezden gelmeye ve aşk oyunlarına devam etmeye tamamen hazırdı. Dışarıda her kim varsa bekleyebilirdi. Elleri, giysilerinin altında sakladığı tüm hazineyi ortaya çıkarmak için adamın gömleğini ve pantolonunu yırtmak için kaşınıyordu. Göğsünün sert düzlüklerinde hevesle dolaştı.

"Julia?" Kapının dışından bir ses duyuldu. Gözlerini kapadı ve usulca küfretti. Bu sesi tanıyordu.

Kapının sürgüsü döndü ve aşağıdan yumuşak bir klik sesi yankılandı. Nefes nefese kaldı ve bacaklarını indirdi. Harry isteksizce onun poposunu serbest bıraktı. Evinin anahtarı kaç kişide vardı?

"Kahretsin, bu Betty."

Harry ondan uzaklaşarak aralarına mesafe koydu. "Tabii ki."

Sütyenini bağladı, sonra aşağı inmek için döndü.

Betty sokağın karşısındaki komşuydu ve Harry'nin hemen yanında oturuyordu. Betty ve Grammie'nin birbirlerine göz kulak olabilmek için anahtarları değiş tokuş ettiklerini hayal etmek imkânsız değildi. Pek olası değildi ama kesinlikle mümkündü.

"Merdivenlerden aşağı seslendi: "Bekle, biz de birkaç kutu topluyorduk. "Sen rahatına bak, biz hemen geliyoruz."

Harry ona gidemeyeceğini belirtmek istercesine el salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve pantolonunu zorlayan taş gibi sikini gösteriyordu. Alay etmek için bir kez ovuşturdu ve gitmek için döndü, ama Harry onu kendine çekti, dudaklarını onunkilere bastırdı ve pantolonunun fermuarını çekti. Kızardı ve her şeyi yerine yerleştirdiğinden emin olarak merdivenlerden aşağı koştu.

Julia kollarını yaşlı kadına dolamak için acele etti. "Hey, Betty."

"Uzun süre durmayacağım. Mildred'ımızı kaybettiğimizde hepimiz çok üzüldük ama biliyorsun, çabuk olduğu ve acı çekmediği için mutluyum," diye teklif etti Betty.

Göğsünde boş bir his toplandı ve nefes alarak kucaklaşmalarını bozdu. Yaşlı kadın büyük çantasından bir torba kurabiye çıkardı ve Julia'ya uzattı. Kurabiyeler avucunu ısıttı ve Julia'nın ağzı sulanarak poşetin kenarlarındaki buharı içine çekti. Fırından yeni çıkmış sıcacık bir kurabiyenin tadına bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Teşekkürler," dedi Julia, yaşlı kadının evin ana katını taramasını izlerken, belli ki birini arıyordu.

"Harry'nin sana yardım ettiğini duydum. Nerede o şeytan el? O bekar, biliyorsun."

Julia gözlerini devirdi. Sanki büyükannesi mezarın ötesinden konuşuyor gibiydi.

"Buradayım, Betty," diye cevap verdi Harry merdivenlerin tepesinden, elinde rastgele bir kutu eşyayla aşağı inerken. "Boyayabilmek için üst katın toplanmasına yardım ediyorum."

"Merhaba Harry," diye mırıldandı, yaklaştığında eliyle omzuna vurdu. Yüzünü muzip bir gülümseme kapladı. "Şu yardımseverliğine bak. Eminim sen de Mildred'i özlüyorsundur. İkiniz çok yakındınız."

"Elbette ama Julia'ya burada yardım edebildiğim için mutluyum," diye itiraf etti. "Veda etmek için güzel bir yol. Sanki evini son bir kez onarıyormuşum gibi."

Betty içini çekti ve bir elini yanağına götürdü. "Ne kadar tatlısın," dedi Julia'ya göz kırparak. "O harika değil mi, Julia?"

Betty'nin kaşlarından biri sallanmaya başladığında Julia'nın göğsünde alarm yükseldi.

"Evet. Burada olduğu için gerçekten minnettarım. Teşekkürler, Betty."

Julia kapıyı açmak için hareketlendi ve Betty'yi dışarı kovdu, çünkü bu konuşma oldukça hızlı bir şekilde bir randevu ayarlamasına dönüşüyordu ve müdahale eden komşuyla herhangi bir garip duruma düşmek istemiyordu.

"Oh, ve Harry, Julia'ya şehir merkezindeki restoranı gösterdin mi? -Golden Horseshoe mu? Çok iyi *biftek* ve *patates* yapıyorlar. Biftek ve patates kızartmasının Fransızcası, biliyorsun." Betty patikadan aşağı indi ama son bir kez dönüp onlara bakmak için topuğunun üzerinde döndü. "Ona iyi vakit geçirttiğinden emin ol, Harry. Bu aile içinde ölüm olayını öylece yapamaz. Bu hastalıklı bir şey."

Harry işgüzarla vedalaşmadan önce Betty'ye bir kez daha el salladı. Kapıya yaslanıp Julia'ya sırtıttı ve Julia da kendi ağzının kenarlarında beliren gülümsemeye karşı koyamadı. Adamın kolları Julia'nın beline dolandı ve Julia ayak parmaklarının ucuna kalkarak dudaklarını adamın dudaklarına değdirdi.

Harry ile çıktığını düşünsene.

Tek düşünebildiği adamın pantolonunu çıkarıp onu yatağına itmekti.

"Yukarı çıkalım mı?" diye sordu, arkasındaki merdivene doğru başını sallayarak.

Harry başını salladı, o da hayal kırıklığına uğramış bir halde kollarını kavuşturdu.

Lanet olsun Betty.

"Betty haklı. Bu işi hep yanlış yapıyormuşum," dedi.

Julia'nın yüzü buruştu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, onunla birlikte yukarı çıkmaya hazır olmadığı için ağzı açık kalmıştı. Yaşadığı hayal kırıklığının yüzünden okunduğuna emindi.

"Seni bir randevuya götüreceğim."

Julia aynada kendine bir kez daha bakarken sinirleri gerilmişti. Bir şeyler eksikti.

Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve son anda çantasına düzleştiricisini koyduğu için bir kez daha minnettardı.

Büyükannesinin mücevherlerini karıştırarak kısa kollu siyah mini elbisesine mükemmel uyum sağlayan bir çift sade elmas küpe buldu. Belden kabararak kıvrımlı silüetini vurguluyordu ve yakası Harry'nin harika varlıklarını görebileceği kadar düşüktü. Çekmeceyi karıştırırken eli açılmamış bir ruj tüpüne değdi. Meraklanan Julia rujun ambalajını açtı ve yeni rengi ortaya çıkarmak için altını çevirdi. Kırmızı tabii ki. Grammie bir fişekten başka bir şey değildi.

Ruju sürmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Ruj öpüşmeye engeldi ve ağzını Harry Thomson'ın her yerine sürmek için sabırsızlanıyordu. Onu tekrar tatma düşüncesiyle dudaklarını yaladı.

Kapının alındığını duyduktan sonra merdivenlerden aşağı koştu. Merdivenin dibinde neredeyse bayılacaktı, ama Harry'yi içeri almadan önce kendini toparladı.

Eve girip kapıyı arkasından kapatırken gözleri karardı. Boğazını temizledi, parmakları eteğine dolanmak için uzandı.

"Harika görünüyorsun." Yutkundu. "Benimle çıkmaya evet dediğin için teşekkür ederim."

Koyu kahverengi bir ceket ve lacivert bir oxford gömlek giymiş, kaslı bacaklarını tam olarak saran koyu renk bir kot pantolonun içine sokmuştu. Onu tekrar yukarı çekmek istedi ama bakışları kahverengi kovboy çizmelerine takılır takılmaz bundan vazgeçti.

Bir western bara gitmeyi uzun zaman olmuştu ve şehirdekiler de belli bir otantiklikten yoksundu. Golden Horseshoe, Rosebud'da gidilmesi gereken bir yer olarak biliniyordu. Buradayken kasabanın sunduğu her şeyi deneyimlemeye hevesliydi.

Dolaba uzandı ve altın kalp detaylı yepyeni beyaz kovboy çizmelerini çıkardı. Kasabadaki giyim butiği batı tarzı her şeyle doluydu. Nispeten hızlı bir şekilde hoş bir kıyafet seçebilmişti.

"*Biftek-frit* yiyeceğin için heyecanlı mısın?" Harry her bir botu çekiştirirken alay etti. "Fransızca biftek ve patates kızartması demek, biliyorsun değil mi?"

Gözlerini devirdi ve ceketini giydi, arabaya doğru yürürken Harry'nin elini tuttu. Harry'nin ceketinin yumuşak yününe yaslandı, Harry ona gülümserken bakışları Harry'ye kilitlendi. Bu manzara karşısında kalbi ısındı ve teni kızardı.

Ona bakmaya devam ederse, başı büyük belaya girecekti.

"Betty'nin hakkını vermeliyim. Haksız da sayılmazdı. Yemek gerçekten çok ," dedi Julia peçetesini masaya bırakarak.

Mükemmel pişmiş biftekleri ve taze kesilmiş patates kızartmalarını yerken, Harry saha mühendisi olarak yaptığı ve çalışmadığı zamanlarda Rosebud'daki ailesine yakın kalmasını sağlayan işi hakkında biraz daha bilgi verdi. Hem şehirden biraz daha uzakta yaşama esnekliği sunan hem de kariyerini ilerletme imkânı sağlayan bir iş fikri ilgisini çekmişti. Bu onun düşünebileceği bir şey miydi? Rosebud'da kalmak için iş değiştirmek?

Onlar yemek yerken canlı bir müzik grubu için sahne kuruluyordu. "Müziği izlemek için kalalım mı?" diye sordu onlara iki taze bira sipariş ederken.

Harry'yle birlikte gösteriyi izlemekten daha iyi bir şey düşünemiyordu. Belki onu dans etmeye bile ikna edebilirdi.

"Peki, buraya sık sık gelir misin? Arkadaşlarınla ya da... randevularda? Senin gibi yakışıklı bir adamın yalnız olmasına gerek yok herhalde?" diye sordu flörtöz bir gülümsemeyle, parmağının ucunu bira bardağının kenarında gezdirerek.

Harry'nin bekar olabileceğine inanmak zordu. Çok çekici biriydi.

Bu soru karşısında adamın yanaklarında büyüleyici bir kızarıklık belirdi ve bu kızın sırtmasına neden oldu.

"İş için çok uzaktayım, bu yüzden çok fazla kimseyle çıkmadım. dedikoducular bayram ederdi. Ailemden bahsetmiyorum bile. Sürekli başımın etini yiyorlar ve ne zaman yuva kuracağımı soruyorlar. Henüz doğru kadını bulamadım," diye itiraf etti Harry.

Masanın öbür ucuna uzanıp Julia'nın elini tuttu ve onu dans pistine doğru çekti. Grup romantik bir balad cover'ına başlamıştı ve Julia kollarını Harry'ye tekrar dolamak için her türlü bahaneyi kullanmaktan mutluluk duyuyordu. Sadece unutulmaz bir gece için bile olsa.

Rosebud'da bir erkeğin bir kadınla tanışıp bağ kurabileceği bir fanteziye kapılmışlardı... işte böyle. Adamın yüzgeçleri elbisesinin arkasını okşarken kadın ürperdi. İşler böyle devam ederse Harry Thomson büyük bir sorun olacaktı. Ya onun dokunuşunun gücüne, öpüşündeki açlığa ve vücudunun onunkinin üzerindeki hissine bağımlı hale gelirse?

Bir elini kızın yanağına dokundurdu ve kızın içinden bir arzu dalgası geçti, sıcaklık onu içine çekti. Dudaklarını yaladı, gözleri adamın baştan çıkarıcı ağzına sabitlenmişti. Daha önce hiçbir erkek onu onun gibi çağırmamıştı. Bu fikir onu dehşete düşürse de, baş döndürücü çekime karşı koyamadı.

Harry onun yüzünü kavradı ve dudaklarını yaklaştırmak için başını eğdi. Kızın içine bir sıcaklık doldu ve Harry, kasabanın yudumlarının fazla mesai yapmasına neden olacağını bildiği bir hareketle onu öptü.

Gözlerini kapadı ve tatlılığa doğru eğildi, adamın eli yüzüne, boynuna ve aşağıya doğru poposuna sürtünürken karıncalanmanın tadını çıkardı. Parmakları boynunun dibindeki yumuşak saç telleriyle oynadı, göğsüne çarpan titretek bir nefes karnının alt kısmına doğru bir çekiş gönderdi.

Gülümseyerek geri çekildi.

"Gidelim mi?" diye sordu, Harry'nin ellerini kalçalarında hissetmekten hoşlanıyordu. Harry onu kendine çekti ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Bir skandala yol açacağız."

"Bir şarkı daha. Henüz seni bırakmaya hazır değilim," diye fısıldadı kulağına.

Başını onun omzuna yasladı ve vücutlarının salınımına kendini bırakarak müziğin onları sarmasına izin verdi. Alt dudağını çiğnedi, bir şarkının daha ona düşünmek için çok fazla zaman verebileceğinden, bu ilişkideki başarının olanaksızlığını görebileceğinden endişelendi. Harry'nin kollarında yapmak isteyeceği son şey tereddüt etmekte. Onunla şehirde tanışmış olsaydı, onunla bir gelecek istediğini görebilirdi. Rosebud'dayken, bu ilişki çok az yaşama şansı olan uzun mesafeli bir ilişki olmaya mahkumdu.

Onun omzuna daha da sokuldu. Yarın bekleyebilirdi. Bu gece onun olmak için her şeyi yapabilirdi, buna bu kadar olası olmayan bir şeyin işe yarayabileceğine inanmak da dahildi.

Harry'nin evinin ön kapısından içeri daldılar. Açlık yeniden tüm vücuduna yayıldı ve ağzı onu yuttu. Doymak bilmiyordu.

Merdivenleri öpüşerek çıktılar, Julia yol boyunca hararetle gömleğinin düğmelerini çözdü. Elleri sabırsız ve her şeyi tüketiyordu. Elleri Harry'nin teninin yüzeyinde gezinirken, onun sert göğsünün verdiği hisse hayret etti. Harry'yle birlikte olmak tamamen yeni bir deneyimdi. Harry'nin elleri elbisesinin arkasındaki fermuarı karıştırdı ve kızın omurgasında kıvılcımlar uçtu. Siyah kumaş yere düşerken vınladı, ardından sütyeni geldi.

"Çok güzelsin," dedi ve onu kapıdan yatak odasına çekti. Dizlerinin arkası temas edene kadar onu yatağa doğru geriye doğru yürüttü ve lacivert örtünün üzerine oturdu. Sıcak dudaklar göğüslerinden ve karnından aşağı bir yol optü, sonra bacaklarının arasına diz çöktü.

İç çamaşırının belini çekiştirirken gözleri onunkilere kilitlendi. "Seni tadabilir miyim, güzelim?"

Kızardı ve kalçalarını ayırdı, onun keşfine sözsüz bir hoş geldin dedi. Külotunu çıkardı, arkasına yaslandı ve ellerini adamın saçlarında gezdirirken, adam da diliyle onun sıcak karnını okşadı. Çay içen parmaklar uyluklarının iç kısımlarında gezinerek dudaklarından yumuşak bir inilti çıkardı.

Adam vücudundan beslenirken, klitorisini emerken ve içinde gerginlik oluşmasına neden olurken ürperdi. Parmakları onun trans haliyle dalga geçti ve okşadı. Adam yavaşça bir tane sokarken inledi. Vücudu istilanın etrafında çırpındı, ama onu hevesle karşıladı.

Daracık amına bir parmağını daha sokarken nefesi yavaşça kesildi ve birkaç vuruştan sonra Julia haykırdı. Serbest bırakılmasıyla birlikte elini sıktı. Parmaklarını ağzına götürdü, bir inilti ile tattı. Her damlasını yalamasını izledi ve yatakta kendisine katılması için ona yer açmak için hevesle yana kaydı.

Prezervatif bulmak için komodini karıştırırken, adam bir tane bulup taktığında dudaklarını yaladı ve adamın kalın aletinin görüntüsünün tadını çıkardı. Böyle baş döndürücü zevklere dalmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu başka biriyle yapmayı hayal etmek imkânsızdı.

"Julia?"

"Öyle mi?"

"Hiç kimseyi şu anda seni istediğim gibi istememiştim," dedi hoyratça. "Bunu söyleyebilir miyim?"

Başını salladı ve yatakta ona katılırken dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmak için aşağı çekti. Bir yapbozun eksik parçaları gibi birbirlerine uyuyorlardı ve hikâyenin nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri olmasa da, sonuna kadar gitmek istiyordu.

Adam kendini ona doğru bastırırken inledi, vücudu yavaşça onun büyüklüğüne uyum sağladı.

"Harry?"

Durakladı. "Öyle mi?"

"Bence sen mükemmelsin," dedi iç çekerek, adam onu tamamen içine alırken.

Ellerini adamın siyah saçlarına doladı ve yumuşak telleri çekti. Adam kadının içinde kıpırdandı ve Julia kalçalarını onunkilerle buluşturmak için yukarı itti. "Dikkat et yoksa başım büyük olacak," diye uyardı.

Kıkırdadı, geri çekilirken inledi ve sonra tekrar kızgın merkezine itti.

"Sanırım ikimiz de şu anda büyük bir kafan olduğunu biliyoruz," diye usulca güldü Julia, sonra ağzı onunkini alınca sustu. Bacakları adamın beline dolanarak eskisinden daha derin bir erişim sağladı.

Harry kontrolü ele geçirdiğinde nefesi kesildi, vücudunun dalgalanmasına ve etrafında çırpınmasına neden oldu, başka bir serbest bırakma inşa edildi. Harry'nin eli vücutlarının arasında dolaştı, ıslaklığı klitorisinin üzerinde döndürdü ve onu bir kez daha uçurumun kenarına itti. Harry onun içinde oyalandı, doruk noktasının dalgalanmaları yavaşlayana kadar kulağına yumuşak bir şekilde panti- ng yaptı.

Julia, bu hissin bitmesini istemeyerek kalçalarını itti ve vücuduyla sikini sağdı. Yumuşak bir küfürle, yumuşak bir homurtuyla kendi salıverilmesine ulaşana kadar kendini onun içine sürdü. Aralarında kalan sıcaklıkla teni karıncalandı ve Julia, onu kollarında toplayıp yüzünün her tarafına yumuşak öpücükler bırakırken ağırlığını hissetmekten zevk aldı.

Adamın dudaklarının tenine değmesiyle ürperdi. "Daha önce benim için hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye yanıtladı basitçe. "Ne?"

"Gitmene izin verebileceğimden emin değilim," dedi usulca.

Başını salladı, tüm bunların ne anlama geldiğinden korkuyordu.

"Bence bu gece burada kalmalısın."

Rahatlamış bir halde, göğsünde kabaran korkuyu bastırmaya çalışarak eliyle onun yüzünü kavradı. Başını salladı ve ağzını onunkine doğru kaldırdı.

Temizlendiler ve yatağı dönüp birbirlerinin kollarına sokuldular. Harry'ye sokuldu, ter ve sedir ağacının kokusunu içine çekti ve omuzları gevşedi. Harry'yle başladığı şeyi nasıl durdurabilirdi ki? Geçmişteki ilişkileri gibi geçici ya da aceleye gelmiş ya da görünürde bir son kullanma tarihi varmış gibi hissetmiyordu.

Dudağının içini çiğnedi, endişe içini kemiriyordu. Harry'yle sevişmek onu sorularla dolduruyordu. Harry bu gece onu bırakamayabilirdi, ama kendisinin onu bırakıp bırakamayacağını merak ediyordu.

Hiç.

Julia uyandığında perdelerin arkasından kış güneşı parlıyordu. Harry'nin gece boyunca bir şekilde göç ettiği yatağın kendi tarafında bıraktığı kokunun tadını çıkararak gülümsedi.

Uykulu gözlerle odayı tarayıp Harry'yi aradı ve alt kattan gelen tavaların ocağa vurma sesini duydu. Yakındaki bir sandalyeden Harry'nin sıcacık ekose gömleklerinden birini kapıp düğmelerini ilikledi ve anında rahatladı. Gömleği o kadar büyüktü ki, kollarını kıvrıp gecelik gibi giyebilirdi.

Aynaya bir göz attığında saçlarının tam bir felaket olduğunu gördü. Julia omuzlarını silkerek elinden geldiğince parmaklarıyla taradı, sonra da Harry'nin ne yaptığını öğrenmek için sessizce merdivenlerden indi.

Kolları Harry'nin beline dolandı. Harry'nin omzunun bakarken, tavada kızarmakta olan pastırma ve yumurtaları görünce gözleri büyüdü.

"Selam uykucu," dedi ve dönüp başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Evdeki işimizi bitirmek için geri dönmeden önce bize kahvaltı hazırlayabileceğimi düşündüm."

Ocağın yanına eğilmiş, Harry'nin yemeği hazırlamayı bitirmesini izliyordu.

"Bir kız buna alışabilir," dedi ve ona hüzünlü bir gülümseme sundu.

İçini çekti ve alt dudağını dişleriyle sıkarak başka tarafa baktı. Julia her sabah Harry'yle böyle uyanmanın ne kadar harika olacağını hayal edebiliyordu. Keşke bu mümkün olsaydı.

"Hey," Harry spatulayı tezgâhın üzerine bıraktı ve uzanıp onun yüzünü okşadı. "Neden üzgün görünüyorsun? Bu eğlenceli, değil mi?"

Başını salladı, gerçekliğin ağırlığı hâlâ omuzlarındaydı. "Eğlenceli. Çok güzel." açtı ve ellerinin etrafına sararak çenesine bastırdı. "Bu bir sorun."

Harry uzanıp ekmek kızartma makinesinin düğmesine bastı. Geri dönüp ellerini iki yanındaki tezgâha dayadı ve boynuna sokulup orada bulunan yumuşak teni öptü.

Sıcak kahverengi gözlerini onunkilerle aynı hizaya getirerek, "Sorun değil," dedi.

"Şehirde yaşıyorum," diye mırıldandı usulca, kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Harry başını salladı ve onun boynunun kenarındaki yolu öpmeye geri döndü.

"Ve sen burada yaşıyorsun," diye devam etti.

"sorun değil," diye mırıldandı tenine karşı, titreşimler yüzeyde elektrik kayması yaratıyordu.

İnkârın sorunla başa çıkmanın en iyi yolu olup olmadığını düşünerek bu hissin içine doğru eğildi. Bir el gömleğinin üst düğmesini açtı, fanilayı kenara itti ve göğsünü avuçladı. Bacaklarının arasında ıslaklık birikti, uylukları birbirine yapıştı. Sırtını dikleştirdi, umutsuzca aralarındaki boşluğu kapatmaya çalışıyordu.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Harry," diye fısıldadı onun kulağına, kelimeleri yüksek sesle söylemekten korkuyordu.

Dudakları onun dudaklarını aradı, hoş bir sıcaklık fırçası kaçmak isteyebilecek diğer kelimeleri durdurdu. Endişesini körükleyen ve zihninin dönmesine neden olan soruları. Adamın dilini kendi diline değdirmesiyle eridi ve tüm vücudunda karıncalanmalar başladı.

Harry öpücükler arasında, "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," diye yineledi

Tost patlayınca ikisi de sıçradı. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için bir elini göğsüne bastırdı. Tost makinesine bakarken Harry'nin ağzı bir kalktı.

Kollarını kavuşturarak, "Şimdi bir sorunumuz var," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Julia güldü ve kollarını onun gövdesine doladı, yüzündeki komik ifadeyi öpüp yok etme arzusuyla doldu.

"Sıcak bir kahvaltı ile seni bir tur daha yatağa sürüklemek arasında karar vermem gerekiyor."

Harry seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi yaptı, gözleri cızırdayan tavadan Julia'nın yüzüne kaydı, ama sonunda Julia ona kaşlarını çatı ve karar verildi.

Soğuk ama çok doyurucu bir kahvaltı olacaktı.

"Bayıldım."

Julia ellerini kalçalarına dayadı ve mobilyaları yeniden düzenledikleri ve tüm yüzeyleri bıraktıkları oturma odasını inceledi

temiz ve düzenli. Kişisel dokunuşlardan arındırılmış. Düzenlenmiş ve satışa hazır.

Evdeki her oda yeni bir kat boyaya, yeni perdelere ve modern bir güncellemeye sahipti. Julia mutfığa yeni topuzlar ve kulplar eklemiş, Harry de dün gece birkaç saatini güzel bir backsplash döşemek için harcamıştı. İş bitmişti ve emlakçı da yoldaydı. Ciğerlerinden sert bir iç çekiş çıktı. Yaptıkları işten memnundu.

Değil mi?

Ev bir sonraki sahibi için hazırды. Plan hep buydu ve o da bundan sapmıyordu. Yoksa sapıyor muydu?

Eğer parası yetseydi, şehirde satın alabileceği türden bir evdi. Huzursuz bir el uzun saçlarını karıştırdı. Ziyaretçiyi bekliyor olmasına rağmen kapı çalınınca yerinden sıçradı. Julia emlakçıyı içeri aldı.

"Ne düşünüyorsun?" Emlakçı mekândaki yeni değişiklikleri incelerken Julia sordu. Kadının her odayı değerlendirmesini izlerken üst dişleri gergin bir şekilde alt dudağına gömüldü.

Emlakçı yarım bir gülümseme verdi ve çenesini ovuşturdu. "Bence harika bir iş çıkardınız ama hazırlıklı olmanızı istiyorum. Birisi burayı satın alıp . Şehre bu kadar yakın olmanın getirdiği bir gerçek bu. Birçok insan daha büyük bir ev inşa edebilmek ve evden çalışabilmek için böyle büyük arsalar arıyor. Bu sizin için sorun olmayacak mı?" diye sordu.

Julia başını salladı, midesinde bir batma hissi vardı. "Bir sonraki sahip ne yapmak istiyorsa onu yapacak."

Bu gerçektir. Vücudunu saran ürperti, gitmesine izin vermenin doğal bir tepkisiydi. Kulübe sadece geçici bir süreliğine onun olacaktı.

Değil mi?

"Gösterimler için sizinle temasa geçeceğim. Gurur duymalısın, büyükannen gurur . İnanılmaz bir ."

Emlakçı, hafta sonuna kadar ilan için fotoğraf çekmek üzere daha sonra döneceği sözünü vererek ayrıldı. Rosebud'daki market rekabetçiydi ve listelemenin uzun sürmesini beklemiyordu. En fazla birkaç hafta.

Oturma odasında doldurulmuş bir sandalyede otururken elini göğsüne bastırdı. Neden kalbi hızla çarpıyordu? Vücudu bir anda

Bir korku filmindeki ana karakterin güvenliğin aksi yönüne doğru koşmasını izlerken midesinde hissettiği batma hissinin aynısı.

Veda etmek kolay olmayacaktı. Belki de bitmemiş bir şeyi bırakıp gittiğinin farkındaydı. Projeden değil ama Harry ile olan bağından. Her nasılsa, bu inanılmaz adamla birlikte çalışırken, onu konutla ilişkilendirmeye başlamıştı. Eve veda etmek, kaçınılmaz olarak Harry'ye de veda etmek demektir; bu o kadar yanlış bir eylemdi ki, düşüncesizce ve pratik olmayan bir şey yapmayı düşündü.

Belki de onun için en iyisi buydu.

Kapıyı açması , arkasında ne olduğunu bilmiyordu ve korkutucuydu ama yüzleşmeye değirdi.

Büyükannesi ona evi bırakarak bir seçim şansı verdi. Fonları yeni bir yol çizmek için kullanma şansı. Büyükannesi onu Harry ile tanıştıtararak, bu yolun yönünü tamamen değiştirebilecek birini ona bırakmıştı. Sinsi, harika yaşlı kadın. Her an Harry'nin gelmesini bekleyen Julia, oturma odasının penceresinde durup onun gelmesini bekleyerek endişelendi. Elini çiğnedi.

alt dudak, nasıl devam edeceğinden emin değil.

Bir kar küresinin içinde yaşıyorlardı. Küreyi salladığında, onu büyüleyen bu mükemmel, büyülu dünyayı görebiliyordu. Kar yere düşüp de geri çekildiğinde büyü bozuluyor gerçeklik her yanından üzerine bastırıyordu. Ya kar küresinin içinde kalmak, büyüye kapılmak ve fan- tasy'yi gerçeğe dönüştürmek isteseydi?

Şehirdeki hayatını, işini ve küçük dairesini seviyordu. Ama Rosebud'da geçirdiği zaman ona başka bir geleceğin mümkün ve elinin altında olduğunu göstermişti. Yeter ki ona ulaşacak kadar cesur olsun. Harry'nin karla kaplı yürüyüş yolunda ilerleyişini izlerken nefesi camı bulandırıyordu. Göğsünde tanıdık bir sıcaklık filizlendi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Julia kapıya doğru yürüdü, onu görmek için sabırsızlanıyordu, ihtiyacı olan berraklığa kavuşacağını umuyordu.

Harry'eve girişıyle gelen soğuktan saklanarak, içeri girer girmez kollarını doladı ve yüzünü ceketine sinen orman kokusuna gömdü. Çok şey başarmıştı. Yüksek maaşlı bir iş, şehirde başarılarla dolu bir hayat, ama gerçekten ihtiyacı olan tek şeyden yoksundu. Aşk.

"Emlakçıyla işler nasıl gitti?" Harry sordu.

Kaşlarını çattı ve bir iniltiyi adamın yakalarına gömdü. Başını kaldırıp Harry'nin çikolata kahvesi gözlerine baktı ve içini çekti. Harry onun sırtını okşadı, cevap vermesini bekledi.

"Çılgınca bir şey söyleyebilir miyim?"

diye sordu. Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Elbette."

"Evi satmak istediğimi sanmıyorum," dedi geri çekilerek. Kelimeler özgürleştirici olduğu kadar korkutucuydu da. "Rosebud'da hayatın nasıl olacağını görmek isteyebilirim."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en mantıklı şey. Mildred iş bitene kadar seninle kalmam gerektiğini söyledi ve sanırım daha yeni başladık." Harry onun yanağını okşadı, gözlerindeki kırılgan bakış bilmesi gereken her şeyi yeniden söylüyordu. "Ben de çılgınca bir şey söyleyebilir miyim?"

Gülümsedi ve kelimelerin dilinin ucuna gelmesini umarak bekledi. Son adımı atmasını engelleyen korkunun son kalıntıları tarafından geride tutulanlar.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama burada sahip olduğumuz şeyi keşfetmeye devam etmek istiyorum. Sonumuzun nereye varacağı gerçekten umurumda değil, sadece orada birlikte olmamızı istediğimi biliyorum."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en mantıklı şey," diye cevap verdi.

Adam içini çekti ve kızın kalkık yüzünü kendi yüzüne yaklaştırarak aralarındaki bağı lezzetli bir öpücükle mühürledi.

iskelet mds4a

...

Ivy Dawes

*Yavaşça nefes alıyorum, karanlığın ciğerlerime girmesine izin veriyorum.
Bunu nefes almanın bir anlamı olmamasına rağmen yapıyorum. Artık
beslenmeye ihtiyacım yok. Onun dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gözlerim
ileriye sabitlenmiş, boşluğu deliyor. Zamanın burada hiçbir anlamı yok. Belki
de bir gün olmuştur. Sonsuz, bitmeyen bir gün.
Onsuz acı çekiyorum. Belki de sonsuzluktu. Onsuz geçen her an bir sonsuzluk.
Bu yüzden oturdum ve onu bekledim.*

SABAH sisi giysilerime yapışarak beni iliklerime kadar ıslatmakla tehdit ediyor ama Profesör Hodges'ın çadırına doğru koşarken havadaki soğuğun beni yavaşlatmasına izin vermiyorum. Ciğerlerim ve bacaklarım yanıyor, kanatları geri çekiyorum ve o dumanı tüten bir kupayı dudaklarına götürürken içeri dalıyorum.

"Bir şey bulduk," diyorum soluk soluğa. Koşuşturmanın ve heyecanın arasında nefes almayı unutmuş gibiyim. Böyle keşifler her gün olmuyor.

Meraklanan Profesör Hodges kahvesini indirir ve şüpheli bir kaşını kaldırır. "Peki bu ne olabilir Dr. Todd?" diye sorar kalın İskoç aksanıyla.

Göz ucuyla Profesör Ian Connolly'nin koltuğundan kalktığını görüyorum. Kibirli, çekici, Dr. Connolly. Tabii ki gerçek kazı alanımızda çalışmak yerine sabah dokuzdan önce Dr. Hodges'ın çadırında gevezelik etmeye çalışıyor.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken "Sarkofaglar," diyorum. Aptalca ama genç profesörün önünde bu kadar telaşlı görünmek istemiyorum.

"Çoğul mu?" Dr. Connolly'nin sert sesi bana yaklaşıırken çınlıyor. Muhtemelen bana *çok yakın*.

O benim alanımı işgal ederken tutarlı düşünceler oluşturmak zor. Vücudundan akan sıcaklığı hissedebiliyorum ve tıraş losyonunun sıcak baharatının kokusunu alabiliyorum. Bana bakıyor ve dişlerimi gıcırdatmamak ve huysuz bir çocuk gibi çenemi ona dikmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Evet, çoğul," diye onaylıyorum gözlerimdeki ateşle. Eklemediğim şey ise,

Çoğulları tekillerden ayırt edebilirim, ahmak.

Bana parlak ve küçümseyici bir gülümseme attı.

Dr. Connolly ve benim, saygın meslektaşımız Dr. Hodges'un gözetiminde ıssız Marbh adasındaki bu kazıya liderlik edeceğimiz söylendiğinde başlangıçta karşı çıkmıştım. Dr. Connolly'yi yıpratıcı, ukala, her şeyi bilen biri olarak görüyorum ve evet, objektif olarak gördüğüm en çekici adamlardan biri olması beni çileden çıkarıyor. Tüm bu kişilik özelliklerinin ve gülünç derecede iyi görünümünün kozmik olarak adaletsiz bir çarpışması. Gözlerim bir kez daha onu tarıyor.

Koyu kahverengi saçları her zaman mükemmel bir şekilde rüzgârda savrulmuş ve aynı zamanda bir şekilde prezantabl görünen buklelere sahiptir. Ne yazık ki, Dr. Connolly'nin lacivert gözleri tüm çabalarımın rağmen uzun zamandır düşüncelerimi meşgul ediyor ve akuiline burnunun yüzü için nasıl mükemmel bir şekil ve boyutta olduğunu ya da çok fazla düşündüğünde güçlü çene çizgisinin nasıl esnediğini, çenesinde nasıl küçük bir yarık olduğunu şiirsel bir şekilde anlatabilirim...

"Tam olarak kaç tane?" Dr. Hodges araya girerek bakışlarımı Dr. Connolly'den uzaklaştırdı.

"İki tanesi alanın ayrı ama inanılmaz derecede yakın noktalarında yer alıyor," diyorum ve zihinsel olarak kendimi tekmeleyip odağımı tekrar önemli olan yere veriyorum. "Çevredeki alanları kazmaya başladık ama görünüşe göre sadece bu ikisi var."

"Mükemmel," der Dr. Hodges, hemen harekete geçer ve telefonunu kapar. "Giyin Ian," diye emrettikten sonra daha fazla takviye çağırdı. "Her biriniz lahitlerden birine liderlik edebilirsiniz."

Dr. Connolly bana bakıyor ve gözleri rekabetçi bir ışıltıyla parlıyor. Mantıken, Dr. Connolly'nin liderlik etmesi mantıklı.

Ben diğeri alırken birini kazıp kataloglayacağım. Bu şekilde lahitlerin içinde ve çevresinde ne varsa ortaya çıkarmak için hızlıca çalışabiliriz. Ama yine de bir şekilde içim yanıyor. *Arkeolojik keşifler için en iyisi bu...* Başımı dik tutarak kendime söylüyorum.

"Onları ilk ben seçerim," diye mırıldanıyorum kazıya doğru geri dönmeden önce. Her zaman ondan birkaç adım önde olduğumdan emin olarak, soğuğa geri dönüş yolunu gösteriyorum.

Birkaç dakika sonra, Atlantik'in uçsuz bucaksız genişliğine bakan yemyeşil uçurumun kenarına yaklaşıyoruz. Karanlık ve acımasız su, aynı anda hem güzel hem de tehlikeli. Neyse ki iki hafta önce buraya yaptığımız yolculukta okyanus çok daha sakindi.

Başımı kaldırdığımda, bin yıldan uzun bir süre önce dikilmiş ve koruyucu bir çember olduğuna inandığım mezar alanını çevreleyen büyük taş levhaları görüyorum. Bunların burada gömülü olanlar için bir tür kadim korumayı temsil etmesi, kadim kötülükleri uzaklaştırması ve içeridekilerin ruhlarını koruması mantıklı. Dr. Connolly benimle aynı fikirde olmadığı konusunda zaten son derece açık sözlü. Onların neyi simgelediğini düşündüğünü henüz kabul etmiyor.

Her bir taş iki ila üç metre boyunda, bir buçuk metre eninde ve yarım metreden daha az kalınlıktadır. Bu adanın eski insanların onları buraya yerleştirmeyi nasıl başardıkları, çözmeyi umduğumuz gizemlerden biridir. Modern makineler olmadan böyle bir görev neredeyse imkansız görünüyor.

Batıl inançları olan benliğimin söz sahibi olmasına izin verseydim, bunların büyük, yazısız mezar taşlarını anımsattığını kabul ederdim. Açıkçası beni tedirgin ediyorlar, çünkü Dr. Connolly ve ben ne anlama geldikleri konusunda hemfikir olamasak da, ikimiz de önemli olduklarını biliyoruz: burada gömülü olan kişi kesinlikle çok önemli biriydi. Ya da çok kayda değer bir şey yapmışlardır. Ne olursa olsun, onlarla ilgili bir şey her zaman midemde bir düşünüş hissine yol açıyor.

Rüzgâr taşların etrafında ve aralarına kurduğumuz kazı alanında savruluyor. Genç profesöre dikkatli bir bakış attım.

Endişelerimden hiçbir şey anlamamış gibi görünüyor, gülümsüyor ve bana alaycı bir selam vermeden önce basitçe "Mutlu kazılar" diyor ve merdivenin ağzına doğru ilerleyerek sitemize giriyor. Onu takip etmeden önce gözlerimi deviriyorum.

"Önce bayanlar, dinsiz," diye mırıldandıktan sonra onu yolumdan çekip çukura inmek için bir kalça darbesi indirdim.

Yağmur, lahitleri ve henüz keşfetmediğimiz eserleri korumak amacıyla kazı alanının üzerine kurduğumuz plastik brandayı dövüyor. Dayanmasını umduğumuz derme çatma bir çatı ama doğrusunu söylemek gerekirse bırakın burada geçirdiğimiz süreyi, günü bile çıkaramayacağından endişe ediyorum.

Marbh uzak bir ada ve yağmur beklediğimi bilsem de, hava kendi kişiliğine bürünmüş gibi görünüyor. İki hafta önce bu projeye başlamak için geldiğimiz günden bu yana, normalde ılıman ve bulutlu olduğunu bildiğim hava, sanki gökyüzünün kendisi bize saldırıyormuş gibi düpedüz kötüleşti.

Ellerimi birbirine sürterek bu iklimde bulabildiğim azıcık sıcaklığın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Dr. Connolly yanımdaki çukura düşüyor; normalde koyu kahverengi olan saçları şimdi siyah görünüyor ve gözlerinden akan damlaları silkeliyor.

"Ian!" Su bana çarptığında azarladım.

"Dr. Connolly'den sana, Amelia," diye göz kırpmıyor. "Pest."

"Pekâlâ, B Takımı," diye sesleniyor Ian birlikte çalıştığımız öğrencilerin yarısına, hepsi de nemden ve soğuktan titriyor, hazırlar. "Dr. Todd'un açıklamalarına dayanarak anladığım kadarıyla" - isteksizce profesörlük ismimi kullanıyor- "Lahit MDS4B hemen şurada bulunuyor. Lütfen beni kazının doğru bölümüne kadar takip edin."

"A Takımı, bu taraftan," diyerek kazı alanının sol tarafına doğru yöneldim ve çukurun içine doğru ilerlemeye başladım.

Ekibimle birlikte lahitin üzerine kabuk bağlamış tortuları titizlikle temizliyor, sertleşmiş toprak parçalarını kaldırmak ve yüzeyde ortaya çıkmaya başlayan güzel ayrıntıları sergilemek için özenli bir çaba sarf ediyoruz. Karmaşık desenler ve girdaplar

Çizgiler halinde tasvir edilmiş ve taşa oyulmuş bir tür an- lamlı metin de var gibi görünüyor.

Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, anlamını fiziksel dokunuşla özümsemeye çalışıyorum. Harfleri işaret parmağının ucuyla hafifçe hizalıyorum ve dilin Galce'nin daha eski, daha eski bir biçimine benzediğini belirliyorum. Bu Marbh'da bulduğumuz ilk metin kaynağı olabilir. Sadece bu bile kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Parmağım nmdeki metnin son ayrıntısına dokunduğunda, parmağının taşla temas ettiği yerden göğsümün derinliklerine doğru şiddetli bir bıçak fırlıyor. Parmağımı hemen geri çekip hızlıca bir göz gezdiriyorum. Sıra dışı bir şey yok gibi görünüyor. Dikkatle hareketi tekrarlıyor, girdapların detaylarında kayboluyorum.

"Dr. Todd!" diye sesleniyor öğrencilerden biri telaşla.

"Nedir bu?" Yazının aklımı başımdan almasına sinirlenerek bir çırpıda söyledim. Ona bakıyorum ve yüzündeki endişeli ifade midemi bulandırıyor.

"Tam bir dakikadır adını sayıklıyoruz..." diye mırıldanıyor savunmacı bir tavırla.

Bir dakika mı? Önümdeki metne o kadar dalmış olmalıyım ki onu duymamışım.

"zgnm, Elizabeth. Ne oldu?"

"Sanırım tortuyu temizledik. İsterseniz lahdi amayı deneyebiliriz..."

Kazıda Dr. Connolly'nin bölümünden bir gürültü duyduğunda Elizabeth'in sesi kesiliyor. Az önce orada bulunan lahdi kırmış olmalı.

Daha fazla vakit bulamadan ağzımdan "Hemen a!" cümlesi dökülüyor. O yakışıklı piin bu keşif gezisinden tüm övgüyü almasına izin vermeyi reddediyorum. Evet, bu ortak bir girişim, ama onda ve yalaka tavrında bir şey kıımın altında bir ateş yakıyor. Başka bir şeyde daha beni geçmesine izin vermeyeceğim.

Antik kapağı lahitten sökmek için gereken son alet takımını alıyorum. Ağır taşın yükünü hafifletmeye yardımcı olacak bir makara sistemine bağladık. Daha fazla zaman kaybetmeden ekip çalışmaya başlıyor.

"Sakin ol..." Kapağa uyguladığımız ilave basınçla lahit takırdamaya başlarken en otoriter sesimle emrediyorum. "Yavaşça..." Tutarlı miktarda kuvvet uygularken, taşın kaldırabileceği kadar artırmaya dikkat ediyorum

çatlamadan. Kapağın uyguladığımız baskı altında parçalanmasını değil, gevşemesini istiyoruz.

Rüzgâr kazı alanını kırbaçlıyor ve henüz ısılatılmamış olan alüvyonları havaya savuruyor. Bizi yağmurdan koruyan muşamba, güçlü fırtınanın baskısı altında yırtılma tehdidiyle karşı karşıya. Tereddütle yukarı bakıyorum. Arazide bulunduğumuz süre boyunca hava berbat olsa da, bugün midemde bir çukur bırakan ekstra bir yaygara koparıyor. Batıl inançları olan biri değilimdir ama havanın bu şekilde değişmesi kesinlikle rahatlatıcı değil.

Muşambanın tutup tutmayacağı konusunda endişelenmeye devam ederken, hava basıncındaki değişimin çıkardığı o eşsiz tıslama sesi kulaklarımı dolduruyor. Lahite baktığımda sol tarafın kenarının koptuğunu görüyorum.

"Herkes sabit dursun, sabit dursun!" Kapak yükselmeye başladığında bağıryorum. İçinde ne olduğunu ortaya çıkarmak için kalktığında tüm grup sessizleşiyor.

"Geri çekilin!" "Geri çekil!" diye bağıryorum, deniz kabuklarını ilk gören ben olmak için ısrar ediyorum. Kapak yana doğru çekilirken, daha yakından bakmak için taşın kenarından bakıyorum.

Gözüme çarpan ilk şey altının parlaklığı oldu. Lahdin kenarlarına yığın antik sikke yerleştirilmiş. Eski mücevherler hazine yığınının bana doğru parıldıyor. Zümrüt ve yakutlarla dolu eski yüzükler ve kolyeler karanlıkta hiç gün yüzü görmemiş gibi parlıyor. Bu kadar uzun süre gömülü kalmış olmalarına rağmen şaşırtıcı derecede iyi durumda olmalarına hayret ediyorum. Bunun gibi eski hazineler kesinlikle müthiş bir buluntu olsa da, gözlerimin açılmasına neden olan şey bunların arasında yatan şey.

Altının arasında bir insanın iskelet kalıntıları yatıyor. Çenesi açılmış ve kararmış dişlerle çerçevelenmiş sonsuz bir çığlık oluşturuyor. Sanki iskelet çığlık atarak ölmüş gibi, ancak bunun pek olası olmadığını biliyorum. Oyulmuş göz çukurları beni karanlıklarına çekiyor. Zaman kemikleri koyu kahverengiye boyamış ve bir bakışta, genetik testleri çok daha kolay hale getirecek birkaç mumyalanmış doku parçası görebiliyorum.

Ellerim titremeye başlıyor ve nefeslerim sık soluklarla geliyor.

"Geride durun," diye emrediyorum ekibime, hepsi de umutsuzca lahde yaklaşmaya ve içinde ne olduğunu görmeye çalışıyor. Fotoğraf makinemi kaldırarak, hiçbir şey bozulmadan önce lahdin iç tarafının orijinal halini belgelemek için birkaç fotoğraf çekiyorum. Flaşım patladığında

loş boşlukta patlıyor, iskeletin göğsünün yanında başlangıçta gözden kaçırdığım bir şeyin donuk parlaklığından yansıyor. Büyük, kabaca yapılmış metal bir anahtar iskeletin göğüs kafesinin üzerinde duruyor.

"Şimdi sen ne için varsın?" Ona sessizce mırıldanıyorum. Parmaklarım çevikçe çalışarak daha yakından incelemek üzere anahtarı iskeletten çekip çıkarıyor. Kutsal emanet elimde hafifçe titriyormuş gibi hissediyorum. Bunun imkânsız olduğunu bildiğim için başımı iki yana sallıyorum ve bakışlarımı iskelete geri çeviriyorum.

Gözlerim cesede kilitlenmişken, anahtar hâlâ zihnimi meşgul ediyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve kalıntıların boynunda olması bana yersiz geliyor. Açlıktan et yiyen bir böcek gibi derimin altına işleyen bir gizem.

Saatler sonra, Ada hakkında elimdeki çeşitli metinleri inceledikten sonra, bu lanet anahtarın gizemini anlamaya yaklaşmadım. İçimi çekerek kucağımdaki ders kitabını kapatıyorum ve ağır kitabı çadırımdaki cılız masanın üzerine geri kaldırıyorum.

Buradaki derme çatma ofisimde her tarafa saçılmış kağıtlar var ve her birini en az iki kez tarayarak bir anahtara atıfta bulunup bulunmadığını ya da MDS4A'nın kim olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulup bulamayacağımı görmek istedim. Ne yazık ki tüm metinlerim zaten bildiğimiz sınırlı detayları tekrarlıyor.

Saf spekülasyonlar ve açıkçası hayalet hikayelerinin adil bir payı dışında, buradaki yüzlerce insanın kitlesel göçü için yaygın olarak kabul gören bilimsel veya sosyolojik bir açıklama henüz yapılmamıştır. Bir zamanlar kalabalık olan bu ıssız ve denize kıyısı olmayan ada, yaklaşık bin yıl önce terk edilmiş ve bu noktadan sonra burada yaşayan herkes bilinmeyen bir nedenle daha uzak komşu adalara kaçmıştır. Marbh'ta kazı yapmamızın nedenlerinden biri de bu, her şeyi daha iyi anlayabilmek. Ne yazık ki bugünkü keşif, listeye daha fazla soru ekliyor gibi görünüyor.

MDS4A kimdir ve neden tüm o hazineyle birlikte gömülmüştür?

Neden boynunda bir anahtar vardı?

Kimin bir fikri olabilir biliyor musun? Gözlerimi deviriyorum. Yapmak istediğim son şey bulgularımı Dr. Connolly ile tartışmak. Evet, kaçınılmaz olarak bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyorum, ama o kadar kibirli ki ona bir şey sorma ihtiyacımdan dolayı böbürlendiğini görmeye hazırım. Yüksek lisans programımıza aynı kohortta başladığımızdan beri, her zaman beni bir üst seviyeye çıkarmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. İkimiz de sınıf birincisiydik ve sık sık kütüphane kitapları, burslar ve referans mektupları için kapışıldık. Doğal olarak kader bizi aynı projede ve aynı küçük, kaçınılmaz adada buluşturdu.

DÖRT AY ÖNCE

"Amelia." Dr. Connolly yüzümü tararken beni selamlıyor. Sanki birbirimizden ayrı kaldığımız iki yıl boyunca unuttuğu ayrıntıları dikkatle ezberlemeye çalışıyor.

"Oh hayır." Yüzümü buruşturdum. "Burada ne yapıyorsun?" Profesör Hodges'ın pek çok tuhaflığından biri, kiminle buluşup çalıştığı ve *ne* üzerinde çalıştığı konusunda insanları karanlıkta bırakma .

Dr. Connolly'nin gülümsemesi yıkıcı derecede yakışıklı, Romalı bir heykeltıraşın titizlikle işlediği gibi görünen bir yüzü aydınlatıyor. Bu kadar sinir bozucu birinin bu kadar çekici olması haksızlık. *Belki başka alanlarda eksiklikleri vardır.*

"Korkarım sizin burada olmanızın nedeni de aynı." Sesini eğlence renklendiriyor.

Tahriş derimi diken diken ediyor. Elbette Profesör Hodges *beni* bu özel proje için çağıramazdı. Doğal olarak, rakibim olabilecek en yakın kişinin de bu projeye dahil edilmesi gerekiyor çünkü kaderin bana karşı olduğu çok açık.

"Şanslıyım," diye mırıldanıyorum tam o sırada ofisin kapısı açılıyor ve Dr. Hodges kutudan çıkmış gibi karşıma çıkıyor.

"Güzel, ikiniz de buradasınız. İçeri gelin, içeri gelin," diyor Dr. Hodges, yüzüne vahşi bir gülümseme yayılmış.

Dr. Connolly'nin herhangi bir avantaj elde etmesine izin vermek istemediğimden, rahat ofisin iç kısmına girmek için önce onu geçiyorum ve Profesör Hodges'ın masasının karşısındaki yıpranmış kırmızı kadife sandalyelerden birine oturuyorum.

Ofis, pencereden içeri sızan karanlığı dışarı atan çeşitli eski vitray lambalardan gelen sıcak bir ışıltıya sahip. Edinburgh yılın bu zamanlarında her zaman acınacak derecede yağmurlu olur. Son birkaç yıldır burada yaşadığım için alıştığım bir şey ama yine de yağmurdan ya da iliklerime kadar ıslanma hissinden özellikle söyleyemem.

Profesör Hodges oturmak için masanın etrafından dolanırken gülerek, "Asla zaman kaybetmezsiniz Dr. Todd," dedi. "Lütfen, siz de, Dr. Connolly."

Dr. Connolly yanımdaki koltuğa bakıyor ve bir an için yanıma oturmayı bir tür güç gösterisi olarak reddedip reddetmeyeceğini merak ediyorum. Koltuğa kaymadan önce teklifi gibi iç geçiriyor.

"E-postanızın çektiğini söylemeliyim," diye itiraf ediyor Ian Dr.'a. Hodges.

Başımı sallıyorum. Meraklanmak hafif kalır. E-postada, bu görevin İskoçya'da kariyerlerimizi benzersiz bir yolculuğa çıkarabilecek keşifler yapmak için hayatta bir kez karşımıza çıkacak bir fırsat olduğu yazıyordu. Nispeten yeni bir mezun olarak, bu cazip ve neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Dengesiz profesörün yüzünü tararken gözlerim kısılıyor. "Teklif ettiğiniz şey tam olarak nedir?"

Profesör Hodges soruya cevap vermek yerine ayağa kalkıyor ve dönüp kasvetli gökyüzüne bakıyor. "Son yılınızda benimle birlikte aldığınız semineri hatırlıyor musunuz?"

Ian ve ben ikimiz de başımızı salladık.

"Bir keresinde Dış Hebridler'in kıyısında uzak, terk edilmiş bir adadan bahsettiğimi hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım öyle." Cevabım konusunda temkinli davranırken, bahsettiği Ada'yı kesinlikle hatırlıyorum.

Rüzgar ve yağmurun vurduğu Marbh, Dış Hebridler'i oluşturan adalar zincirinin en ucunda yer alıyor. Marbh, hakkında bir şeyler öğrendiğimden beri bana sirenlerin şarkısını söylüyor. Dr. Hodges'in seminerlerinden birinde kısaca bahsettikten sonra, elimden geldiğince araştırmaya başladım. Ancak en tuhafı, birkaç temel ayrıntı dışında bu yer ve sakinleri hakkında çok az şey biliniyor olmasıydı. Bilgi eksikliği hem şaşırtıcı hem de davetkâr. Sanki bir şeyin beni oraya doğru çektiğini hissediyorum ve daha fazlasını öğrenmek için çaresizim.

Hodges, "Ada'da daha önce araştırılmamış ve keşfedilmemiş bir bölümde kayda değer eşyalar ve kalıntılar olduğuna inanmak için nedenlerim var," diye açıklıyor. "Bölgede kazı yapmak ve bulguları düzgün bir şekilde kataloglamak için güvenilir profesyonellerin yardımına ihtiyacım var."

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor ve adrenalın sistemime doluyor. Böyle bir fırsat yeni bir arkeoloğun duyurmasına yardımcı olabilir. Profesör Hodges'ın burada sunduğu şey hayatımın fırsatı olabilir.

hevesli olmadığım bir şey var. Ya da bir *kişi*, daha doğrusu. "Peki neden onunla çalışmayı kabul edeyim?" Soruyorum. küçümsememi gizlemek için.

Ian kahkaha atıyor. Birbirimizi küçümsememiz, içinde bulunduğumuz akademik çevrede iyi bilinen bir gerçek.

"Çünkü," diyor Profesör Hodges basitçe. "İkinize de ihtiyacım var."

Ian bana bakıyor, Profesör Hodges'a dönmeden önce yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor. "Ben varım."

HAZIR BULUNAN

Profesör Hodges bana güveniyor ve ben yapmamam gereken şeyleri yapıyorum. Utanç midemde kurtçuklar gibi dolaşıyor. Burada anahtarın keşfini meslektaşlarımdan saklıyorum ve daha da kötüsü, anahtarı kimin taktığına dair cinsiyeti ve yaşı dışında hiçbir bilgi bulamıyorum. Bu anahtarın hayati bir ipucu olmasını umuyordum ama pek umut verici görünmüyor.

"Lanet olsun," diye homurdanarak gözlüklerimi yere fırlatıyorum. Sadece iyi bir arkeolog olmak istemiyorum. *Harika* olmak istiyorum.

Büyük bir arkeolog bu ipuçlarını çözebilirdi. *Büyük* bir arkeolog bu gömü yerlerinin neye işaret ettiğine dair en ufak bir ipucuna sahip olurdu. *Büyük* bir arkeolog MDS4A'nın kim olabileceği hakkında bir fikre sahip olurdu.

Cebimden kadim anahtarı çıkarıp parmak uçlarımı saygıyla üzerinde gezdiriyorum. Bana sırlarını açıklaması için sessizce yalvarıyorum.

"*Harika* olmama yardım et," diye fısıldıyorum.

Geç oldu ama zihnim durmak bilmiyor. Gözlerimi her kapattığımda, MDS4A'nın kafatasının karanlığa kazınmış halini görebiliyorum. Boş göz çukurları ve kararmış dişler, çene açık ve bana bağıyor. Aramaya devam etmem için. Keşfetmeye devam etmek için.

Beni kemiriyor, düşünebildiğim tek şey o olana kadar beni daha da derine çekiyor. Bu noktada kendi düşüncelerimin sadece yarısı benim kontrolümdeymiş gibi hissediyorum ama yine de bu beni korkutmuyor değil.

Daha önce pek çok arkeolojik kazıda bulundum ve pek çok insan kalıntısının bulunmasına tanıklık ettim, ancak bu seferinde bir şeyler doğal olarak farklı hissettiriyor. Bu gece beni yatağımdan kaldırıp arama çadırına götüren bir aciliyet hissi var.

Ev ceketimi yün pijamalarımın üzerine sıkıca sararken cebimdeki anahtarın dış hatlarını hissediyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama onu çadırımda gözetimsiz bırakmaya dayanamıyordum. Sanki ona göz kulak olmak, onu bir şekilde idare etmek gibi bir sorumluluğum varmış gibi hissediyorum.

Kazı alanını geçip araştırma çadırına doğru koşuyorum. İçerisi aydınlık, ancak bu saatte orada kimin olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Girişten içeri girdiğimde beni çadırın ılık havası ve düzinelerce kitabın rahatlatıcı kokusu karşılıyor. Oda mumlar ve birkaç parafin fenerle aydınlatılmış. Köşedeki ısıtıcı özenle çalışıyor ve sandalyelerden birinde sırtı bana dönük oturan iri, etkileyici bir adam görüyorum.

"Amelia," diye selamlıyor Dr. Connolly bana doğru bakmadan.

Gece kıyafetlerimin altında sütyen olmamasının verdiği mahcubiyetle yere bakıyorum ve sırtı bana dönük olduğu için beni görmesinin mümkün olmadığını fark ediyorum. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Ayak seslerini tanıyorum," diyor ve ben daha ne diyeceğimi bilemeden ekliyor: "Yürürken ayaklarını sürüyerek yürümek gibi korkunç bir huyun var."

Gözlerimi deviriyorum.

"Aydınlatıcı yürüyüş analizi için teşekkür ederim, Dr. Connolly," çadırda kurulmuş olan içecek masasına doğru süzölmeye çalışıyorum. Buraya kadar koştüğüm için hâlâ üşüyorum ve içimi ısıtacak, düşüncelerimi yatıştıracak ve uyumama yardımcı olacak bir bitki çayı arıyorum. Sonunda bir papatya paketinde karar kılıyorum ve Dr. Connolly konuştuğunda ambalajı yırtmaya başlıyorum.

"Bu, bunun kadar yardımcı ."

Ona bakıyorum ve sırtı bana dönükken, bir tür alkol olduğunu tahmin ettiğim koyu yeşil bir şişeyi kaldırıyor. Paketten çıkardığım tozlu, buruşuk çay poşetine tekrar bakıyorum ve birdenbire artık o kadar da çekici gelmiyor.

Siktir . Bir içki ne işe yarar ki? Uyuyabileceğim gibi değil.

"Gerçekten iyi davranıp paylaşmayı mı teklif ediyorsun?" Ona doğru yaklaşıırken soruyorum.

Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, sütyen giymediğimi fark etmiş olmalı ki bir süre göğsümde oyalanıyor.

"Paylaşmakla ilgili bir sorunum olmadı hiç," diye omuz silkiyor. "Ah, sadece nazik olmak mı?"

Yanındaki sandalyeye çöküyorum. Kristal bardağın içindeki kehribar rengi sıvıdan derin bir yudum almadan önce duygulu dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"İnanılmaz derecede nazik olabildiğimi bilmeni isterim," diyor bardağına cömert bir porsiyon daha doldururken.

Ne kadar içtiği için onu azarlayamadan içkiyi ellerime sıkıştırıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda kararıyor, sessizce yudumlamam için beni cesaretlendiriyor. Soğuk bardağı dudaklarıma götürdüğümde dumanlı turba kokusuyla karşılaşıyorum. Hevesle viskiyi içiyorum, boğazımdaki yanma dikkatimi Dr. Connolly'nin gözlerindeki aç bakıştan uzaklaştırıyor. Çekirdeğimi sıkkan bir bakış.

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Bazıları benim de oldukça verici olduğumu söyleyebilir."

Sözleri göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Bahsettiği şeyin içki olmadığını ikimiz de biliyoruz.

Yüzümdeki kızarıklığın umarak birkaç saniyeliğine yüzümü ondan saklamak için yudum daha alıyorum. *Ian ne zamandan beri bu kadar cesur? Ve ben ne zamandan beri bir yanımin bundan hoşlandığına karar verdim?*

Bardağı çektiğimde yüzündeki ifadeden kızarıklığımı gizleme çabamda kesinlikle başarısız olduğum anlaşıyor.

"Paylaşım ruhuyla..." Sormak üzere olduğum şey için biraz cesaret topluyorum. "Lahitinizde ilginizi çekecek herhangi bir eser buldunuz mu?"

"Gerçekten sormak istediğin bu mu?" diye dudaklarını yaladı.

"Başlangıç olarak."

Cevabıma gülümsüyor ve duraklıyor. Kaşlarını kaldırdığında, sakallı çenesi hafifçe geriliyor. Gözleri omurgamdan aşağı ürperti gönderecek şekilde vücudumda geziniyor. "*Paylaşmanın ruhuna* uygun olarak, ortaya çıkardığımız, tahminime göre 18 ila 24 yaşlarında bir kadının iskelet kalıntılarının etrafında çok sayıda biblo ve mücevher vardı."

Gülümsemekten kendimi alıkoyuyorum. Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum ama belki de viskinin etkisiyledir.

"Ya sen, Amelia? Söyle bakalım, lahitinde ne buldun?" diye soruyor çapkın bir gülümsemeyle.

"Bulgular sizinkilere çok benziyor. Eski paralar, bazı mücevherler ve 25-30 yaşlarında bir erkeğe ait ceset." Anahtarı bulduğumu açıklamaya hazır olmadığım için kendimi tutuyorum. İçimde onun da bir şeyler sakladığına dair bir his var.

"Hepsi bu mu?" diye sorar.

Şüphe doğrulandı.

"Duruma göre

değişir." "Açık mı?"

"Bulduklarının hepsi bu mu?" diye sordum.

Bardağı benden geri alıyor. Pürüzlü ellerinin nasırları, ellerimizin değdiği yerde içime bir heyecan gönderiyor. Viskinin kalanını yutmadan önce kıkırdıyor.

"Peki başka bir şey olsaydı neden size söyleyeyim?"

"Zaman işbirliği yapmamızın bizi öldürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Ben deadpan.

"Doğru, Amelia, ama senin derinin altına girmek çok eğlenceli," diye mırıldanıyor.

Derim kızarıyor ve midem sıkışıyor, aceleyle ayağa kalkıyorum ve başımı sallıyorum.

"Benden nefret etmen için ne yaptım ben?" Çadırdan çıkmak için dönmeden önce mırıldandım. Küçümsemesinden ve sürekli üste çıkma ihtiyacından bıkmıştım. *Aptal Dr. Connolly ve onun durmak bilmeyen beni çileden çıkarma ihtiyacı.*

Aptal Dr. Connolly'nin sıcak ve sert eli bileğimi sararak beni durduruyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor o kadar sessiz ki, acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum. Ama aşağı baktığımda, büyük eli hâlâ bileğimdeydi ve arkamı döndüğümde, gözleri yalvaran ve savunmasızdı, ondan daha önce görmediğim bir bakış. Ham hissettiren bir bakış. Bu yeni bir şey ve beni kalmaya, sık sık sergilediği ukala görüntüsünün ardındaki adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye teşvik ediyor.

"Neden?" Fısıldayarak cevap veriyorum. Eğer gerçekten kalmamı istiyorsa, hangi küçük bilgiyi vermesi gerektiğini biliyordur. Seçim onun, ama içten içe bana doğru olduğuna inandığım şeyi söylemesini umuyor ve dua ediyorum. Doğru olmasına *ihtiyacım* olanı.

"Başka bir şey daha var," diyor usulca.

"Neymiş o?"

"En iyisi sana göstereyim." Ayağa kalkıyor ve ben kendimi onun sıcaklığına yaklaşıma isteğime direnirken buluyorum. Birdenbire görülmekten çekinir gibi odaya bakarken, Dr. Connolly bileğimi sıkıca kavırıyor. "Bu taraftan," diyor ve beni araştırma çadırından çıkarıp soğuk gece havasına geri götürüyor.

Beni çadırına doğru götürdüğünü anlamam sadece birkaç saniyemi alıyor. Kapağı geri çekerek önce benim girmeme izin veriyor.

İçerisi sıcak ve her şey yolunda görünüyor. Neredeyse klinik. Tek kişisel dokunuş komodinin üzerinde duran ve loş ışıktaki seçemediğim çerçeveli bir fotoğraf. Mekânı daha iyi görebilmem için Dr. Connolly çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"İnançlarının aksine, Amelia, senden nefret etmiyorum."

Sesi sert olsa da gözleri yumuşak, daha derine bakmam için yalvarıyor. Çok çekici olduğu için de bakıyorum. Bakışlarının derinliklerinde kaybolabilir, her şeyin altındaki gerçek Ian'ı görmek için elimden geleni yapabilirim.

Onunla tanıştığımdan bu yana belki de ilk kez, onu nasıl biri olarak resmettiğimin aksine kim olduğuna objektif bir şekilde bakmaya çalışıyorum. Bu adam çok zeki ve yaptığı iş konusunda tutkulu ve onu aşırı özgüvenli ve kendinden emin biri olarak tanırken, şimdi bir anlığına görmeme izin verdiği bir kırılğanlık var. Yüzü çok sert, yakışıklı ve aynı zamanda güzel. Pelüş dudakları o kadar davetkâr ki, gözlerimi kaçıramıyorum.

"Benden nefret etmiyorsan, bunu kanıtla," diye fısıldıyorum.

Çenesi bükülür ve ifadesi çelişkili kalır.

"Sana göstermek üzere olduğum şey," diye uyarıyor, "gizli kalmalı ve bu alanın dışında tartışılmamalı." Eli çenemden çekiliyor ve kendimi onun dokunuşunu kaybetmenin yasını tutarken buluyorum.

Dr. Connolly yatağın başucundaki masaya yöneliyor ve çekmecedan bir şey çıkarıyor. Kalbim ve ruhum daha gözlerimle görmeden ne olduğunu biliyor.

"Bu, Sar- cophagus B'de cesedin boynuna asılı halde bulundu," diyor ve ellerini açarak aralarında ne olduğunu gösteriyor.

Avuçlarında koyu metal bir kilit duruyor. Cebimde duran anahtar gibi kabaca yapılmış ve Galce yazılar da taşıyor gibi görünüyor.

Kilitten garip bir enerji yayılıyor, beni ona dokunmaya, gücünü hissetmeye davet ediyor. Cebimde durduğu yerden, anahtar neredeyse canlanıyor. Kilide şarkı söylüyor, onları birleştirmem için yalvarıyor.

Elimi yavaşça kilide doğru uzatıyorum ama Dr. Connolly daha hızlı davranıyor ve soğuk metal parmak uçlarımı öpmeden önce avuçlarını kilidin etrafına kapatıyor. İçimde bir öfke parıltısı belirliyor ve ona bakarken şaşkın görünüyor olmalıyım çünkü hafifçe geri adım atıyor. Elindeki eski kilide biraz daha yaklaşabilmem için ona anahtarı göstermem gerekiyor. İsteksizce anahtarı kendi cebimden çıkarıp ona uzatıyorum.

"Bu, Lahit A'daki iskeletin boynunda bulundu."

Dr. Connolly'nin gözleri anahtarın detaylarını kavrarken büyür ve kilidi bir kez daha ortaya çıkarmak için avuçlarını açar. Sanki bu dünyada asla ayrı var olmamaları gerekiyormuş ve derhal bir araya getirilmeleri gerekiyormuş gibi mükemmel bir uyum içindeler. Ayrı olmaları doğaları gereği yanlış geliyor. Hatta rahatsız edici.

Dr. Connolly bir adım daha geri çekildiğinde anahtarı kilide yerleştirmek için hizalıyorum.

"Bundan emin değilim Amelia," diye uyarır.

"Neden?" Yapmam gereken şeye çok yakın ama bir o kadar da uzak hissederek aceleyle dışarı .

"Bak. Batıl inançlarım olduğundan değil ama- "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bu, üzerinde biraz düşünmemiz gereken bir konu," ekliyor. "Bu cesetler kasıtlı olarak ayrı ayrı gömüldü ve

Bu eserlerin ve bulundukları yerin bir önemi olmalı. Onlarla öylece uğraşamayız."

"Bana değer veriyor olsaydın, onları birleştirmeme izin verirdin," diye tehdit ediyorum kendime ait olduğunu zar zor hissettiğim bir sesle. Sözcükler çıkar çıkmaz pişman oluyorum. *Bana ne oldu böyle?*

"Sana gösterdiğim şey bir şey ifade etmiyor muydu?" O kadar incinmiş görünüyor ki, bir an için tüm benliğimle ona güven vermekten kendimi alamıyorum. Bana onu yaralayabilecek bir güce sahipmişim gibi bakıyor ve bu da kararlılığımı yumuşatıyor.

Her ne kadar sağduyuma ters düşse de etrafından dolaşıp anahtarı komodinin üzerine bırakıyorum. Dr. Connolly'ye doğru geri dönüyorum ve ellerimi nazikçe göğsüne bastırıyorum.

Parmaklarım kazağının yumuşak kumaşında gövdesinin belirgin kaslarını izlerken, "Belki de hâlâ biraz kanıta ihtiyacım var," diyorum. Bana bakarken yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. İşte o zaman fırsatı değerlendirip yüzünü benimkiyle buluşacak şekilde aşağıya çekiyorum.

Başlangıçta onu sersemletmiş da, dudaklarının benimkilerle birlikte hareket etmesi bir saniyeden az sürüyor. Öpüşmemizde çılgınca bir enerji var, bastırılmış hayal kırıklığı ve sonunda patlamasına izin verilen tutkunun bir karışımı. Alt dudağımı ısırmadan önce ağzına alıyor. Zevk ve şaşkınlıkla nefesim kesiliyor. Ellerim saçlarının arasından geçip köklerine yakın bir yerden sertçe çekiyor. Bu hoşuna gitmiş olmalı, çünkü beni yatağa doğru itmeden önce ağzıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Elleri belimi kavramadan önce kilit komodinin üzerinde gümbürdüyor. Pijamalarımı çıkarmak için onu bir anlığına geri itiyorum. Ev ceketimi çekip çıkarıyor ve ben giysilerimin geri kalanını hızlıca çıkarmadan önce bir kenara atıyor.

"Amelia," diye inliyor, sütyensiz ve iç çamaşırsız olduğumu fark edince. Elleri vücudumun hatlarını saygıyla izliyor, sahiplenici bir tarafı olsa da nazik olmaya özen gösteriyor.

"Evet, profesör?" Masumca sordum.

"Yüce " diyor gökyüzüne bakarak.

Pozisyonundan yararlanarak kemerini çözdüm ve külotunun içinden erektionunu avuçladım. Bu konuda kesinlikle bir eksiği yok.

Çıkardığı tek ses boğuk bir nefes.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyorum ve pantolonunu hızla çıkarıyorum.

Bana karşı koymuyor ve kısa süre sonra giysilerinin altında ne kadar geniş ve kaslı olduğunu anlayabiliyorum. Ellerim

Sert ve kalın uzunluğunun etrafında, onu kendime doğru yaklaştırırken nazikçe pompalıyorum. Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken arzuyla yanıyor. Elimi sikinden çekerek beni yatağa geri itiyor ve dizlerinin üzerine çökerek ağzını göbeğime doğru indiriyor.

Dilinin darbeleri ilk başta yavaş ve titiz. Benimle dalga geçiyor, benim ve ısırmaya çalıştığım tüm seslerin tadını çıkardığını bilmeme izin veriyor. Birkaç dakika sonra hızını artırıyor, ağzıyla bana tapıyor. Sıcaklık ve zevk içimde yarışıyor. Her saniyesinden zevk aldığı belli yüzüne bakıyorum. Sanki vücudumu yıllardır tanıyormuş gibi, beni o kadar sert ve hızlı boşaltıyor ki bacaklarım titriyor. Dilini kullanarak daha da fazla zevk almamı sağlarken onları sabitliyor.

"Ian, lütfen..." Yakınlarda başka çadırlar olduğunu bildiğim için sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Onca insan arasında Ian Connolly ile böyle hissetmek beni şok ediyor. Yine de daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*. Bedenim ve ruhum onunla tamamen birleşmek için çılgık atıyor.

Bana gülümsüyor, dudakları tahrik olduğumun kanıtıyla parlıyor. Yatağa tırmanıyor ve ben onu sırt üstü yatması için itiyorum. Onu bu şekilde istiyorum. Beni sikerken kontrolün bende olmasını istiyorum.

Kalın kalçalarının üzerine oturarak kendimi ona bırakıyorum, bana verdiği gerginlik ve ezici dolgunluk hissinin tadını çıkarıyorum. Ağızlarımız zevk ve şok içinde hafifçe ayrılmış olarak birbirininkini yansıtıyor. Bir anlığına, MDS4A iskeletinin içi boş göz çorapları ve çılgık atan ağzının görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Kalçalarımı dalgalandırarak ve Ian'ın vücudunun bana verdiği zevki kovalayarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bir anlık dikkat dağınıklığımı fark ettiyse de belli etmiyor. Başparmağını klitorisime götürüyor ve hareketlerime uygun olarak tıngırdatmaya başlıyor. Ona sürtünüyorum ve o da giderek artan bir hızla içime giriyor. Boştaki eli saçlarıma dolanıyor ve beni aşağı çekiyor, ta ki vücutlarımız birbirine o kadar yapışıyor ki, her birimizin nerede başlayıp nerede bittiği belli olmuyor. Bunun ne kadar doğru hissettirdiğiyle ilgili bir şey bana Ian ve benim her zaman böyle birbirimize giden yolu bulmamız gerektiğini söylüyor.

"Amelia, yapacağım-" diye uyarıyor daha hızlı hareket etmeye başlarken. Ağzımı onunkine bastırıyorum ve boşalırken iniltisini yakalıyorum.

Emredici dokunuşuyla klitorisimi ovuyor ve ben onun etrafında hiçliğe karışıyorum. Ben doruğa ulaşırken Ian çığlıklarımı bastırmak için bir eliyle ağzımı kapatıyor.

Elini çekip yüzüme baktığında, ikimiz de belki de ilk kez birbirimize içtenlikle gülümsüyoruz. Bir çeşit eve dönüş.

Uykusuzluk beni rahatsız ediyor.

Ian'ın düzenli nefes alış veriş saatler önce beni uyutup kendimden geçirmiş olmalıydı ama zihnimi kapatamıyorum. Objeleri düşünmeden edemiyorum. Anahtar bana şarkı söylüyor, kilitle birlikte olmak için yalvarıp yakarıyor. Ses gittikçe yükseliyor ve tonu kafatasımı delip geçiyor.

Birlikte olmaları gerekiyor.

Ayrılmaları bir sorun.

Düzeltilmesi gereken bir sorun.

Sadece benim düzeltebileceğim bir sorun.

Ian'ın ağır kolunu belimden kaldırıyorum ve kendimi yataktan dışarı atıyorum. Ona bakarken, burada rahatsız edilmeden yatarken ne kadar huzurlu olduğunu takdir ediyorum. Parmaklarım yüzünün çizgilerini takip etmek istiyor ama onu uyandırmaya cesaret edemiyorum. Onu uyandıramam. Beni durdurmaya çalışacağını biliyorum. Gürültü yapmamaya dikkat ederek ev ceketimi alıyorum ve çıplak vücuduma sarıyorum.

Ne kadar yakışıklı ve zeki olursa olsun, anlamıyor. Anahtar ona bana söylediği gibi şarkı söylemiyor.

Eğer , o da aynısını yapardı.

Eserleri yatağımın başucundaki masadan alıp gecenin karanlığında dışarı çıkıyorum. Yapmak üzere olduğum şeyle ilgili bir şey doğuştan özel hissettiriyor ve Ian uyuyor olsa bile, onun huzurunda yapılmaması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Dışarıda gökyüzü zifiri karanlık ve rüzgâr dinmiş durumda. Sanki tüm ada nefesini tutmuş bekliyor.

Bir aşığın dokunuşunun yumuşaklığıyla anahtarı kilide yerleştiriyorum. Eve dönüş gibi geliyor, sanki binlerce yıldır yapıyormuş gibi. Eski bir yanlış düzeltiyorum.

Yumuşak bir klik sesiyle anahtarı çeviriyorum.

Rüzgâr büyük bir gürültüyle kampa doğru esiyor ve neredeyse çadırları kazıklarından sökecek. Rüzgâr asırlarca sürecekmış gibi geliyor ve dışarıdaki sıcaklık düşmeye başlıyor. Karanlığın içinden, rüzgâr bir kez daha tehditkâr uğultular çıkarmaya başlarken ayağımın altındaki zemini süslemeye başlayan kırağları görebiliyorum. Aklımı kaçırıyor olabilirim ama sanki rüzgârla birlikte başka bir şey daha uluyor gibi geliyor.

"Amelia!"

Dönüyorum ve Ian çadırının girişinde duruyor, ışık onu arkadan aydınlatıyor. Altımızdaki zemin sarsılmaya başlayınca gözleri açılıyor.

Elimdeki kilit ve anahtarı görünce bronz teni solgunlaşıyor. "Tanrı aşkına ne yaptın sen?"

Uğultu daha da artıyor ve dehşetle sesin *MDS4B'nin* iskeletinin durması gereken yerden geldiğini fark ediyorum.

Karanlığın içinde kaynıyorum. Ondan ayrılmak her şeyi kaybetmek demek. Onsuz Arafta var olmak, beni gönderebilecekleri tüm cehennemlerden daha kötü. Bir zamanlar kişinin içi boş bir kabuğuyum. Adımı bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim o ve ondan ayrıldığım için duyduğum öfke. Beni ileriye götüren tek şey bu. Bu sonsuz hiçlikte ileriye doğru. Önümdeki boşlukta bir çatlak oluşuyor. Asırlardır ilk defa ışık içeri sızıyor. bir açıklık oluşuyor. Orada bana doğru uzanan yumuşak elini görüyorum. O burada. Sonunda, o burada. Beni almaya geldi.

Hikayenin geri kalanının kilidini açmak ister misiniz? Amelia ve Ian henüz bitirmedi.

Daha fazlası için bizi izlemeye devam edin...

benim ol

...

Violet Pearce

Bunun için zamanım yok, seni küçük pislik.

Büyükannemin köpeği -bacaklı bir sosise köpek denebilirse tabii- kaçtı. Charlie'nin *iki* saniyeliğine dışarı çıkmasına izin verdim ve ayaklarımı kışlık botlarımın içine sokup verandaya çıkmayı başardığımda, o gitmişti.

Tekrar.

Büyükanneme Florida'daki karavanında henüz ulaşamadım. Babam sonbaharda vefat etti ve bu konuda garip bir şekilde neşeliydi - iyi bir hayat yaşadığını, iyi bir ölümle öldüğünü ve şimdi onun için cehennemden kaçma zamanının geldiğini söyledi, çünkü "Kar üfleme fetişi olan babandı, ben değil!"

Plastik vizörünü ve poker fişlerini çıkardı ve onu outlet alışveriş merkezine götürmemi istedi, orada iğrenç miktarda elastik bel bantlı diz boyu şort satın aldı ve sonra onun yaşındaki kadınlar için "mükemmel bir kar kuşu topluluğu" seçen bir seyahat acentesine oturduk.

Ajana cehenneme gitmesini söyledi. Kışlarını bir grup tavukla gıdaklayarak geçirmekle ilgilenmediğini ve yeni bir omuz setine bakmak istediğini söyledi.

Sonunda ona bir ev bulmuştuk ama yerleşene kadar Charlie'yi geride bırakmak istemişti. Bir ya da iki ay boyunca ona ve eve bakmamın sakıncası olup olmadığını sordu.

"Zaten artık hepiniz evden çalışıyorsunuz! Temiz hava sana iyi gelecektir, Samantha. Bilgisayar başında çok fazla zaman geçiriyorsun ve sevmek için yeterince zamanın yok."

"Bir kariyer inşa ediyorum büyükanne," dedim kaşlarımı çatarak.

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Kariyerini uzun zaman önce yaptın canım. Hanımefendinin bahçesiyle ilgilenecek birine ihtiyacın var."

"Erkek arkadaşım olmaması, kadın bahçemle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor" -küçümsedim- "kadın bahçemle ilgilenmiyorum".

Büyükanne elini omzuma koydu. "Seni seviyorum Samantha. Seviyorum. Ama doğru düzgün bakıyor olsaydın, ormanın ortasında tek başına köpeğime bakıcılık yapmayı kabul etmezdin. Çok uzun zamandır kendini kilit altında tutuyorsun. Birine anahtar vermenin zamanı geldi. Bırak biri *tohum eksin*."

Neşeyle çantalarını aldı ve kendisi için sipariş ettiği havaalanı limuzinine doğru merdivenlerden indi *zaman bir tane sipariş etmek* istemişimdir, demişti- renkli camların arkasında kaybolurken bana bir öpücük kondurdu.

İşin sinir bozucu tarafı, haksız da değildi. Yattığım son birkaç erkeğin adını hatırlayamıyordum. Ve kesinlikle seksi de hatırlayamıyordum. Bir tüp tuzlu kraker yemek gibiydi - gerginliğimi aldı ama beni rahatsız edici derecede kuru yaptı ve bir saat sonra tekrar acıktım.

Charlie ertesi sabah kaçtı. Kırk beş dakikamı büyükanne arazisini çevreleyen ormanda dolaşarak, onun adını haykırarak ve bir torba ödül maması sallayarak geçirdim. Sonra eve geri dönmeden önce ilkel küfürler ederek beş dakika daha geçirdim ve tam doksan saniye ağladım.

Döndüğümde verandada oturuyordu, kırıışmış av köpeği gözleri evrenin kraliçesiymişim gibi bana bakıyordu, uzun sarkık kulakları ağaç özüyle kaplıydı.

Ona kötü köpek dedim. Bana gibi baktı.

Bu sabah, onu gözetimsiz bırakmanın muhtemelen en iyi fikir olmadığına karar vermişim. Ama o otuz lanet saniye-

"S.KTİR!" Bağıriyorum. Ama ağaçlar cevap vermiyor.

Programım var, Charlie. Bir kıza yardım et.

Uzun ve dramatik bir duyuyorum, tıpkı Charlie'nin her zamanki bakışları gibi ve hızlanıyorum. Eğer şanslıysam, 10:30'daki toplantıya yetişirim.

Bir virajı dönerken bir uluma daha duyuyorum, ardından bir motor sesi geliyor. Paslanmış balıkçı teknelerinin sıralandığı aşırı büyümüş bir araba yolunun sonunda duraklıyorum - babam onlara teneke derdi, yalnız balık tutmak için harikalar - hepsinin motoru yok.

Garaj yoluna çıktım. *Tabii ki, Charlie yerel hödüğü ziyaret ediyor. Harika.*

Charlie korkunç görünümlü siyah bir köpekle yan yana duruyor. Kalbim güm güm atıyor -Charlie'nin bacakları o kadar *küçük* ki ve o canavar hiç denemeden onu bir dal gibi kırabilirmiş gibi görünüyor- ve Charlie'nin tahnit olarak ne kadar daha iyi görüneceğine dair düşüncelerim yüzünden kendimi korkunç derecede suçlu hissediyorum.

Cehennem köpeği sonunda beni fark etti ve dimdik durdu, kulaklarını dikti, göğsünü kabarttı.

"Heeeey, dostum," diyorum gergin bir şekilde. "Ben Charlie'nin bir arkadaşıyım, tamam mı? Lütfen bana saldıрма ve yüzümü şapka olarak takma?"

Başını yana eğip beni inceliyor ama Charlie arkasından çıkıp bacaklarımı pençelemeye çalışıyor. Canavar rahatlıyor ve ben de nefes alıyorum.

Charlie pantolonuma çamur bulaştırıyor.

"Onun şapka takan türden bir köpek olduğunu pek sanmıyorum," diyor arkamdan bir ses.

İrkildim ve arkamı döndüğümde elinde İngiliz anahtarı tutan uzun boylu bir adamın endişe verici bir şekilde yakınımda durduğunu gördüm.

Düşünceli görünüyor. "Sanki... o çok yakışıklı. Gerçekten bir şapkaya ihtiyacı var mı? Bence fazla abartılı olur. Anlarsın ya?"

Yakışıklı kelimesini duyunca hayvan hemen canlanıyor ve kocaman kuyruğuyla beni kırbaçlayarak yanıma koşuyor. Adam çömeliyor ve kulaklarını kaşıyor, köpek de sarı sakalının ucunu mutlu bir şekilde kemiriyor.

"Çok yakışıklı bir çocuksun, değil mi? Ne kadar yakışıklı bir çocuksun, değil mi?"

Charlie de oraya ilerliyor ve adam da kulaklarını kaşıyor.

"Ve siz, Bay Charlie, *çok* seçkinsiniz!" diye . "Evet, çok *karakterli*! Yessss!"

Bir noktada çenemin Alaaddin'deki Cin gibi açık kaldığının farkına varıyorum ve durum karşısındaki genel şokumu -küçümsememi-dizginliyorum.

Erkek topuzuna bakıyorum. Charlie Hunnam'a benziyor ve bir Viking ulusal sörf şampiyonu doğurmuş. *Harika.*

Kim koyun derisi astarlı kot ceket giyer ki?

Kim GÖMLEKSİZ koyun derisi astarlı kot ceket giyer ki?

Göğsünün ve karın kaslarının hatlarına dalıp gidiyorum. Neredeyse her zaman profesyonel meslektaşlarımla yatağa girerim, sabah özetlerini, defterlerini ve gazetenin mali bölümlerini okurken koşu bandında koşan zayıf spor salonu tipleriyle. En son ne zaman bu kadar iri yarı bir adama *dokunduğumu* hatırlamıyorum.

Bana bakıyor, sıcak çikolata kahverengi gözleri parıldıyor. "Charlie'nin her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır, değil mi oğlum?" Elleri ayırıyor ve iki köpeği de aynı anda kaşır. "Evet! Bu doğru! Yeni bir arkadaşımız var!"

Öksürüyorum.

Neden boynuna bakıyorum?

Boynu neden bu kadar kalın? Nasıl

koktuğunu merak ediyorum... Siktir.

Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Gülümsemesi neredeyse göğüs kasları kadar büyük ve parmaklarının ötesine uzanıp onlara dokunma dürtüsüyle savaşıyorum. Sadece birazcık.

Birazcık.

Boğazımı temizliyorum ve el sıkışıyoruz.

"Stella gibi bir büyükanneye sahip olduğun için çok şanslı bir kadınsın," diyor coşkulu bir tokalaşmayla. Gözlerimin içine bakıyor. "O iyi bir hanımefendi!"

İyi bir bayan mı?! Kim "iyi bir bayan" der ve bu konuda şaka bile yapmaz? Kaşlarımı çattım. "Köpeğinin beni yemeyeceğine hâlâ ikna olmadım."

İkimiz de sırt üstü yuvarlanmış, dili ağzından dışarı sarkmış, dört ayağı da havada olan siyah köpeğe bakıyoruz. Kuyruğu başından beri hiç durmadan sallanıyor ama biz ona bakar bakmaz hızlanıyor, sanki dikkatimizi verdiğimizizi biliyor.

İçimi çekip Charlie'nin tasmaına uzanıyorum ve tasmayı ucuna takıyorum.

Hemen yere yattı. Yine tahnitçilikle ilgili hayaller kurmaya başladım.

"Sanırım buralarda takılıyorsun?" diyor adam, benim köpek yığınımına bakarak.

Kurtların soyundan geliyorsun, Charlie.

"Gitmem gereken yerler var," diyorum ekşiyerek.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ormanın ortasında ama değil mi?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "Bir toplantım var."

"Ormanda..."

"Hayır."

Kaşları çatılıyor ve kafası karışmış görünüyor.

"*Sanal olarak*. Sanal bir toplantım var."

"Oh," diyor, kaşları hala çatık. "Buradaki internetin bunun için yeterince iyi olduğundan emin misin?"

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. *Bu da ne demek şimdi?* Her neyse. "Tamam Charlie, gitme zamanı dostum." Yakasına yapışıyorum ama kıpırdamıyor.

"Adın ne?" diye soruyor dostça, sanki ben açıkça sinirli, açıkça aceleci ve açıkça *lanet köpeğimi işbirliğine ikna etmeye* çalışmıyormuşum gibi.

"Samantha."

Bana bakıyor, sanki adını sormamı bekliyormuş gibi.

Sormadım.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Öfkelendim, sinirlendim.

İki parmağını ağzının her iki köşesine sokuyor ve ıslık çalıyor, sesi duman alarmına benziyor. Ben irkiliyorum ama iki köpek de dikkat kesiliyor, bir tatbikat ustası gibi ona bakıyorlar.

Bir rüzgâr esiyor ve uzun sarı saçlarından kopan birkaç tel yüzüne doğru savrulup ensesine takılıyor. Onları fırçalamak için elini kaldırıyor, ceketini daha da açılıyor. Bronz, çilli bir ten üzerinde sarı göğüs kılları... Bana *Bane*'i hatırlatan kalın bir gövde... Üzerinde peynir rendeleyebileceğiniz kalça kemikleri...

"İyi misin?" diye soruyor, hem kendisi hem de köpeği aynı anda başlarını eğiyor.

Göz kırpıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet! Şeftali gibi." *Bunların üzerine gerçekten peynir rendeleyebilir misiniz?* ", Charlie..."

Garaj yolundan geri dönerken arkamızdan seslendiğini duyuyorum ve duraklıyorum. "Ne?" Omzumun üzerinden bağıriyorum.

Yukarı doğru işaret ediyor. "Fırtına!" diyor.

Gülümseyip başımı sallıyorum, çünkü belli ki o bir embesil ve nefesimin altında kadınlar için böyle görünen *ama konuşmayan* seks robotu işi kurmakla ilgili homurdanıyorum. Ve köpeklerden nefret ediyorum.

Yemin ederim Charlie bana gözlerini deviriyor.

"Ben-ne zaman-"

Alnımı mutfak masasına koyup birkaç kez vuruyorum. İnternet o kadar berbat ki Zoom'um *Tetris* oyununa benziyor ve herkesin sesi nöbet geçiren bir robot gibi çıkıyor. Cep telefonum yanımdaki masada titriyor ve başımı kaldırmadan hoparlöre basıyorum.

"Yani..." Peter neşeyle "Sanırım taşranın tadını çıkarıyorsunuz?" diyor.

İç çekiyorum. "Bu harika."

"Bir çözüm bulana kadar haftanın geri kalanında toplantılara ben bakacağım. Ben-" ama ben yokken işimi nasıl yapacağını *agresif* ayrıntılarla mutlu bir şekilde anlatırken sadece yarım yamalak dinliyorum.

Belki de emekli olmalıyım.

Uyanık olduğum saatlerin yüzde doksanının kariyerime adanmış olduğunun bilincinde olarak homurdanıyorum. Çalışmıyor olsaydım var olur muydum emin değilim. *Eğer bir CFO ormanda ölürse ve bunu duyacak kimse yoksa...*

BANG!

Sırıyorum ve Charlie koltuktan düşüyor, hırıltılı bir şekilde havlamaya başlamadan önce kendini sarıyor, iğrenç bir şekilde korkunç olmayan tüyleri sırtında yükseliyor. Birden kendimi, önce çişini yapmış olabilecek bu şişko sosis yerine Man Bun'ın Canavar İt'ine sahip olmayı dilerken buluyorum. *Bu son mu? Baltalı katil tarafından öldürülmek gerçekten bir şey mi?* Ben hep bir toplantı odasına gireceğimi düşünmüştüm. Öylece yere yığılıp öleceğimi.

BANG!

Tekrar duyuyorum ve tüylerim diken diken oluyor; Charlie kapıda manyakça hırlıyor.

"Her şey yolunda mı?" Peter kulağıma soruyor. "Öldürülmek üzereyim," diye fısıldıyorum. "Kim tarafından?" fısıldıyor.

BANG!

Charlie mide bulandırıcı bir uluma çıkarıyor ama ben kaşlarımı çatıyorum. Patlamalar ritmik geliyor. Her seferinde aynı. Ön kapıya doğru sürünüyorum ve dışarı bakıyorum; paslanmış, kırmızı bir kamyonet ve verandadaki merdivene çıkmış, elinde uyduya benzeyen bir şey tutan çok uzun boylu, çok sarışın bir peynir rendesi görüyorum.

"Hâlâ hayatta mısın?" Peter fısıldar.

"Seni geri aramam gerek."

Telefonu kapattım ve kapıyı açtım. Charlie hızla yanımdan geçip gidiyor, *kendi verandamda dikildiğimi* görünce şaşırmış gibi bana bakan Chesty McPec-erson'a poposunu sallamaya başlayınca tüyleri anında *diken diken* oluyor.

"Oh! Selam!" diyor.

Daha fazla açıklama bekliyorum ama o sadece bana bakıyor. Altmış saniyelik bir sessizlikten sonra, ki bunu *hiç* de garip bulmuyor gibi görünüyor, içimi çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Uydu kurulumu."

"Uydu kurduğunuzu görebiliyorum. Neden büyükannemin verandasına uydu yerleştiriyorsunuz?"

"Burada en iyi çekimi yaptığı için mi?"

Onu öldüreceğim.

Hâlâ bana bakıyor. "Starlink'i yıllar önce aldım ama bir türlü kuramadım. Toplantı falan yapman gerektiği için senin için daha faydalı olabileceğini düşündüm."

Lanet olsun.

Tam özür dilemek ve düşünceli olduğu için teşekkür etmek için ağzımı açacaktım ki cebinden bir şey düştü ve yere . Charlie onu almak için ayağa fırlıyor ve sonra bana doğru koşuyor -kuyruğunu sallayarak- ve onu ayaklarımın dibine bırakıyor.

"Bu bir... hacky sack mi?" İnanamayarak sordum.

"Evet!" diyor mutlu bir şekilde gülümseyerek. Uzanıp onu alıyor, havaya fırlatıp ayağının üstüyle yakalamadan önce birkaç kez dizinde zıplatıyor.

Charlie sevinçten bayılacak gibi görünüyor.

Kapıyı kapattım ve ikisini de verandada bıraktım.

Öğleden sonrasının geri kalanı, sinir bozucu derecede net sesle bitmek bilmeyen toplantıların bulanıklığı içinde geçti. Çoğunda Peter'ın liderlik etmesine izin verdim, çünkü net bir görüntü ile tekrar giriş yaptığımda yüzündeki ifade küçük çocukları ağlatabilirdi. Ben arkada oturuyordum ve tüm ağır işleri o yapıyordu, sadece takıldığı ya da açıklığa ihtiyacı olduğu zaman beni etiketliyordu. Beklenmedik derecede keyifliydi.

Tüylü pijamalarımı giyip kendime bir kadeh şarap koyduğumda rüzgâr şiddetini artırmış ve kar öyle sert yağıyor ki karanlığa rağmen camlar bembeyaz oluyor. Kaşlarımı çatıyorum, kar küreme makinesinin benzini olduğundan emin olmalı ve - *bilirsiniz* - *nasıl öğrenmeliydim* diye düşünüyorum.

Aklımdan Charlie'nin yakasına el yazısıyla bir not iliştiirmiş olan Sandık Tanrısı'na sorabileceğim geçiyor.

Elektriğiniz gelin.

Bu kadar. Tek söylediği buydu. Man Bun isim bırakmamış. Numara yok. *Fırtına. Elektrikler kesik.* Ne kadar yardımcı oldun, seni lanet olası neandertal. Belki bir dahaki sefere onu gördüğümde göğsünü yumruklar. *Encino Man* rolünü oynayabiliriz.

Şarabımın geri kalanını hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde yudumluyorum ve onun çıplak göğsünü göğsüme bastırma, ellerimi onun geniş omuzlarına koyma fikrinin amımı sıkıldığını görmezden gelmeye çalışıyorum...

Charlie inliyor ve kapıyı tırmalıyor.

"Bununla dışarı çıkmak istediğine emin misin evlat?" diye sordum. *Muhtemelen beni dinlemekten ve tekrar Mumya'ya gelmekten daha iyidir.*

Aman Tanrım. Büyükanнем haklıydı.

Elektrik kesiliyor ve kaşlarımı çatıyorum. Büyükanнемin teneke kutularının nerede olduğunu, kar küreme makinesini nasıl kullanacağımı ya da jeneratörü nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum. Ve şimdi görünüşe göre donarak öleceğim. Sadece ben, bir vibratör ve bir av köpeği.

Sinirle cep telefonumdan tekrar aramaya başladım ama büyükanнемin Florida'daki numarası hâlâ telesekretere düşüyordu. Ulaşıp ulaşmadığından endişe etmememin tek nedeni, üçte bıraktığı yedi dakikalık mesaj.

Dün gece sabah, kıyı havasının, margarinlerin ve yengeç bacaklarının erdemleri hakkında geveleyip duruyordu.

Charlie yine sızlanıyor.

"Tamam, oğlum! Tamam!" Çıplak ayaklarımı kışlık botlarımın içine soktuğumda ev karanlığa gömülüyor.

Sadece. Lanet olsun. Harika.

Charlie sonsuzluk gibi gelen bir süreyi işini yapmak için doğru noktayı seçerek geçiriyor, o sırada ben tamamen donmuş oluyorum. Kendime geceyi atlatabileceğimizi söylüyorum - ve atlatıyoruz da sayılır - ama sabahın erken saatlerinde nefesimi görebilecek şekilde uyanıyorum, Charlie kucağımda titriyor.

Bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve o bana bakıyor, gözlerinin altındaki küçük torbalar uykusuzluktan daha da şişmiş ve buna engel olamıyorum; öne uzanıp soğuk küçük kulaklarını kaşıyorum.

"Hırdavatçıya gitmeye ne dersin dostum? Bizim için jeneratörle ilgilenecek birini tutabiliriz."

Beni görmezden geliyor ve kığımın sıcak yerine kıvrılıp başını yorganın altına sokuyor.

Seni anlıyorum, dostum. Seni anlıyorum.

Dean's hırdavatçıdan ziyade genel bir mağaza ama jeneratör de satıyorlar. Kulübedeki paslı makineye bakılırsa, Gran'in yeni bir taneye ihtiyacı var.

Resepsiyondaki dokuz yüz yaşındaki adam bir tane seçmeme yardımcı oluyor ve kutuyu almak için arka odaya gitmeden önce bana bağlantıları yapması için "bir adam" gönderebileceğini söylüyor.

Yirmi dakika sonra hala bekliyorum ve son kullanma tarihinin geçmiş olabileceğinden biraz endişeliyim.

"Merhaba!" diye parlak bir ses geliyor arkamdan.

Onu görmezden geliyorum ve endişe verici derecede iyi stoklanmış kuş yemi reyonunda rahatça dolaşıyorum.

"Samantha?" diye bir ses geliyor.

Bir torba kuş yemi alıyorum ve arkasını okuyormuş gibi yapıyorum. "Manolya bülbülü için en iyisi bu," diyor.

Başımı çantadan kaldırmıyorum. "Tam da şey." "Kış için göç ediyorlar."

Çantayı rafa geri koydum. "Bize ulaşma olasılığı çok daha yüksek-"

"Ne tür kuşlar alacağım gerçekten umurumda değil." "O zaman neden kuş yemlerine bakıyorsun?"

Tanrı aşkına.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, küçükken dürbünüyle pencereye yapışmış, sürekli geyik ve adını bilmediği kuşları izleyen babamı düşünmemeye çalışıyorum.

"Şuna bak!" derdi, kaburgalarımın dirsek atarak, lanet olası sıradan bir bülbül için heyecandan nefessiz kalırdı. Büyükannem orman canlıları hakkında komik hikâyeler uydururdu; şişman olduğu için kendisine sataşılın Sincap Sylvester'ın ya da gagası çok gürültülü olduğu için kız arkadaş bulamayan Ağaçkakan Winston'ın sıcacık maceralarını anlatırdı.

"İyi misin Samantha?"

Gözlerimi açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Burayı sevmeyi ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum. Büyükannem ve babamla geçirdiğim hafta sonları için yaşırdım. Ağaçlardaki rüzgârın sesi, sonbaharın renkleri, güzel öğle yemeklerini hazırlayıp arazilerine sıkışmış yosun kaplı granit kayalıklara tırmanmak için. Babamla hayali ayı avları ve sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi dışkı yığınlarından geyik sürülerini takip çalıştığım için. Garajdaki çalışma tezgahında oturup, her zaman bozuk olan teneke kutusunu tamir ederken zulasından şekerlemeler aşırıdığım için.

Bir noktada, cep telefonu hizmetinin olmaması, zar zor çalışan çevirmeli internet ve büyükannem ve büyükbabamla takılma fikri beni ziyaret etmekten alıkoymaya yetti. Annex'teki dairemizde kalacak kadar büyüdüğümde, annem kendi başına gider ve beni bırakırdı. Kız arkadaşlarımla içiyordum, yatırımcı olmaya devam eden ve bu kesinlikle ilerleme kaydetmeyen oğlanlar tarafından garip bir şekilde elleniyordum ve temiz havaya en yakın olduğum yer metro istasyonuydu.

Ne oldu?

Son birkaç yıldır büyükannemi ve babamı neredeyse hiç ziyaret etmemiştim.

"Samantha?"

Gözlerimi kırıştıtırıp ona bakıyorum, sarı kaşları birbirine yapışmış, sakallı dudakları sinir bozucu derecede çekici bir kaş çatmayla aşağıya doğru dönmüş.

"İyiyim," diyorum.

"Yani... yüzün aksini söylüyor. Ama tamam."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Etrafta sık sık kadınların yüzlerini aşağılayarak mı dolaşıyorsun?" Omuz silkiyor. "Sadece güzel olanları. Seni mütevazı tutmak için."

Kendime rağmen homurdanıyorum ve o daha da sinir bozucu derecede çekici bir sırıtışla bana bakıyor.

"Ah!" diye hırıltılı bir ses geliyor. "Mükemmel! Samantha, bu kim-"

"-jeneratörümü kuracak mı?" *Çünkü tabii ki öyle.*

Yaşlı adam ellerini birbirine vurur. "Evet, gerçekten! Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"O benim kuş gözlem kulübümün üyesi," diyor gayri ciddi bir şekilde.

Moruk bana kaşlarını çatı. "Finans sektöründe çalıştığını söylediğini sanıyordum?"

"O haznedar."

Bacağına tekme atma isteğimle savaşıyorum.

"Bu ne zaman kurulacak? Charlie ve ben dün gece neredeyse donarak ölüyorduk."

Kaptan Neandertal yine kaşlarını çatarak bana tuhaf bir bakış attı. "Sana elektrikler gelmeni söylemiştim." Sesi sertti.

"Bana bir numara bırakmadınız."

"*Elektriğiniz kesikse* bir numara pek işe yaramaz."

Çenemi sıkıyorum. "Buna *hücre sel cihaz* deniyor."

"Yürüye bilirdin."

"Bir ayı tarafından yenebilirdim."

Yüzünü buruşturuyor. "Ayı mevsimi değil."

"Manolya bülülüyle birlikte göç ediyorlar?"

Yaşlı adamın kafası bir tenis maçı gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Yardım istemek dünyanın sonu değil Samantha. Burası şehir değil. Burada komşular birbirlerine yardım eder."

Burnumu çektim. "Yardım istemekte bir sorun yok. Beni rahatsız eden kar fırtınası sırasında etrafta dolaşmak. Cold Case Files'ın bir sonraki yıldızı olmak istemiyorum."

Homurdanı

yor. "NE?!"

"Cold Case Files..."

Ellerimi havaya kaldırdım ve hışımla dükkandan çıktım. Eve gidene kadar lanet olası jeneratörü almadan çıktığımı fark ettim.

"Bunu yapmana gerek yok," diyorum kendi kendime yüksek sesle. "Burada olmana gerek yok. Bin beş yüz kişiyi idare ediyorsun. Karanlıkta tek başına *bir* gece daha geçirebilirsin."

Onay için Charlie'ye bakıyorum. Sadece ayakkabı bağımı ısıırıyor.

Kendimi toparlayıp kapıyı çalıyorum, bir filmin boğuk sesleri sahaya yayılıyor. Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum, kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum, burnumun içi Vegas'taki bir frat boy'un ki gibi yanıyor.

Beklerken dişlerim takırdıyor ama cevap yok.

Sikerim böyle işi. Elimden geldiğince sert vurmaya başlıyorum ve gürültülü bir gümbürtünün ardından duyduğum en yüksek, en derin, gürleyen havlamayı duyuyorum. Charlie bağcıklarını bırakıp zıplamaya ve kapıyı pençelemeye, koklamaya ve kıcını oynatmaya başladı.

"Kim o?" Man Bun arıyor.

"Sydney Sweeney!"

Bir duraklama. "Seni tanıyor muyum?"

"Tanrı aşkına, burada kaç kişi olabilir ki?" Bağırıyorum.

"Samantha?"

"Umarım verandanda donmuş cesedimi bulduklarında seni cinayetle tutuklarlar."

Kilidin sesini duyuyorum ve kapı açıldığında parlak ışıpta göz kırpiyorum ve sonra-

"Siktir!" Köpeği Charlie'ye doğru koşup beni dizlerimden vururken bağırıyorum. Verandanın sağındaki kar setine kıcımın üzerine düştüm.

Yan tarafa eğilip elini uzatmadan önce Top Knot'un silüetinin kapı aralığını doldurduğunu görüyorum.

Ona salladım. "Hayır, hayır, değil. Burada dinleneceğim."

Sırıttı. "Emin misin? İçerisi daha rahat olabilir."

Kar kümesini okşuyorum. "Burada çok güzel kar var. Ben iyiyim."

Çıplak ayaklarıyla verandadan indi ve karda yanıma çömeldi. "Seni taşımamı ister misin?"

Gözlerimi kırıştıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. *Rüya mı görüyorum? George of the Jungle'ı izlerken mi uyuyakalmışım? Beynim Tarzan fantezisini bir üst seviyeye mi ?*

"Sen gerçek misin?" Ağzımdan kaçırdım.

Seksen milyon megavatlık bir gülümseme ile gülümsüyor, eğer kığımın üstüne yığılmamış olsaydım dizlerimin bağı çözülürdü. Öne doğru eğilip bir elini bacaklarımın altından, diğerini sırtımın arkasından geçiriyor ve beni kaldırıp göğsüne bastırıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, soğuk yanağımı sıcak tenine bastırıyorum, sarı göğüs kılları kirpiklerimi gıdıklıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu bir seri katil gibi koklamamaya çalışıyorum ama odun ateşi ve mazot gibi kokuyor. Bir an için bunun en güvenli koku kombinasyonu olmayabileceği aklımdan geçiyor ama bu öylesine şok edici ve çekici bir koku ki, alıştığım kolonya kokusundan çok farklı, çok yabancı. Bana Pops'u hatırlatıyor.

Babam... Gözlerimdeki ani yanma karşısında dehşete kapılarak burnumu çekiyorum ve evinin eşiğinden geçerken kollarının arasından sıyrılıyorum. Köpekler arkamızdan hızla geliyor ve parkenin her tarafına kar izleri bırakıyor ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor. Bu anlık çekişsizliği elimin tersiyle gözlerimi silmek için bir fırsat olarak değerlendiriyorum.

"Charlie," diyor sıcak bir şekilde. "Hoş geldin, dostum."

"Hey şimdi!" Cehennem Köpeği burnunu kığıma sokunca ciyaklıyorum. İleriye doğru kayıyorum ve tekrar I-Am-Taking-a-Political- Stand-Against-Shirts'e çarpıyorum.

Köpeğe gülümsemeden önce avuçlarını üst kollarıma koyuyor ve beni sabitliyor. "Bu biraz fazla tazeydi, dostum. Senin adını bile bilmiyor."

Kendinden çok memnun görünüyor.

"Senin adın ne?" Köpeğine soruyorum, istifa etmiş.

"Rick," diyor Chesty McBare.

"Köpeğinizin adını sormuştum, sizin değil." "Onun adı Rick."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Rick mi? Neden *Rick*?"
Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlıyor. "Hiç Mumya'yı izledin mi?"

"Çünkü ben... bir kütüphaneciyim!"

Ben film repliklerini söylerken . Viskisini yudumluyor.
-Yanımdaki kanepeye bir kral gibi yayılmıştı. Şu anda (hayal kırıklığı yaratacak şekilde) bir tişört giyiyor ama her güldüğünde esneyen karnının hatlarını, boynundaki kasların içime yasadışı olması gereken şeyler yaptığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Kayıyorum ve içkime bakıyorum - bir dilim portakal kabuğuyla tamamlanmış bir Old Fashioned - ve pijamalarım kururken bana ödünç verdiği gri eşofman altımdaki bir hapi karıştırıyorum.

Aleti pantolona değdi.

Karanlıkta gözlerini üzerimde hissediyorum, televizyonun titrek ışığı sakallı çenesine gölge düşürüyor. Ona bakıyorum ve yutkunuyorum.

"Bu mükemmel bir film," diyor usulca, ekrana bakmadan.
"Sevilmeyecek ne var ki?"

"Çok iyi," diyorum. Yüzüm morarıyor ve boğazımı temizliyorum.
"Yani, beni yener."

Sırıttırıyor. "İçin daha kötü malzemeler de var, biliyorsun."

İşte böyle öleceğim. Annemin mastürbasyonundan bahsederken dilimde boğulacağım.

"Rachel Weisz gerçekten bir şey mi?" .

"Fena değil," diyor gözleri yüzümde gezinirken, "ama ben sarışınları tercih ederim."

İçkisini bir kez döndürdükten sonra geri kalanını deviriyor ve bardağı tatmin edici bir *gümbürtüyle* yere bırakıyor. Jeneratörünün uğultusu beyaz gürültü, statik gibi ve kalbimin hızlandığını hissediyorum.

"Bu filmi kaç kez izlediğimi sayamıyorum bile," diyor. "Bu başyapıt bir tiyatro."

"Seni açıkça yanlış değerlendirmişim. Olağanüstü bir sinema zevkiniz var."

"Olağanüstü bir zevkim var, nokta."

Kahverengi kadife tembel çocuğunu gösteriyorum. "Şiddetle karşı çıkıyorum."

"O sandalyeye bir daha hakaret edersen, hak ettiğin şaplak için seni sandalyenin üzerine yatırırım."

"O sadece bir sandalye," diye alay ediyorum. *"Bir hakaret etmekten kimseye zarar gelmez."*

Koltuğuna uzanıyor ve bir elini başının arkasına atıyor. "Belli ki hiç doğru düzgün şaplak yememişsin."

Başımı arkaya atıp gülüyorum, kaburgalarımı acıtan ve kontrol edilmezse burnumu akıtan türden bir kahkaha. "Bankacıların şaplak atmayı pek sevdiğini sanmıyorum."

"Onların kaybı."

Burnumu çekiyorum ve başımı yana eğiyorum, gömleği belinden biraz yukarı çıkarken onu içime çekiyorum.

Yüzünü bana dönüyor, kalçalarını oynatıyor. Dizlerimiz birbirine değiyor.

Bizim. Dizlerimiz. Dokunuyor. Dokunuyor.

Oturmadan kolunu uzatıyor ve sarı saçlarımdan bir tutamı tutuyor, sanki kansere çare olacaktı gibi bakıyor.

Televizyonun mavi ışığında göğüslerimiz yükselip alçalıyor, yüzgeçleri metodik bir şekilde saçlarımı evirip çeviriyor, havayı elektrikleştiriyor, nefes alış verişlerimiz duyuluyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın Samantha," diyor, bakışları saçlarımdan yüzüme kayıyor. Odaklanmış görünüyor. *Ciddi.*

Burnumu kıvırıyorum ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. *Kim kadınlara güzel olduklarını söyler ki? Bana seksi demen ve göbek deliğimin klitorisim olduğunu düşünmen gerekmiyor mu?*

"Hey," diyor nazikçe, saçımı bırakıp yerine çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor, "bu seni neden rahatsız ediyor?"

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama çenemi daha sıkı kavırıyor. "Alışkın değilim sanırım," diye mırıldanıyorum.

"Hmm." Doğruluyor ama çenemi bırakmıyor ve başını yana eğiyor. "Bu utanç verici."

"Çoğu insan bana *Öfkeli Kaltak* der."

"Bu işler çok, I Tahmin et. Ama Ben olsam
gerçekten daha ziyade Sopa 'Beautiful' ile. "
Boğazımı temizliyorum. *Şu anda yutkunmak neden bu kadar zor?*
"Sadece Saman- bu iyi."

"Hiç adımı soracak mısınız?" diye mırıldanıyor, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti.

"Yabancı olmamızın daha iyi olacağını düşündüm."

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Gördün mü, bu benim için pek işe yaramıyor."

"Neden olmasın?" Nefes alıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Rick'e örnek olmaya çalışıyorum. Biliyorsun o çok yakışıklı. Kadınların ondan faydalanmasına izin veremem. Onu nesneleştirmediklerinden emin olmak istiyorum. Onu kendisi için sevdiklerinden emin olmak istiyorum."

"Eğer seni vücudun için kullanmak istediğimi ima ediyorsan, cevabım evet. "

Öne doğru eğiliyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Rick'e söyleme o zaman." Aradaki mesafeyi kapatıyor ve beni öpüyor.

Ağzı sert, talepkâr, ağırlığını kaydırırken benimkini kolaylıkla ayırıyor. Dizlerinin üzerinde üzerime çöküyor, tüm alanımı kaplıyor, elleri kaburgalarımın dolaşırken bedenimi sıkıştırıyor. Kavrayışı sıkı, beni sırtüstü yatırıp kalçalarını benimkilere bastırırken parmakları esniyor, dili ağzımın içine kayarken sert aleti kalçama saplanıyor. Tadı viski gibi.

İşte öpüşmek hissettirmeli.

Yer değiştirmeye, ona doğru dönmeye çalışıyorum, böylece göğüs göğüse geliyoruz, ama o beni daha sert öpüyor, beni geriye doğru eğiyor ve tüm havamı alıyor.

Elleri kaburgalarımın karnıma doğru kayıyor, parmakları eşofmanının kıvrılmış belinin altından geçip kalçalarımın aşağı kayıyor. Sızlanıyorum, kalçalarımı minderlerden yukarı kaldırıyorum, böylece onları benden daha hızlı çıkarabiliyor. Çıplak tenimi görünce inliyor, bacaklarımı ayırıp amıma bakarken siki eşofmanının içinde gözle görülür bir şekilde seğiriyor.

"Siktir," diyor sadece, sonra beni iyice açıyor ve dilini içime öyle bir sokuyor ki çığlık atabilirim.

Ağzı yarığımın yukarı doğru sert ve yavaş bir şekilde kayarken sırtım istemsiz bir şekilde yükseliyor, lanet olası tatlı zamanını alıyor ve tadını çıkarıyor. *Benim tadımı çıkarıyor.* Diliyle klitorisimin etrafında *sertçe* dönerken bacaklarım titremeye başlıyor.

Başım geriye doğru yuvarlanırken ağızımdan dökülen küfürler dizisine mırıldanarak onay veriyor. Aşağıda ne yaptığını bilmiyorum ama her ne yapıyorsa *lütfeñ tüm tanrılar aşkına asla durmasın*. Elim kafasının arkasını buluyor, parmaklarım kalın sarı düğümleniyor, amımı yüzüne terk edilmiş bir şekilde öğütürken onu bana daha sert itiyor.

Bir elini kıkımın altından geçiriyor, sanki oksijeni hiç duymamış ve zaten ihtiyacı yokmuş gibi tüm bedenimi ağızına doğru daha da sıkı çekiyor.

"Oh siktir, oh *siktir*-"

Başka kelimeler de bildiğime eminim ama şu anda iki kelimelik bir kelime dağarcığım var.

"*Kahretsin, kahretsin*-" *Şunu bir kelime haline getirin*.

Sanki yanıyor gibiyim, sanki tüm kan vücudumu terk etmiş ve doğrudan kaygan amıma akmış gibi. Ses çıkarma yeteneğimi kaybediyorum, inliyorum ve dilini beceriyorum, tenim hafif bir ter tabakasıyla kaplanıyor. Ve tam buna bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda, iki parmağını damlayan ıslak amımın içine sokarken aynı anda klitorisimi ağızına alıyor.

I. Lanet olsun. Patlayacağım.

Kalçalarım kulaklarına çarparak kapanıyor, amım o kadar sert titreşiyor ki parmaklarını tutmak için savaştığını hissedebiliyorum. Elini içime sokup çıkarırken klitorisimi emmeye devam ediyor... *Uçuyorum*.

İşte bu kadar. Ben öldüm. Ben .

Sonunda klitorisimi serbest bırakıyor ama parmaklarını bir tirbuşon gibi çevirmeye devam ediyor - o kadar yavaş ki neredeyse acıtıyor, sonunda yığılıp kalana kadar orgazmımı uzatıyor, kanepenin derinliklerine batıyor. Tüm kaslarım kasılıyor, bacaklarımın arasındaki ıslaklık uyluklarımda kayganlaşıyor. Bana bakıyor, gözleri şiddetle yanıyor ve sakalları benimle kaplanıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıyor ve eşofmanlarını iterek çıkarıyor, tişörtünü yırtıyor ve öne eğilip benimkini yırtıyor. Bana açgözlülükle bakıyor, sanki hayatında hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiş gibi.

"Lanet olsun, Samantha," diye homurdandı, belimden tutup beni bir bez bebek gibi ters çevirmeden önce.

Beni kanepenin arkasına bakacak şekilde konumlandırıyor, parmaklarını omurgamda gezdirirken dizleriyle bacaklarımı ayırıyor. Yapabilirim

Parmak uçlarında uyarılmışlığımlı hissediyorum, sanki üzerime gibi. Sanki beni onunla kaplıyor, bir hayvan gibi beni onunla işaretliyor.

Alnımı minderlerin üst kısmına yaslariken tüylerim diken diken oluyor. Tek yapabildiğim nefes nefese kalmak, kalçalarımından aşağı damlamaya devam ederken beklentim artıyor.

Arkamdaki kanepeye diz çöküyor, vücudumun etrafındaki tüm alanı kendisi için talep ediyor, tıpkı amıma yapacağını bildiğim gibi.

Sanırım bu senin. Ben seninim.

Sanki beni duyuyormuş gibi göğsünü sırtıma indiriyor, siki girişime doğru ilerliyor, dudakları boynumu bulurken saçlarımı kenara itiyor. Sakalları nemli ve benim gibi kokuyor. Ağzını boğazımın sütunu boyunca kaydırıyor, ellerini kollarımdan bileklerime geçiriyor ve arkamdan çekiyor. Bir eliyle onları kavlıyor, diğeri önümde dönüyor, kolu göğüslerimin arasında ve geniş avucu boynumda.

Sadece biraz baskı. Sadece *küçük* bir sıkışma. Ve sonra neandertallerin bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüren bir homurtuyla içime kayıyor.

Sikeyim.

Kalçalarının etrafında dönerek, tüm sinir sistemimi alt üst eden sert ve sabit bir ritimle içime girip çıkmaya başlamadan önce büyüklüğüne alışmam için bana bir şans bile vermiyor. O da terlemeye başlıyor, kokusu yoğunlaşıyor, baş döndürücü bir kokteyl, her parçam başka bir serbest bırakma için ağrıyor. Acımasızca, titreyen kaslarımı ya da gergin inlemelerimi umursamadan içime pistonluyor.

Bu çok fazla. Bu çok fazla. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki beni ikiye ayıracakmış gibi...

"Dayanabilirsin bebeğim," diye mırıldanıyor, parmaklarını boynuma dolayarak. "Bunu kaldırabilirsin."

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen..."

"Yapabilirsin," diye homurdanıyor, sesi sert.

Sikeyim. Siktir siktir siktir-

"Lütfen," diye inliyorum. Ne için yalvardığımdan emin değilim. Durması için mi? Gelmesi için mi? *Beni* boşaltması için mi? Hiçbir fikrim yok, sadece yalvarmam gerektiğini biliyorum.

Lütfen.

Ellerimi ve bırakıyor, kalçalarımı kavlıyor, otururken açılarını ayarlıyor. Hava terden sırlıklam olmuş sırtıma serin geliyor,

Parmaklarım kan akışının geri dönüşüyle karıncalanıyor, ama hareket edemedim - hiçbir şey yapmadan - avucunu kık yanağıma koyuyor ve bana vurmaya devam ederken başparmağını amıma sokuyor.

Bu esnemeyle başım yukarı fırlıyor ve ona bakmak için arkamı dönmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Sırılsıklam ıslak başparmağını göt deliğimin etrafında dolaştırıp içime iterken bana bakıyor.

"JESUS FU-"

Cümlemi tamamlayamıyorum, kelimelerim uçup gidiyor, vücudum bir inliyor ki neredeyse bir ıııııııı dönüşüyor, sertleştini, kendini içime bıraktığını hissediyorum ve vücudumun daha önce hiç bulunmadığım bir yere doğru uçtuğunu hissediyorum.

Dolgunluk hissiyle her şeyim kasılıyor, amım kalın sikinin etrafında gerilmiş, başparmağını kıkıma sokup çıkarırken onu sağıarak kurutuyor. O kadar sert boşalıyorum ki, lanet lekeler görüyorum.

Aradan biraz zaman geçtiğini fark etmem bir dakikamı aldı. Bana mırıldanıyor, ne kadar sıkı olduğumu, kıkımın ne kadar mükemmel olduğunu, *çok iyi yaptığını* söylüyor. En son ne zaman birinin bana bir şeyde iyi olduğumu söylediğini hatırlamıyorum bile ve kızarıırken yanaklarıma kan gittiğini hissediyorum.

"İşte ," diyor ve eğilip beni usulca öpüyor. Başparmağını yavaşça çekerken aynı zamanda dışarı çıkarıyor, her şeyin bir anda içimden kayması neredeyse içeri girdiğı zamanki kadar iyi hissettiriyor.

Belimin üst kısmını kavlıyor ve beni kanepeye sırt üstü yatırıyor, yanıma çöküyor ve başını elinin üzerine koyuyor.

"Senin adın ne?" diye sonunda.

Bana gülümsüyor, o seksen milyon megavatlık gülümsemesiyle, işaret parmağını bacaklarımin arasına geri sokup her ikimizin dölüyle kaplıyor.

Karnıma bir şeyler çizmeye başlıyor ve görmek için başımı kaldırmaya çalışıyorum, *beni felç ettiğı* için harfleri hissedemiyorum ama çok yorgunum ve yapamıyorum.

"Sadece söyle bana?"

Yalvarıyorum. "*Lütfen.*" Işıldıyor.

"Ben Frank."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerimin yeniden yanmaya başladığını hissediyorum.

Kaşlarını çatıyor ve saçlarını terli alnından geriye doğru itiyor.
"Sorun ne bebeğim?"

"Frank babamın adıydı."

Yakınıma eğiliyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor. Yakınına sokuluyorum, kendimi göğüs kaslarına yaslıyorum, böylece ellerinin çalışmaya devam edişini izleyebiliyorum. Tenimde izini sürdüğü harfleri görebiliyorum.

Onlar *benim* büyülerim.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun!" Büyükanne bağıyor. İrkiliyorum ve telefonu kulağımdan uzak tutuyorum. "Yasal bir tatil olmadığını biliyorum ama gerçekten öyle olmalı, biliyorsun. Sevgililer Günü'nde *yapılacak işten* daha önemli şeyler var."

Sırıtiyorum. Peter son iki haftadır işleri yürütüyor. Arada sırada yaptığı kontroller ve bolca cesaretlendirmeyeyle oldukça eğleniyor gibi görünüyor ve -*şok* edici bir şekilde- *ben de öyleyim*.

Gran tuts. "Oğlum nasıl?"

"Charlie iyi büyükanne," diyorum. "Şu anda Rick'le küçük bir boğuşma yaşıyor."

"*Charlie'yi* sormuyordum," dedi kızgın bir ifadeyle. "Hayır, Dorothy hakkında soruyordum! Aspik jöle *değildir*!"

Arka planda tartışan yaşlı kadınların sesine gülüyorum.

"Oh, Samantha!" Büyükanne dedi ki. "Tanrı biliyor ya, yıllardır böyle güldüğünü duymamıştım." Sesini alçaltıyor. "Kadın bahçene mi bakıyordun?"

Müstakil garajında bir kamyon motorunun üzerine eğilmiş, çıplak göğsündeki motor yağı lekesi koyun postu yakalarının arasından dışarı fırlamış, ağaçlardaki rüzgar hoş bir ninni gibi gelen Bay There's-No-Such-Thing-as-Too-Many-Orgasms'a gülümsüyorum.

"Kendime bir bahçıvan bulmuş olabilirim," diyorum.

Büyükanne homurdanıyor. "Tanrı'ya şükür!" diye homurdanıyor. "Senin Frank'le tanışmanın zamanı gelmişti! Gitmeliyim tatlım, Bingo gecesi var ve Matilda'ya göz kulak olmazsam biri gözünü kaybedecek. O hile yapıyor, biliyorsun!"

Telefonu kapatıyor ve ben de Charlie ile Rick'in Frank'imin etrafında daireler çizmesini izliyorum.

Bahçemin anahtarını bir sosisliye vereceğim hiç aklıma gelmezdi.

acknowledgments

Öncelikle teşekkür ederiz, Okuyucu! Kısa öyküler herkesin harcı değildir ve Cupid ve Alma, Griffin ve Maisie (ve Noah), Jade ve Lucas, Julia ve Harry, Amelia ve Ian ve Samantha ve Frank'e bir şans verdiğiniz için minnettarız. Umarız en sevdiğiniz yazardan kısa bir öykü okumayı sevmişsinizdir ve belki de yeni birini keşfetmişsinizdir. Umarız herkes için bir şeyler vardır.

Alexandra Yazarlar Merkezi Derneği'ne, mecazlar ve HEA'lar hakkında konuşurken buluşmamız için güzel ve ilham verici bir alana erişim sağladıkları için teşekkür ederiz.

Simons & Glade Book Design tüm karamsar neon imgelerimizi bu inanılmaz kapakla hayata geçirdi. Normal mesai saatleri dışında ekranınızda yüz galerimizle yaptığınız Zoom görüşmeleri için teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, teşekkür etmemiz gereken birkaç beta okuyucu var. Lucy T., The Hand-Off'taki İngilizcelerin testi geçtiğinden emin olduğu için. Stephanie, Kat, Em ve Laetitia'ya bizimle kaldıkları ve bir, iki ya da tüm öyküleri gözden geçirecek zamanı buldukları için.

Eşlerimiz ve ortaklarımız - bize yazmak ve yaratmak için zaman ve alan sağladıkları için teşekkürler.

Wild Rose Romantics'in diğer üyeleri, bu küçük yolculuğumuzda bize destek olduğunuz için teşekkür ederiz.

Son olarak, birbirimize teşekkür etmek istiyoruz. Altı yaratıcı, parlak kadın bir araya geldiğinde, birbirlerini desteklediklerinde ve birbirlerini zorladıklarında harika şeyler oluyor. Bundan sonra olacaklar için şimdiden sabırsızlanıyoruz.

yazarlar hakkında

Yazarlar Wild Rose Romantics adlı bir yazı grubunun parçasıdır.

İki haftada bir takılıyor, hayatı konuşuyor ve umarım biraz da yazı yazıyorlar. Luna, Ellory, Marlee, Mimi ve Ivy Alberta'da yaşarken Violet şu anda Ontario'da ikamet ediyor ve onursal bir Wild Rose. Hala onu batıda bize katılması için ikna etmeye çalışıyoruz.

Hepimizi Instagram'da bulun! Merhaba demenizi çok isteriz.

Luna Day: @lunadaywrites
Ellory Douglas: @authorellorydouglas
Marlee Ryan: @authormarleeryan
Mimi Gunn: @mimigunnbooks
Ivy Dawes: @authorivydawes
Violet Pearce: @violetpearceme

also by the wild rose romantics

luna day

[Three Hearts Hideaway](#)

[Öpüşün ve Sevişin](#)

ellory douglas

[Daha İyi Bir Teklif](#)

[Daha İyi Bir Nişan](#)

[Şanslı Bir Atış](#)

marlee ryan

İsimsiz Rockstar Romantizmi - Çok Yakında!

Mimi Gunn

[Uyanmak İçin Bir Öpücük](#)

Luau'da Ölüm - Çok Yakında!

ivy dawes

[Starstruck](#) Lovestruck

- Çok Yakında!

violet pearce

[Görev süresi](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.